

‘Vertel het Maar’

jaargang 26 - nr. 2

19 april tot en met 28 juni 2020

Informatie

‘Vertel het Maar’ is een methode voor kindernevendienst en zondagsschool, die als kwartaaluitgave verschijnt. De methode sluit aan bij ‘In Orde’ Oecumenisch rooster en volgt de gang van het kerkelijk jaar. In de loop van de tijd komt de gehele Bijbel aan de orde.

‘Vertel het Maar’ wordt gesteund door het Confessioneel Gereformeerd Beraad, de Confessionele Vereniging, de Christelijke Gereformeerde Jeugdorganisatie, Stichting Opwekking (Kinderwerk Timotheüs) en het Leger des Heils.

Stichting ‘Vertel Het Maar’

Postbus 2028, 3800 CA Amersfoort
tel. 06 - 247 858 06 (secretariaat)

www.vertelhetmaar.nl

Email: info@vertelhetmaar.nl

IBANnummer: NL83 RABO 0129 8055 13

Het abonnementsjaar loopt van 1 januari t/m 31 december, opzeggingen uiterlijk 1 november van het voorafgaande jaar. De kosten voor een jaarabonnement € 160,00.

Een los kwartaalnummer (digitaal) kost € 50. Oudere nummers in digitale vorm (indien beschikbaar) zijn te koop bij de administratie.

Medewerkers

Schrijver/Schrijfsters Onderbouw

Tineke Demmink, Ineke Fröling-Flantua, Katinka van de Glind, Susanne van Kan, Leonie Neumann-Zwols, Hester Visser-Montaban, Edith de Vos en Ellen Zuidwegt-Dronkers.

Schrijver/schrijfsters Middenbouw

Pieter Bevelander, Ellen van Dam, Jannie Hekman, Marian Melis, Janneke van der Molen en Henrieke Remmink.

Schrijvers/schrijfsters Bovenbouw

Marieke van de Beek, Ria van Buuren-van den Berg, Ester van Dijk, Rosa Erkelens-Prins, Rianne van Rees, Janny van Vuuren-van Nederpelt.

Schrijvers/schrijfster Jongerenpagina

Cora de Groot, ds. Dick Westerneng, Gerard Wolters, Jantje Wolters-Mepschen en Mirjam Zielman.

Werkgroep Achtergrondinformatie

(redactie: ds. W.P. van der Hoeven)

ds. R. Barth, ds. W.M. de Bruin, ds. G. Doorn,
ds. J.F. Hoogstede, ds. H. de Jong, Ds. G.J. Krol,
ds. D. Riemens en ds. K. Smouter

Verwerkingen, creatieve ideeën en liederen

(redactie: Joke Bijsterveld-Visser)

Michel de Boer, Corina Bron, Joselien Dekkers, Karine Hubregtse, Alma Knol, Rian van Middelkoop, Janneke van der Molen, Ineke Moor, Wiesje Mourits, Hanneke Muller, Karin Neels, Alja Nijenhuis, Mirjam Overweg, Anneke Roukema, Marjolein Schimmel, Jannie Slingerland, Anita Sulsters, Maria den Toom, Gerda Verhoef, Sandra van der Zwaag, Judith Zwerver, Pieta Zeilstra (liederenkeuze)

Pinksterproject

Renate Berkeij-Blaas en ds. Dick Westerneng

Thema's en Doelen en hoofdredactie

ds. D. Westerneng

Bestuur

mw. M. Geeve, dhr. M.A. Postema (penningmeester),
ds. W.P. van der Hoeven (voorzitter), mw. J. Steenbrink
(secretaris) en ds. D. Westerneng

AUTEURSRECHT: Niets uit deze uitgave (uitgezonderd de verwerkingen, vertelplaten, themastrips en liederen) mag worden veeleenvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2020 Stichting ‘Vertel het Maar’, Postbus 2028, 3800 CA Amersfoort ISSN 1387 –2923

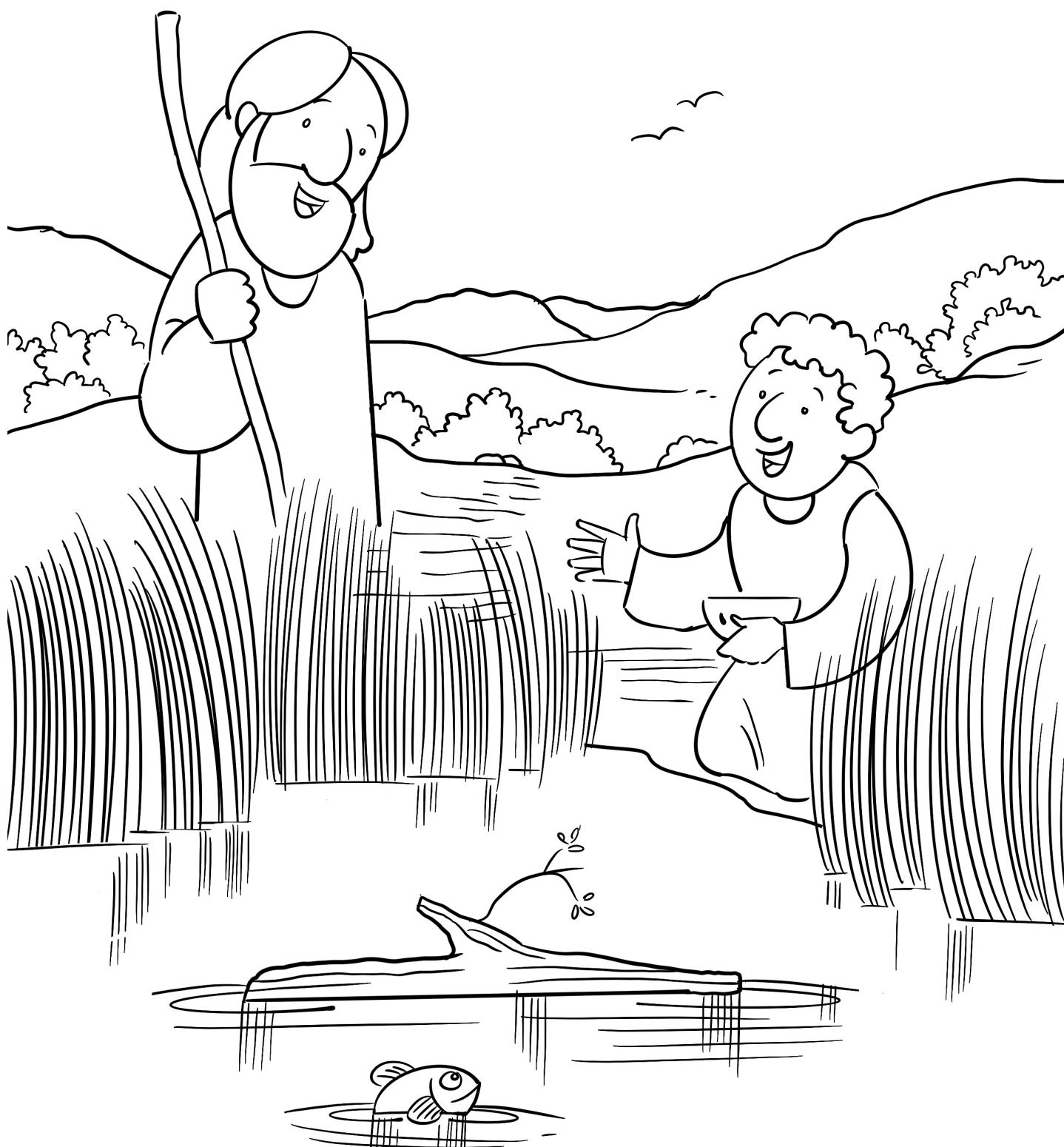
Inhoudsopgave

Datum	Bijbelgedeelte	Onderwerp	Pagina
19 april	Exodus 15:22-16:27	Israël komt in Mara en Elim	3
26 april	Exodus 16:1-17:7	God geeft zijn volk manna	13
3 mei	Exodus 17:8-16	Israël vecht tegen Amalek	24
10 mei	Exodus 19	De HEER is een heilig God	32
17 mei	Exodus 20	Leven naar Gods geboden	42
PINKSTERPROJECT: IK BELOOF VREUGDE			51
21 mei (Hemelv)	Johannes 16:16-24	Jezus gaat weg, maar komt eens terug	52
24 mei	Johannes 17:1-13	Jezus bidt voor ons	61
31 mei(Pinksteren)	Handelingen 2:1-4, 22-24 en 37-40	Petrus maakt duidelijk wie Jezus is	71
7 juni	Exodus 24:1-8	God vernieuwt zijn verbond met Israël	82
14 juni	Exodus 25:10-22 en 26:31-37	De ark in de tabernakel	89
21 juni	Exodus 32	Israël maakt een gouden kalf	98
28 juni	Exodus 33:12-23 en 40:34-38	God toont zijn heiligheid	108

Voor de bijbelgedeelten die in de komende kwartalen worden verteld, kun je kijken onder het kopje 'roosters' op de website

Israël komt in Mara en Elim

Exodus 15:22-27

Thema: Bittere vrijheid?

Doel

De kinderen leren dat ook een leven in Gods vrijheid ook veel moeilijkheden kent.

Toelichting

Gods volk is uit de slavernij uit Egypte bevrijd. Nu de farao en zijn leger verdrinken in de Rietzee, kan Israël op weg naar het beloofde land. De weg daarheen gaat echter door de woestijn. Al snel is er geen water meer. En als ze na drie dagen water vinden is het bitter. De Israëlieten klagen: zo hadden ze zich de vrijheid niet voorgesteld. God geeft Mozes opdracht een stuk hout in het water te gooien, zodat het zoet wordt. God geeft het volk opdracht op Hem te vertrouwen en Hem steeds te gehoorzamen. Ze weten toch dat Hij goed is? Hij geeft vrijheid en leven. Hoe goed God voor hen zorgt, blijkt in Elim. Twaalf bronnen met water in overvloed, midden in de woestijn.

Titel van het ONDERBOUW-verhaal: De Israëlieten hebben dorst

Richtlijnen: Vraag aan de kinderen of ze wel eens dorst hebben. Als het warm is en als je hard hebt gerend en gespeeld kun je een droge mond krijgen. Je kunt je zelf ziek gaan voelen. Dan moet je eerst iets drinken. Daarna kun je pas weer verder.

De Israëlieten gaan uit Egypte door de woestijn op reis. Vertel dat daar weinig water is en dat het erg warm is. Ze krijgen dorst. Pas na drie dagen vinden ze water. Maar het is vies. God laat Mozes een stuk hout in het water gooien. Dan is het niet bitter meer, maar zoet. Het probleem is even opgelost. Daarna brengt de HEER hen in Elim. Daar is water genoeg. Wat zorgt God goed voor hen!

Titel van het MIDDENBOUW-verhaal: Bitter en zoet

Richtlijnen: Je kunt als inleiding de kinderen verschillende dingen laten proeven. Herkennen ze de smaak: zout, zuur, bitter en zoet? Heeft water uit de kraan ook een smaak?

De Israëlieten zijn door God in veiligheid gebracht: buiten Egypte en zonder het leger van de farao dat hen achtervolgt. Maar hebben ze het nu beter? Ze hebben dorst en het water dat ze uiteindelijk vinden is zo bitter dat het niet te drinken is. Ze mopperen op Mozes, maar eigenlijk zijn ze boos op God. God geeft antwoord, als Mozes een stuk hout in het bittere water gooit: het wordt zoet, lekker fris. En God leert hun dat ze altijd op Hem kunnen en moeten vertrouwen. Dan komt het goed. Hoe goed God is blijkt in Elim: dadelpalmen en water in overvloed midden in de woestijn.

Titel van het BOVENBOUW-verhaal: Leven met God: bitter of zoet?

Richtlijnen: Welke dingen maken jouw leven en onze maatschappij bitter? En welke dingen maken jouw leven en de wereld om je heen zoet? Denk daar samen eens over na. Als je het resultaat ziet, wat vind je dan van jouw leven? Is de wereld bitter of zoet?

Israël is vrij. Het kan veilig op weg gaan, want de farao en zijn legers zijn verslagen door Gods zelf. Het beloofde land is niet ver weg meer. Maar... niet alles is goed. Er zijn ook dreigingen, bijvoorbeeld gebrek aan water. In de woestijn een voorwaarde om in leven te blijven. De Israëlieten zijn bang in vrijheid te sterven. Dat is hun klacht: de HEER doet half werk. God lost eerst het acute probleem op, maar waarschuwt hen dat het leven met God alleen zoet blijft, als ze Hem gehoorzamen. Aan God ligt het niet: Hij wil niets liever dan overvloedig het goede geven. Het leven met God is zoet. Dat zie je in Elim.

Hoe ga jij met moeilijkheden om in jouw leven? En vertrouw jij op God in een wereld die soms bitter is?

Extra bijbelgedeelte: Psalm 42

(De dichter zegt dat zijn ziel dorst heeft naar God; zijn leven is zwaar. Hij roept zichzelf op God te blijven vertrouwen. Hij ziet hem en Hij redt)

Auteur: DW

Achtergrondinformatie

Bij het bijbelgedeelte

Het volk Israël is gered van de slavernij in Egypte. Met Gods hulp is de ogenschijnlijk onoverkoombare hindernis van de Rietzee genomen. Farao en zijn leger bleken machteloos tegenover de majesteit van de God van Israël. Daarop zongen Mozes en Mirjam samen met het volk hun lozliederen (Ex. 15:1-21). Dan gaat de reis naar het beloofde land echt beginnen. Het is niet zo maar een reis van plaats A naar bestemming B. Blijkens vers 25 is er loutering en voorbereiding nodig, opdat Israël in het nieuwe land werkelijk als Gods volk kan leven. Het langere verblijf bij de berg Sinaï (Ex. 19 e.v.) met de verbondssluiting en de gave van Gods geboden (de twee stenen tafels) moet het volk hiervoor toerusten. Maar ook in Exodus 15 lezen we al dat God de Israëlieten wetten en regels geeft en hen op de proef stelt (vers 25b).

Hoe nodig dat was, blijkt direct al na het vertrek van de veilige oever van de Rietzee. Het volk trekt de woestijn in. Dat is niet leuk en moeten we ook maar niet romantiseren. Zonder het comfort dat aan toeristen op woestijnsafari wordt aangeboden, is de woestijn een barre plaats. Ze staat in de Bijbel dan ook voor verlatenheid, chaos, dood en kwade machten. Niettemin is het opvallend hoe snel de Israëlieten Gods bevrijdende macht, die ze zojuist tijdens de doortocht door de Rietzee nog in alle glorie hebben ervaren, zijn vergeten. Aan de andere kant: er zijn weinig ergere vormen van lijden dan dorst (denk aan Psalm 22, Psalm 42 en het bekende kruiswoord). Drie dagen reizen de Israëlieten zonder water te vinden. Water staat voor leven, en in de woestijn is het zonder water snel met je gedaan. En als ze dan eindelijk een oase bereiken, blijkt het water bitter te zijn (Mara = bitter, denk aan de schoonmoeder van Ruth). Een dubbele deceptie dus en ja, dat mag je een stevige beproeving noemen. De Israëlieten zijn er niet tegen opgewassen en klagen bij Mozes. Het Hebreeuwse woord voor 'zich beklagen' of 'morren/murmeren' (ook de vertaling 'tieren' of 'tekeer gaan' is verdedigbaar) komt vele keren voor in de woestijngeschiedenis. Het houdt niet slechts rebellie en opstandigheid in, maar impliceert ook een ontkenning van de verlossing. Eigenlijk zeggen de Israëlieten ermee: 'Zonder verlossing waren we er beter aan toe geweest' (zo nog duidelijker in 14:11-12 en 16:2-3).

Mozes doet wat elk mens onder druk -en zeker ook een leider met een zware taak- steeds maar het beste kan doen: de nood bij de HEER brengen (vers 25a). Het daarop volgende simpele zinnetje ('de HEER wees hem op een stuk hout') bevat een diepe onderlaag. Het gebruikte werkwoord hangt nauw samen met het bekende woord Thora: de 'onderwijzing' die God zijn volk heeft gegeven. Het wonder dat hier plaatsvindt staat dus niet op zichzelf. Het is verweven met de instructie die Mozes en het volk nodig hebben, vandaar de wetten en regels die volgen in vers 25b. Ook het 'zoet' worden van het water krijgt daarmee een diepere betekenis. Het staat niet alleen op het water dat de lichamelijke dorst lest, maar ook op het levende water van Gods beloften en geboden die de dorst van de ziel lessen (vgl. Ps. 19:11).

Hoezeer deze aspecten samenhangen, onderstreept ook vers 26. Om zowel fysiek als geestelijk Gods zegen te kunnen ontvangen en ervaren, is het nodig dicht bij God en zijn woorden te blijven. Wat de gevolgen zijn van een leven in verzet tegen God (vergelijk het 'morren' van de Israëlieten net hiervoor) hadden de Israëlieten nog kort geleden bij de Egyptenaren gezien. Eén van de plagen betrof ook ondrinkbaar water (Ex. 7:19-25). Deze 'kwalen' (het beeld is dat van een ziekte) zullen de Israëlieten echter niet treffen als ze luisteren naar Gods richtlijnen. Nota bene: ondanks de ernst is de gerichtheid positief. In de wijze waarop God zich hier aan zijn volk voorstelt klopt zijn hart. We raken aan het wezen van wie Hij is: de 'Heelmaker' of 'Genezer', wiens intentie het is om te mensen en volken 'gezond te maken' en zijn verbond met hen aan te gaan: 'Ik, de HEER, ben het die jullie geneest.'

Het laatste vers van dit gedeelte grijpt vooruit op de volgende geschiedenis. Tegelijk is het een illustratie van de waarheid van de oproep en belofte die net hebben geklonken. De HEER is inderdaad een Heelmaker en Genezer, zo merkt het volk als het aankomt in de paradijselijke oase Elim. De getallen twaalf (waterbronnen) en zeventig (dadelpalmen) duiden overvloed aan. Nadrukkelijk staat vermeld dat de Israëlieten hun tenten opslaan 'bij het water'. En dat in de woestijn! Ook Elim is echter het beloofde land nog niet. Er is nog een lange weg te gaan.

Vers voor vers

- Vs 22 'Drie dagen trokken ze door de woestijn': het getal 'drie' staat voor een zekere volheid. Er wordt nog al eens drie dagen gereisd in de Bijbel (Gen. 22:4, Num. 10:33, Joz. 9:17, 2 Sam. 1:2). Het gaat doorgaans om een reis die niet heel lang is, maar ook niet al te kort.
- Vs 23 'vandaar ook dat die plaats Mara heet': Was het een al bestaande naam of kreeg de oase deze naam van de Israëlieten na deze gebeurtenis? Vgl. NBG '51: 'Daarom noemde men die plaats Mara'. Hoe dan ook lijken de Israëlieten verrast door het ondrinkbare water. Het ontbrak hen kennelijk aan enige kennis over dit gebied. Ervaren bedoeïenen zou dit niet zijn overkomen.
- Vs 24 'Wat moeten we drinken?' Bijna kinderlijk klinkt de klacht van de Israëlieten. Of moeten we het cynisch opvatten? Mozes krijgt het zwaar te verduren. Het was niet voor het eerst en het zal ook niet voor het laatst zijn.
- Vs 26 'Hij zei... de woorden van de HEER... zal ik jullie... Ik, de HEER, ben...': De overgang tussen derde en eerste persoon in dit vers is lastig. Wie is hier aan het woord: Mozes (als spreekbuis van God) of God zelf? Inhoudelijk maakt het geen verschil en onderstreept de 'ik-vorm' in vers 26b het gezag en de betrouwbaarheid van deze klemmende en tegelijk beloftevolle woorden.
- Vs 26b: 'Ik, de Heer, ben het die jullie geneest': Het thema van bedorven water dat door God wordt gereinigd in combinatie met het thema 'heel maken, gezond maken, genezen' vinden we ook in 2 Koningen 2:19-22 (Elisa en de water-bron van Jericho; met hetzelfde Hebreeuwse werkwoord).

Vraag

- Het oude lied 'Tel uw zegeningen' (Evangelische Liedbundel 327A) bevat een diepe waarheid. Hoe zou u die waarheid toepassen op deze geschiedenis? En op uw eigen leven?

Auteur: WMB

Liederen

Psalm 78: 1, 2, 9 en 10

Lied 806

Lied 687

(=Gezang 249 LvdK)

Gezang 211 LvdK

Lees je Bijbel, bid elke dag

Hemelhoog 382

Onze Vader

Hemelhoog 547

Daar, waar de zon opkomt

Hemelhoog 32

Vandaag is een nieuwe dag

Wonderlijk – Chr. Kinderboeken

Manna

Heerlijk – Chr. Kinderrboeken

'k Stel mijn vertrouwen

Hemelhoog 338

Als je dorst hebt

Liedjes voor kinderen 2 – Elly en Rikkert

Auteur: PZ

De Israëlieten hebben dorst

Wat is de reis lang....

Al drie dagen lopen de kinderen, vaders en moeders in de hete zon, door het zand.

'Mam, mag ik wat drinken?' vraagt Ben. Hij heeft zoveel dorst, maar hij krijgt niets, zelfs geen druppeltje water. Dat komt omdat er niets is. Het drinken is op en in de woestijn, waar vooral zand en rotsen zijn, is er geen water te vinden.

Ben moppert 'Ik heb zoveel dorst... ik kan er gewoon niet meer van lopen...' Terwijl mamma probeert om Ben tóch te laten doorlopen, begint een andere jongen ook te mopperen. Ook vaders en moeders willen drinken, zij hebben ook dorst. Zullen ze ooit water vinden?

Pas na drie dagen vinden ze water. Ben en de andere kinderen krijgen eerst water te drinken, daarna de vaders en moeders. Al na één slokje stoppen ze met drinken van het water. 'Bah! Dit is echt vies hoor!'. De mensen hebben wel dorst, maar dit water drinken ze niet. Het is echt vies.

Nu beginnen alle mensen te mopperen. Ze mopperen ook tegen hun leider, Mozes. 'Hé, Mozes! Dit water is zo vies! Wat moeten we nu drinken?'

Mozes hoort het gemopper. Hij weet een oplossing voor het probleem, hij praat erover met God.

'Lieve God', zegt hij, wilt U ons goed water te drinken geven? We hebben veel dorst en de reis is lang en het is zo warm, U weet dat toch HEER? Amen'.

Nadat Mozes alles gezegd heeft, hoort hij God praten.

'Mozes, gooi een stuk hout in het water'. Mozes gooit het hout, zoals God heeft gezegd, in het water.

Dan gebeurt er een wonder; het water is goed, de mensen drinken ervan tot ze geen dorst meer hebben. Toch duurt dat niet lang. Steeds weer krijgen de mensen dorst. Totdat ze bij de plaats Elim zijn gekomen. Daar is genoeg water en er zijn genoeg bomen waardoor ze lekker in de schaduw kunnen zitten. God heeft hun dit gegeven, wat is Hij goed!

Auteur: KvdG

Bitter en zoet

Inleiding

Neem allerlei dingen mee om te proeven. Het mooiste is dat de kinderen proeven met een blinddoek voor, zodat ze niet weten hoe het eruit ziet...

(Bijvoorbeeld

- zoet: Turks fruit, (of dadels(!) niet direct herkenbaar als zoet
- zuur: augurk, sinaasappel
- zout: maggi, bouillonblokjes
- bitter: koffle, bitterkoekjes.)
- Je kunt ze ook water laten proeven.

Bespreek de smaken met elkaar:

- wat is lekker? wat is vies? En waarom?
- Is dat voor iedereen hetzelfde?
- Hoe weet je hoe iets smaakt? Als je iets al vaker gegeten hebt, dan weet je hoe het smaakt. Soms moet je aan nieuwe smaken wennen.
- Zijn er ook dingen die je echt niet moet eten of drinken? Hoe weet je dat?
- Smaakt schoonmaakmiddel lekker?
- Hoe smaakt water?

Inleiding bijbelverhaal

Vorige week hebben we Pasen gevierd. Het is een prachtig verhaal. Jezus is opgestaan! Onze Heer leeft! Nu gaan we verder met verhalen uit het Oude Testament. Weten jullie nog van de verhalen van het volk Israël dat in Israël als slaven moest werken? Wie kan daar iets over vertellen?

Laat de kinderen zoveel mogelijk benoemen en vraag door. Over Mozes, Aäron, de farao en de tien plagen. Ook het verhaal van het Pascha.

Na de tiende en de ergste plaag mocht, of eigenlijk moest het volk vertrekken. En ze reisden met elkaar het land Egypte uit. God wees hun de weg. Door de vuurkolom en de wolkkolom. Het volgende wonder was de doortocht door de Rietzee. Wat was het volk blij! God had hen weer gered! Voor de Egyptenaren hoefden ze niet bang meer te zijn. Mozes zong een prachtig lied, wat heel veel mensen van het volk mee zongen: 'De HEER is koning, voor eeuwig en altijd!' En zijn zus Mirjam maakte muziek van het mooie refrein: 'Ik wil zingen voor de HEER, zijn macht en majesteit zijn groot! Paarden en ruiters wierp Hij in zee!'

Bijbelverhaal

Daar lopen ze. Een stoet van duizenden mensen. Van de zee trekken ze weg, een woestijn in. Ze zijn onderweg, op naar het beloofde land! Een land met genoeg te eten, waar ze veilig kunnen wonen. Wat zal dat fantastisch zijn! Terug naar het land van hun voorouders Abraham, Isaak en Jakob. De eerste dag zingen ze. Ook al is het warm. Ze hoeven niet meer hard te werken. Ze lopen en zien onderweg van alles wat ze nog nooit hebben gezien. Ze hoeven niet bang te zijn dat er een Egyptenaar met een zweep achter hen staat. Klaar om te slaan als ze niet hard genoeg werken. Ze hoeven niet bang te zijn dat hun kleine kinderen afgepakt worden. Ze zijn vrij. En met elke voetstap trekken ze verder weg van Egypte. Wat geweldig! Het lied dat Mirjam zong: 'Ik wil zingen voor de HEER, zijn macht en majesteit zijn groot! Paarden en ruiters wierp Hij in zee!', wordt die dag vaak door iemand gezongen en de anderen zingen dan al gauw mee.

De volgende dag zingen ze niet meer. Het water raakt op, iedereen mag maar kleine slokjes. En het is echt heel warm. De zon brandt, er is weinig schaduw. In de lange stoet wordt het al stiller. Aan het einde van de dag beginnen de Israëlieten te mopperen. Het water is bijna op, hoe moet dat nu?

De derde dag verandert er niets, nog moeten ze verder lopen, ze worden er zo moe van. Wat de eerste dag zo leuk was, is het nu niet meer. Er zijn geen kinderen meer die onderweg tikkertje doen. Er wordt niet meer gezongen, wel gemopperd, al is het zachtjes.

'Is dit het nu?', zegt een man tegen zijn vrouw. 'Ik dacht dat we het beter kregen. Maar nu moet ik iedere keer tegen onze kinderen zeggen dat ze nu nog geen slokje mogen, maar pas over een paar uur. We hebben allemaal vreselijke dorst...'

'Ja,' zegt zijn vrouw, 'je kunt zeggen wat je wil, maar in Egypte heb ik nooit zo'n dorst gehad.' Ze frons haar wenkbrauwen. Daar hadden ze een put in het midden van het dorp. Ze kon er zo heen om water uit te halen. Heerlijk schoon, fris water... Ze smakt met haar lippen. Ze zou wel een hele kruik leeg kunnen drinken.

'Water!', roept iemand. 'Ik zie water!' De stoet gaat ineens weer sneller vooruit. Iedereen stapt nu stevig door. Heerlijk, helder water! Voor iedereen. Niet te vergeten alle dieren die ze mee hebben genomen. Eindelijk! Maar dan. De eerste mensen laten zich aan de oever van de waterplas op de knieën vallen. Ze buigen hun hoofd voorover en slurpen het water op....

'Bah! Bitter!' De een na de ander trekt een vies gezicht, springt overeind. Sommigen moeten hoesten van de vieze smaak. 'Dit is niet te drinken!', roepen ze allemaal. Oh, wat zijn ze teleurgesteld! Ze dachten gezond water te hebben en nu dit. Ze worden boos. Mopperend lopen er veel mannen richting Mozes. 'Dit water kunnen we niet drinken! En verder is er in de buurt helemaal geen water te vinden. Wat moeten we nu drinken? Iedereen heeft dorst!'

Eigenlijk zeggen ze tegen Mozes: 'Los jij het maar op, Mozes. Jij hebt ons meegenomen, deze woestijn in.' En erger nog, eigenlijk geven ze God de schuld van hun problemen.

Mozes antwoordt hen niet, maar bidt. Hij gaat op die manier direct naar God toe en vertelt aan de HEER wat er nu zo moeilijk is. En God geeft antwoord. Hij wijst Mozes een stuk hout aan dat hij in het water moet gooien. Dan is het water zoet, fris en gezond. Genoeg heerlijk water voor iedereen. Daar leren de Israëlieten hun eerste les. Mozes zegt het hun: Vertrouw maar op God, ook als het moeilijk is. Hij zorgt echt voor ons. Hij geeft ons wat we nodig hebben. Wij moeten Hem gehoorzaam zijn en Hij is bij ons. Weten jullie nog wat er met de Egyptenaren gebeurde? Al die plagen? Als wij God trouw blijven zal ons dat allemaal niet overkomen. God is onze Helper en Genezer.'

O ja, ze weten het weer. En vrolijk reizen ze verder. De plek die ze achterlaten noemen ze Mara. Bitter, betekent dat. Al gauw komen ze op een mooie plek: Elim. Een oase, waar veel water is, bomen om onder te schuilen tegen de zon. Er groeien heerlijke vruchten aan die palm-bomen: dadels. Voor iedereen meer dan genoeg. Hier zetten ze hun tenten neer en rusten uit van het eerste stuk van hun reis.

Afsluiting

- Wat betekent Mara?
- Heeft dat stuk hout het water zoet gemaakt?
- Zal het altijd makkelijk worden voor de Israëlieten op hun reis?
- Wat hebben de Israëlieten nu kunnen leren?
- Wie wil God voor hen zijn?

Auteur: NCvD

Leven met God: bitter of zoet?

Bijbelverhaal (door een woestijnreiziger verteld)

Benodigdheden: - voor de verteller; kleding van een reiziger.

- voor elk kind; een bijbel, pen en papier.

Vandaag horen jullie van mij een stukje van de reis van het volk Israël door de woestijn. Ik was erbij, ik ga jullie vertellen wat er is gebeurd. We hebben met elkaar een vrolijk feest gevierd. God de HEER heeft ons zo verrast. Hij bleek veel sterker dan de Faraó en zijn leger. Kennen jullie dat verhaal? Hij heeft onze vijanden laten verdinken in de Rietzee. Daar hebben we zelf helemaal niets voor hoeven doen. Via het pad dat God maakte door de zee, konden wij zo over de bodem lopen. Wij kwamen veilig aan de overkant en over de vijand die ons op de hielen zat, liet God de watermuren ineen storten. Weg vijand! Verdrongen! We hebben vrolijk gezongen en gedanst. Om God te eren zongen we mooie dankliederen. Hij is zo'n machtige Heer. We zijn zo blij met onze God. Nu zijn we op weg gegaan naar ons nieuwe land. Het beloofde land, zo noemen wij het. We kijken ernaar uit. En zien ook wel dat het nu pas echt begint... onze reis. We moeten dwars door de woestijn.

We gaan het verhaal van vandaag eerst in de bijbel lezen: Exodus 15 : 22-27

opdracht: Lees het verhaal nog eens. Stel je voor; dit is een verslag van jouw woestijnvakantie. Als je er 5 foto's van mag maken voor je album, waarvan zou jij die maken? Schrijf maar op.

Ik voor mezelf weet het wel. Ik zou mooie foto's maken van de plek met de palmbomen. Van Elim kun je vast hele mooie vakantiefoto's maken. Aan die plek heb je ook leuke herinneringen. Wat was het daar goed. Praat er met elkaar over waarom de Bijbelschrijver zo weinig woorden schrijft over deze fijne plek. (vers 27) Maar veel meer woorden over de plaats waar het niet fijn was, waar gemopperd werd. (vs 22-26) Waarom zou dat zijn?

Het gaat hier niet om een vakantiereis, dat is duidelijk. De HEER gebruikt deze reis door de woestijn om ons wat te leren. Hij gaat ons volk een toets afnemen. Bij jullie op school werkt dat net zo. Regelmatig krijgen jullie een toets. Dan kun je laten zien of je inderdaad gesnapt hebben waar het over gaat. Die kans krijgen wij ook op deze reis. Al meteen als we de woestijn in gaan. Vol goede moed, met de dankliederen nog in ons hoofd, lopen we in de richting die God wijst. Zie je ons gaan? Zoveel mensen, met kinderen en de dieren, de onderdelen van de tenten die mee moeten. Onze voorraden. Drie dagen zeulen we door het hete zand. Zonder water te vinden. Dat wordt voor ons een teleurstelling. Wat moeten we als ons drinkwater op raakt? We beginnen ons toch wel zorgen te maken. Maar dan –gelukkig- komen we toch bij Mara; een plek waar water is. We rennen er naar toe. Maar de eerste gulzige slokken spugen we meteen weer uit. Dit water is niet te drinken. Het is bitter. Zo vies! Dan kunnen we er niet meer tegen. We stormen op Mozes

af. 'Wat moeten we drinken?', schreeuwen we boos. We bedoelen: 'Er is niks te drinken. We kunnen hier onze kruiken niet mee vullen'. Wie kan leven zonder water? Waarom zijn we eigenlijk niet gewoon in Egypte gebleven, daar hadden we in ieder geval geen dorst. Zo'n verschrikkelijke dorst. Mozes onze leider, is een echte Godsmán. Hij doet wat hij moet doen, wat wij eigenlijk zelf ook hadden moeten doen. Hij roept naar de HEER. En God wijst hem heel simpel een stuk hout aan. Als Mozes dat in het water gooit. Is het water ineens zoet. Oh, we proeven voorzichtig, maar dit is heel goed te drinken. Wat fijn! We kunnen allemaal onze dorst lessen. En onze voorraad aanvullen. 'Dit is een les voor jullie', zegt Mozes. 'Blijf goed naar de stem van God luisteren. Als jullie je houden aan de afspraken die God met jullie maakt, zul je niet met de ziekten waar de Egyptenaren mee te maken hadden, worden geconfronteerd. Want God zegt: Ik ben de HEER, de God die geneest'. Na deze woorden mogen we doorreizen naar Elim, een oase, dat is een vruchtbare plek in de woestijn. Met 70 palmbomen en 12 waterbronnen. Daar zetten we onze tenten op. Heerlijk in de schaduw van de palmbomen. Kinderen, dieren en wij, volwassenen. We genieten van deze heerlijke plek aan het water.

Maar terwijl ik voor mijn tentje zit, en uitrust, denk ik terug. Wat schaam ik me. Waarom heb ik zo hard geschreeuwd naar Mozes, en daarmee naar God. Ik had beter moeten weten. Ik had net als Mozes moeten doen: mijn vraag aan God stellen: 'HEER, waar haal ik nu drinken vandaan, voor mezelf, voor de kinderen en het vee? Dan had Hij geholpen, ik weet het zeker. Dat deed Hij toch eerder ook. Wat een wonderen hebben we al niet meegemaakt. Het lijkt wel of ik dat allemaal was vergeten. Ik schaam me diep. En voel me heel klein. Voor mijn tent buig ik mijn knieën: 'Ik dank U HEER, wat houdt U veel van ons, U gaf ons lekker drinkwater, terwijl wij daar niet om hebben gevraagd, we hebben alleen maar boos gedaan tegen U. En ik vraag U, HEER in de hemel, wilt U mij vergeven, dat ik U niet heb vertrouwd. U zorgt altijd voor mij en voor ons allemaal. Help mij om dit nooit meer te vergeten. Help mij om steeds te denken aan wat

→ lees verder op de volgende bladzijde

U hebt gedaan. Aan alle wonderen toen wij nog in Egypte waren en later bij de Rietzee. Wilt U mij leren alleen naar U te kijken, als ik blij ben en als ik ongerust ben. Ik vraag het u in Jezus naam. Amen.'

Met een blij en opgelucht hart sta ik op. Nu kan ik pas echt genieten op deze mooie plek.

Vragen:

- Bespreek met elkaar wat je vindt van het mopperen van de Israëlieten. Kun je het begrijpen?
- Vind je dat het volk Israël voor de toets een voldoende heeft gehaald? En Mozes?
- Ons leven op aarde is geen vakantiereis, van pretpark naar vakantiehuisje. Ons leven kan net zo moeilijk zijn als de reis van Israël door de woestijn. We zijn nog niet in het beloofde land. Ons leven is een oefentijd, om geloof te oefenen. Wat kunnen we leren van dit verhaal? Wat moeten wij doen als het moeilijk wordt?
- Noem een aantal eigenschappen van God die in dit verhaal duidelijk zichtbaar worden. Daar mag je Hem straks ook voor danken.
- Vertel elkaar hoe je op God vertrouwt in een wereld die soms bitter is.
- Wil je mij als reiziger nog iets vragen?

Gebed

- Waar wil je God voor bedanken. En wil je ook wat vragen?
- Zijn er dingen waar je na dit verhaal aan moet denken. Momenten waarop jij net zo reageerde als de mensen bij Mara. Vraag daar vergeving voor. Dat mag iedereen stil voor zichzelf doen.

Zingen

- Mijn God is zo groot, zo sterk en zo machtig.
- 'k Stel mijn vertrouwen op de HEER mijn God.
- HEER U kent mij als geen ander.
- Als een hert dat verlangt naar water.

Auteur: RE

Bitter wordt zoet

In Drenthe, vlak bij Hoogeveen ligt het plaatsje [Elim](#). In 1924 kreeg dit plaatsje, dan ontstond in de moerassige veengebieden deze naam. Op verzoek van de plaatselijke predikant. Een oase van rust in een natte, koude en onvriendelijke omgeving. Die naam kwam natuurlijk niet zo maar uit de lucht vallen. In de geschiedenis die we vandaag lezen belanden de Israëlieten na veel omzwervingen bij de plaats Mara. Na een lange tocht, waarvan de laatste drie dagen zonder water door de woestijn, snakken ze naar water. Wat een bittere teleurstelling wacht hun in Mara. Water genoeg, maar niet te drinken. En zoals inmiddels gebruikelijk: het volk klaagt, moppert en zeurt. Vergeten is al het goede dat ze van God kregen, de bevrijding uit Egypte, hulp tegen het leger van de Farao, doortocht door de zee. Van feestliederen naar klaagzangen. Laat God ze nu in de steek?

Verwachtingen

Na de bevrijding uit Egypte verwachtte het volk nogal wat. Een feestelijk begin van de reis en al feestend door naar het beloofde land. God heeft zijn macht en kracht laten zien door het leger van de Farao te verslaan en het volk van slavernij te bevrijden. Mozes zong er een prachtig lied over. Luister maar eens naar deze [muzikale vertolking](#). De vreugde spat er van af. Maar na een paar dagen lopen door de woestijn is de lol er vanaf. Herken je dat? Hooggespannen verwachtingen voor een tentamen. Je hebt heel goed geleerd. Dat zal wel lukken. Je gaat uit met vrienden. Zin in! Thuis is alles oké en gaat z'n gewone gangetje. Totdat dingen opeens heel anders gaan. Zekerheden vallen weg of verwachtingen komen helemaal niet uit. Dikke tegenvaller, bittere teleurstelling. Je kan het bijna proeven, het bittere, de boosheid, het verdriet, de onmacht. Hoe ga je daar mee om?

Niet zeuren?

'Niet zeuren. Schouders er onder. Zo is het leven.' En meer van dat soort opmerkingen, daar zit je meestal niet op te wachten als je teleurgesteld bent. Mozes hoort het klagen van het volk en komt niet met goedbedoelde 'dooddoeners'. Hij geeft 'gewoon' de boodschap door aan God met de vraag om hulp. Kijk, daar heb je wat aan. De juiste hulp weten te vinden. Tegen de juiste persoon klagen en zeuren. Iemand die weet wat je nodig hebt en waar je mee geholpen bent. En hulp komt. Voor het volk op wonderlijke wijze en dat kan zo maar ook in jouw leven gebeuren. Onverwachte hulp uit onverwachte hoek. Ik kan me overigens goed voorstellen dat het soms ook voelt als 'dooddoener' als je meteen gewezen wordt op het feit dat God alles ziet en hoort en 'wel zal voorzien'. Klopt helemaal, maar verandert niet direct iets aan de situatie. Gelukkig helpt God op veel manieren, vaak door mensen om je heen. Mensen, die net als Mozes, iets mogen doen om jou verder te helpen.

Fris weer verder

'Lekker gemakkelijk', denk je misschien. 'Vraag maar aan God en al je problemen verdwijnen als sneeuw voor de zon.' Nee, zo werkt het ook weer niet. Lees even verder. Nadat het volk is opgefrist vraagt God iets terug, namelijk vertrouwen. Vertrouwen dat, wat er ook gebeurt, God zorgt en verzorgt. Dat betekent: luisteren naar wat goed is, doen wat wordt gevraagd en leren wat nodig is om het vertrouwen in God vol te houden. We weten inmiddels dat het volk dit niet zal volhouden. We weten best dat ook wij het vertrouwen in God niet altijd volhouden. God weet dat ook en toch blijft hij bij zijn volk en bij jou. Hij is er, in goede en in slechte tijden. En Hij doet geen half werk, geen bitterzoet water, maar helemaal zoet. In Elim komt het volk terecht bij een oase met twaalf bronnen en zeventig palmbomen. Meer dat genoeg.

Eeuwen later legt Jezus aan een Samaritaanse vrouw uit wie Hij is: bron van levend water. 'Als je drinkt van het water dat ik geef, krijg je nooit meer dorst. Want het water dat ik geef, blijft altijd in je. Het geeft je het eeuwige leven.'

Aan jou de keus. Blijven mopperen en rondhangen bij het bittermeer of nog een klein stukje door tot je terecht komt bij de Bron van levend water. Zijn daarmee alle problemen opgelost? Nee, maar je mag eindeloos putten uit die bron en elke dag met frisse moed weer verder.

Kerntekst

'Ik ben de HEER. Ik zorg ervoor dat jullie gezond blijven.' (Exodus 15: 26b)

En verder

- Hoe ga jij om met (bittere) teleurstellingen.
- Met wie bespreek je dat of probeer je er zelf uit te komen?
- Wat heb je aan jouw geloof als dingen tegen zitten of mensen tegen vallen?
- Wat betekent het voor jou dat Jezus 'bron van levend water is'?

Auteur: JW-M

God geeft zijn volk manna

Exodus 16:1-17:7

Thema: Brood uit de hemel

Doel

De kinderen ontdekken dat God zijn volk niet alleen te drinken geeft. Hij geeft ook iedere dag genoeg brood

Toelichting

Het volk Israël kan niet in Elim blijven. Het moet verder gaan. Dan ontstaat een tekort aan eten. De Israëlieten gaan met hun zorgen niet naar de HEER, maar beginnen te mopperen tegen Mozes en Aäron. Ze wensen zelfs terug zijn in de slavernij van Egypte. Het was daar nog niet zo slecht. Er was in ieder geval brood en vlees genoeg. De HEER straft zijn volk niet, maar laat het brood uit de hemel regenen, iedere dag genoeg voor iedereen. Als ook nog kwakkels voor hun voeten neervallen, is de honger voorbij. Toch blijven de Israëlieten het moeilijk vinden afhankelijk te zijn van een goede God. Niet veel later eisen ze van Mozes water. En weer geeft de HEER wat ze vragen.

Titel van het ONDERBOUW-verhaal: Het regent brood

Richtlijnen: Vraag aan de kinderen wat er uit een wolk kan vallen. Regen, hagel en sneeuw. Grote en kleine druppels en korrels. Soms zit er een beetje zand in de regen. Dan worden de ramen en alles wat buiten staat vies. Zou het ook hagel-slag kunnen regenen? Of snoepjes? Of brood?

Vertel dan aan de jongste kinderen dat de Israëlieten honger krijgen in de woestijn. Er groeit niets en wat ze hebben meegenomen raakt op. Weer moppert Israël: In Egypte hadden we brood en vlees, hier niets. Dan laat God het regenen. Kleine witte korreltjes. De Israëlieten proeven ervan. Het zijn heerlijk zoete broodkorreltjes. Iedere dag, behalve op de rustdag ligt er een laagje, genoeg voor het hele volk. 's Avonds komen er duizenden vogels tussen de tenten. Nu heeft God hun ook vlees gegeven. Wat zorgt God goed voor hen!

Titel van het MIDDENBOUW-verhaal: God geeft genoeg voor elke dag

Richtlijnen: Heb jij wel eens honger gehad? Nee, niet trek in een snoepje of iets anders dat je lekker vindt. Echt honger, dat er geen eten is. Mensen die een grote overstroming meemaken of voor de oorlog moeten vluchten maken dat soms mee. Ze rennen weg voor het water of het geweld; ze kunnen niets meenemen of kopen. Dagenlang niets eten, dat is vreselijk. Je krijgt er pijn in je buik van en voelt je zwak en ziek.

De Israëlieten in de woestijn hebben honger. Ze geven Mozes, Gods knecht, daarvan de schuld. Hij heeft hen hier gebracht. Weer vergeet het volk God. Ze gaan zelfs zover dat ze zeggen dat ze liever slaven in Egypte waren dan dit. Een ondankbare belediging van de HEER. God antwoordt niet met boosheid, maar geeft het volk manna. Precies genoeg voor iedereen en elke dag. Niet te veel en niet te weinig. God laat kwakkels voor hun voeten vallen, zodat ze vlees hebben. Vrijheid en dagelijks brood, geschenken van God. Ook voor jou.

Titel van het BOVENBOUW-verhaal: Wat is dat?

Richtlijnen: De Israëlieten geven God een klap in het gezicht door Mozes te verwijten dat hij hen in de woestijn heeft gebracht. De slavernij met brood en vlees in Egypte was beter dan het leven in vrijheid nu. Weer is God geduldig en geeft manna. Mozes mag het hemelse brood aankondigen.

De hongerige Israëlieten zien het schilferachtige laagje liggen rond het kamp. Zou het eetbaar zijn? Wat zou de HEER hun geven? 'Wat is dat?' (in het hebreuws: 'manna'). Dan blijkt Gods goedheid en wijsheid. Het manna is lekker en zoet als honing. Voor iedereen is er één omer, precies genoeg. Meer verzamelen heeft geen zin, want de volgende dag is het bedorven. God geeft letterlijk het dagelijks brood. Behalve de dag voor de rustdag, dan mogen ze een dubbele hoeveelheid verzamelen. De rustdag zelf is om uit te rusten en te genieten en vooral om God dankbaar te zijn. Toch blijven de Israëlieten het moeilijk vinden afhankelijk te zijn van hun goede God. Niet veel later eisen ze van Mozes water. En weer geeft de HEER wat ze vragen.

Extra bijbelgedeelte: Johannes 6: 47-51

(Jezus zegt Hijzelf het brood is dat leven geeft. Nog meer dan in het manna zien we Gods geduld en liefde met zondige mensen in Jezus. Hij geeft niet alleen tijdelijk leven (brood voor duizenden mensen), maar vergeving en Gods Koninkrijk)

Auteur: DW

Achtergrondinformatie

Bij het bijbelgedeelte

In de geschiedenis van vorige week hoorden we hoe God zijn volk voorziet van (gezond) water (zo ook na dit hoofdstuk, Ex. 17:1-7). In hoofdstuk 16 gaat het over vast voedsel. Hoewel er ook sprake is van kwartels, ligt de nadruk op Gods gave van het 'manna' dat gedurende heel de woestijnreis het hoofdvoedsel van de Israëlieten zou blijven. Reeds bij de oude rabbijnen leefde de gedachte dat in de eindtijd manna en water de mensen opnieuw zullen voeden (vgl. Opb. 2:17 en 7:17). Ook het houden van de sabbat is een belangrijk thema in Exodus 16. En de verbinding van het manna met de Thora, het onderricht van Godswege, verdient onze nadrukkelijke aandacht (vers 4 en 33-34).

Het zal de Israëlieten niet zijn meegevallen om de paradijselijke oase Elim te moeten verlaten (vers 1). Maar op weg naar het beloofde land moet het – toen en nu – door menige woestijn heen. Het reisdoel is de berg Sinaï, waar God zijn verbond met Israël zal bevestigen en zijn Thora zal uitvaardigen. Maar eerst is er de barre woestijn van Sin. Opnieuw gaat het volk klagen (verzen 2-3). Zie voor dit 'morren' ook de uitleg van vorige week. Bijzonder is hoe de Here God in zijn reactie aansluit op de door het volk geklaagde nood. In Egypte hadden de Israëlieten vlees en brood. Welnu, God zal hun vlees en brood geven. In de verzen 4 en 5 klinkt de belofte dat Hij brood uit de hemel laat regenen. God verbindt er echter ook een test aan. Dat is geen nodeloze plagerij. De woestijntijd van Israël is immers ook proeftijd, in de zin van voorbereiding op en toerusting voor de roeping van het volk in het beloofde land. De 'test' richt zich op het houden van de rustdag (sabbat). Op de zesde dag moeten de Israëlieten een dubbele portie 'manna' inzamelen, op andere dagen echter niet meer dan ze voor die dag nodig hebben. Zo moet Israël leren trouw te zijn in de dienst aan God.

Vanaf vers 6 spreken Mozes en Aäron het volk aan. Let op hoe de nadruk ligt op de majesteit (heerlijkheid; Hebreeuws kabood) van de HEER. De Israëlieten zullen de volgende ochtend deze verschijningsvorm van Gods wezen zien in een wolk (vers 11) en daarmee de kracht moeten erkennen van deze God die hen zelf uit Egypte heeft geleid. Vanaf vers 8 neemt Mozes het woord, hier horen we ook over vlees dat God zal geven, 'want de HEER heeft uw geklaag gehoord'. Tegelijk moet het volk beseffen hoe ernstig hun verzet is. Niet Mozes en Aäron, maar de HEER zelf is het object van hun weerspannigheid. De kernvraag is daarmee toen en nu: vertrouwen we God?

Vanaf vers 9 bevinden we ons kennelijk al op de volgende ochtend. Op aanwijzing van Mozes en Aäron stelt het volk zich op met het gezicht naar de woestijn. Juist vanuit die barre, doodse omgeving (waar je niets hoopvol van zou verwachten) volgt de openbaring van Gods majesteit. Opnieuw klinkt (via Mozes) Gods belofte. 's Avonds zal er het vlees van zwermen kwartels zijn, elke ochtend is er 'brood uit de hemel'. Het slot van vers 12 vertelt het hogere doel: 'Dan zullen jullie inzien dat Ik, de HEER, jullie God ben'.

Vanaf vers 13 lezen we hoe dit vervolgens ook gebeurt. Grote zwermen neerstrijkende kwartels voorzien het volk in de avond van vlees. En de volgende ochtend ligt er onder de dauw een schilferachtige laag als rijp. 'Wat is dat?', vragen de verbaasde Israëlieten aan elkaar (vers 15). In het Hebreeuws staat hier: maan hoe, waarvan de naam manna is afgeleid (pas in vers 31 zo door de Israëlieten genoemd). Ook de 'test' van vers 4-5 wordt uitgevoerd. Het leerproces verloopt op wonderlijke, bijkans humoristische vertelde wijze. Of men nu te veel of te weinig verzamelde, iedere Israëliet blijft bij nameting de voorgeschreven ene 'omer' (= ruim 2 liter) te hebben. En wie stiekem toch iets extra's wilde bewaren, vindt het stinkend en onder de wormen terug.

Vanaf vers 21 valt de nadruk op de speciale verordening voor de sabbat. Daarvoor moest men op de voorafgaande dag een extra portie verzamelen en klaarmaken (koken of bakken; vers 23; te denken is wel aan een soort van koeken). Ook nu zijn er enkele hardnekkige mensen die op de sabbat toch op zoek gaan. Daarop beklaagt de HEER zich tegen Mozes (verzen 27-29). Let op de pijn die God ervaart vanwege het overtreden van zijn voorschriften en (daarachter) het gebrek aan vertrouwen van de Israëlieten in de HEER die hen toch uit het slavenland Egypte had bevrijd.

In vers 31 lezen we meer gedetailleerd wat het manna inhield: 'Het leek op korianderzaad, maar dan wit, en het smaakte als honingkoek.' Nota bene: het leek op korianderzaad, een zoetig kruid dat net als de andere delen van deze plant goed eetbaar is. Het was echter iets anders, zo houdt dit vers ons ook voor. Alle nadruk valt daarbij op de verkondiging dat Israël van 'genadebrood' leefde. Tussen haakjes: als het er op aankomt, doen we dat toch allemaal?

Als een blijvend teken van dit wonder van Gods goedheid voor latere generaties legt Aäron op Mozes' bevel een kruik met één omer manna bij de verbondstekst (verzen 32-34). De uitvoering daarvan moet wel hebben plaatsgevonden na de gave van Gods wet (Ex. 19 e.v.) en de bouw van de tabernakel (Ex. 25 e.v.). Het slotvers (35) onderstreept dat Israël de volle veertig jaar van de woestijnreis leefde van het manna.

Vers voor vers:

- Vs 4: Ik zal voor jullie brood uit de hemel laten regenen': In Johannes 6:30 e.v. neemt Jezus in een lange toespraak dit beeld over en betreft het op zichzelf. Jezus is het brood dat uit de hemel is neergedaald en daardoor ontvangt wie in Hem gelooft eeuwig leven. Om die reden is Jezus meer dan Mozes.
- Vs 13 'Diezelfde avond kwamen er grote zwermen kwartels aangevlogen': In Numeri 11 lezen we een verhaal dat specifiek over de kwartels gaat. Op de klacht van het volk dat ze altijd maar van dat manna moeten leven en dat ze zin in vlees hebben, volgt zowel verhoring als een straf: ze zullen vlees eten tot ze er ziek van worden (11:20, en wellicht is dat ook de 'slag' die God volgens 11:33 toebracht aan het volk). Daarbinnen speelt nog de bijzondere geschiedenis van het profeteren door de 'raad van 70' en in het bijzonder door Eldad en Medad. De inhoudelijke discrepantie tussen Exodus 16 (met nog al wat spanningen binnen deze geschiedenis zelf) en Numeri 11 hebben geleid tot vele theorieën over verschillende bronnen en processen van redactie. Zelf heb ik hier nooit zo'n probleem mee gehad. Gods Woord komt ook in dit opzicht in menselijke gestalte en door menselijke processen heen naar ons toe. Daarbij hebben Exodus 16 en Numeri 11 elk hun inhoudelijke spits, waarop we ons mogen concentreren. Deze geven ook de richting voor vertelling en verkondiging aan.
- Vs 31 'Het leek op korianderzaad...': Er is veel gespeculeerd over wat het manna nu precies was. Er is gewezen op natuurverschijnselen die in de regio voorkomen. Zo scheiden op de tamarisk parasiterende schildluizen in de maanden mei en juni een suikerhoudend vocht af, dat in korrelige, geelwitte druppels op de grond valt. Ook andere woestijnvegetatie wordt als mogelijke bron van herkomst genoemd, bijv. de kameeldoorn die in het huidige Israël 'manna' wordt genoemd. Dergelijke verklaringen voldoen echter maar ten dele. Het manna was er volgens Exodus 16 immers het hele jaar door en overal in gelijke mate. Wij zullen het dan ook moeten doen met de verkondiging van een immens wonder van Godswegen: God voedt zijn volk in de woestijn. Dan is er altijd genoeg, maar genoeg is ook genoeg.
- Vs 34 '... legde Aäron de kruik neer voor de verbondstekst, om het manna daar te bewaren': Volgens Hebreeën 9:4 was de kruik verguld en werd ze (later) bewaard in de ark van het verbond.

Vraag

- Een van de lessen van deze geschiedenis is: we hebben genoeg aan wat God ons voor het levensonderhoud van elke dag afzonderlijk geeft. Hoe kunt u dat (meer) vormgeven in uw leven?

Auteur: WMB

Liederen

Psalm 78: 1, 2, 7, 8, 9, 10

Lied 659

(=Gezang 224)

Lied 655

(=Gezang 225)

Lied 806

Als je dorst hebt

Liedjes voor kinderen 2 – Elly en Rikkert

Zo maar te gaan

Alles wordt nieuw 2: 6

Ken je dit verhaal?

Hemelhoog 55

Manna

Heerlijk – Chr. Kinderboeken

Onze Vader

Hemelhoog 547

Lees je Bijbel, bid elke dag

Hemelhoog 382

Dit is de dag

Opwekking 32

Hoe kwam Mozes door de Rode zee?

Hemelhoog 59

Auteur: PZ

Het regent brood

Dit verhaal kunt u vertellen als een zogenaamd 'Mee-Speel-Verhaal'.

De kinderen kunnen tijdens de vertelling meespelen door middel van het nazeggen van bepaalde woorden of zinnen. Deze staan cursief gedrukt.

U zegt het eerst, de kinderen zeggen het na.

Ook kunnen ze bepaalde emoties uitbeelden, of geluiden maken. Ook dit staat cursief gedrukt. Doe zelf mee, doe het voor.

U kunt er voor kiezen om dit alle kinderen te laten doen, of tijdens het vertellen een kind aan te wijzen die dit doet. Ook kunt u kinderen tijdens het vertellen mee laten spelen door iets uit te beelden.

Als ze dan iets moeten doen of zeggen kunt u dit *†uiste-*rend aan hen vertellen.

Speel zelf ook mee.

Spreek van te voren af, dat als u uw hand als stopteken omhoog steekt, de kinderen stil zijn.

De kinderen blijven gewoon op hun plek zitten tijdens het vertellen, tenzij er kinderen iets uit moeten beelden waarbij ze moeten lopen.

Zelf kunt u het verhaal beeldend vertellen.

Kom van uw stoel, loop rond, of maak bepaalde bewegingen die van toepassing zijn.

Inleiding

Kom even terug op het verhaal van vorige week.

Laat er eventueel een plaat van zien uit een kinderbijbel of van internet.

Het volk Israël is gered uit Egypte en gaat op weg naar het beloofde land. Maar ze moeten door de woestijn reizen en dat is niet makkelijk. Het is er heet en droog.

De mensen krijgen dorst, het water is op. Maar God zorgt voor hen. Hij geeft water en schaduw, onder prachtige palmbomen. Hier kunnen ze een tijdje uitrusten.

Bijbelverhaal

Wat hebben de mensen het fljn, hier bij Elim. Er is genoeg lekker fris water om te drinken.

Als het te heet wordt kunnen de kinderen in de schaduw van de palmbomen zitten. Maar ja, hier kunnen ze niet altijd blijven. Ze moeten verder reizen om naar het beloofde land te gaan. Verder door de woestijn.

God wijst hun de weg. Hij wil dat ze naar de berg Sinaï gaan. Daar wil Hij de mensen iets belangrijks vertellen.

Mozes, de leider vertelt wat ze moeten doen.

Alle spullen worden ingepakt en daar gaan ze.

(loop met de kinderen een rondje door de kring en laat ze doen wat je zegt)

Met z'n allen in een lange rij lopen ze verder. De tassen hebben ze op hun rug. Het is warm en heet.

'Pfff, pfff', puffen ze. 'Wat is het heet'.

Ze lopen met hun voeten in het zand van de woestijn.

'Slof, slof'.

Ze lopen tussen door de stenen die er ook liggen, héél veel stenen. *'Slof, slof'.*

Af en toe stoten ze hun teen: *'Au!'*

'Pfff, pfff', puffen ze. 'Wat is het heet'.

(Laat de kinderen weer gaan zitten)

Waarom lopen ze hier eigenlijk? Ze hebben het warm, ze krijgen honger.

Waarom zijn ze eigenlijk uit Egypte weggegaan? Daar hadden ze tenminste genoeg vlees en brood te eten!

De mensen beginnen te mopperen en te klagen tegen Mozes: *'Mopper, mopper, klaag, klaag.'*

'De Here God had ons beter in Egypte kunnen laten!'

'Mopper, mopper, klaag, klaag.'

Waarom hebben jullie ons hier in deze woestijn gebracht?

'Mopper, mopper, klaag, klaag.'

Hier zullen we allemaal sterven van de honger!' *'Mopper, mopper, klaag, klaag.'*

De mensen mopperen en klagen eigenlijk tegen de Here God.

De HEER weet wel wat er is. Hij houdt van zijn volk en wil voor hen zorgen.

Hij wil zo graag dat ze ook van Hem houden. In Hem geloven. Hem vertrouwen.

Mozes zegt tegen de mensen: 'De Here God heeft gehoord dat jullie zo mopperen. Dat is niet fljn.

Iedereen moet voor de Here God knielen en kijk eens daar.... naar de woestijn...'

De mensen knielen neer en kijken richting de woestijn. Er komt een wolk van stralend licht!

De Here God zelf gaat praten!

God zegt tegen Mozes: 'Zeg tegen de mensen dat ze vanavond vlees zullen eten en morgen brood. Dan zullen ze begrijpen wie Ik ben: De HEER, hun God.'

lees verder op de volgende bladzijde

Die avond komen er een heleboel vogels aanvliegen, kwartels. Ze kunnen niet goed vliegen en komen tussen de tenten terecht. De mensen kunnen de vogels zo pakken. Ze bakken die en eten het vlees op. 'Hap, hap, hap.' Heerlijk is dat! 'Hap, hap, hap.' Er is genoeg voor iedereen! 'Hap, hap, hap.'

De volgende ochtend regent het zachtjes. Als het droog is, is de grond in de woestijn bedekt met een dun wit laagje. De Israëlieten zien het, maar ze begrijpen niet wat het is. 'Wat is dat, wat is dat?', zeggen ze tegen elkaar. 'Dit is het brood dat de HEER jullie te eten geeft', zegt Mozes. Hij wil dat je er zo veel van opraapt als je nodig hebt.'

(Doe alsof je met de kinderen het manna opraapt, laat ze je na doen)
De mensen pakken kruiken en manden, ze rapen de witte korreltjes op.
Ze ruiken er aan. *(ruiken)*
Ze proeven er voorzichtig van. *(proeven)*
'Mmm, mmm', lekker. Het proeft zoet, net als honing.
De mensen hebben precies genoeg opgeraapt.
Van de korreltjes kunnen ze koeken en broden bakken die ze lekker opeten. 'Hap, hap, hap.'
Heerlijk is dat! 'Hap, hap, hap.'
Er is genoeg voor iedereen! 'Hap, hap, hap.'
De mensen noemen de witte korreltjes 'manna'. Ze kunnen er elke dag van eten.
God zorgt voor hen. Hij geeft genoeg voor iedereen.

Elke dag reizen de mensen een stukje verder. Maar op een dag is het water op. De Israëlieten beginnen weer te mopperen en te klagen tegen Mozes.
'Mopper, mopper, klaag, klaag.'
Ze maken zelfs ruzie met Mozes: 'Geef ons te drinken', schreeuwen ze. 'Geef ons te drinken.'
'Waarom maken jullie ruzie met mij?' vraagt Mozes.
'Waarom vertrouwen jullie niet op de Here God. Hij kan ons helpen.'

Maar de mensen blijven mopperen en klagen: 'Mopper, mopper, klaag, klaag.'
'De Here God had ons beter in Egypte kunnen laten!' 'Mopper, mopper, klaag, klaag.'
Waarom hebben jullie ons hier in deze woestijn gebracht? 'Mopper, mopper, klaag, klaag.'
Hier zullen we allemaal sterven van de dorst!' 'Mopper, mopper, klaag, klaag.'
'Here, wat moet ik doen?', vraagt Mozes aan de Here God.
'Ga naar de berg Horeb, zegt de Here God, 'Neem je stok mee. Ik zal bij de berg op je wachten, bij de rots. Als je op de rots slaat zal er water uit stromen. Dan kan het volk drinken.' Mozes doet wat de Here God zegt.
Hij slaat met zijn stok op de rots. De rots scheurt open en er stroomt fris helder water uit!
Iedereen ziet wat er gebeurt. Wat een wonder!
Er is genoeg voor iedereen om te drinken! 'Slurp, slurp, slurp, slurp.' Wat heerlijk is dat!
God zorgt voor zijn volk, omdat Hij zoveel van hen houdt. Ze moeten leren om ook van Hem te houden, Hem te vertrouwen.

Afsluiting

Laat een plaatje zien van dit verhaal uit een kinderbijbel of van internet.
Laat de kinderen er op reageren.

Zing eventueel het lied 'Mijn God is zo groot, zo sterk en zo machtig'.

<https://www.youtube.com/watch?v=EiialAWU4Jk>

Mijn God is zo groot, zo sterk en zo machtig,
er 's niets dat God niet kan doen. (2x)
De bergen schiep Hij, rivieren erbij,
de sterren maakte Hij ook!
Mijn God is zo groot, zo sterk en zo machtig,
er 's niets dat God niet kan doen.

Mijn God is zo groot, zo sterk en zo machtig,
er 's niets dat God niet kan doen. (2x)
Mijn Vader is Hij, Hij maakte mij blij,
Hij zorgt voor jou en voor mij.
Mijn God is zo groot, zo sterk en zo machtig,
er 's niets dat God niet kan doen.

Mijn God is zo groot, zo sterk en zo machtig,
er 's niets dat God niet kan doen. (2x)
Heb jij soms verdriet? 't is God die het ziet,
Hij legt zijn handen op jou.
Mijn God is zo groot, zo sterk en zo machtig,
er 's niets dat God niet kan doen.

Auteur: EZD

God geeft genoeg voor elke dag

Inleiding

Soms hoor ik mensen zeggen: 'Poeh, wat heb ik een honger!' Maar eigenlijk hebben ze dan geen honger. Ze hebben trek. Wat is het verschil?

Hoe voelt echte honger?

Mensen die een grote overstroming meemaken of voor de oorlog moeten vluchten maken dat soms mee. Ze rennen weg voor het water of het geweld; ze kunnen niets meenemen of kopen. Dagenlang niets eten, dat is vreselijk. Je krijgt er pijn in je buik van en voelt je zwak en ziek. In het vorige verhaal kregen de Israëlieten dorst, ze leerden dat God hun Helper is. In dit verhaal leren ze nog meer.

Bijbelverhaal

De Israëlieten vertrekken uit Elim. Ze reizen verder. Op weg naar het beloofde land. Ze hebben weer goede moed. Maar dat duurt niet lang. De voorraden raken op. De zakken worden steeds leger. Maar ze zullen nu toch wel weten dat God hen helpt? Dat ze tot Hem mogen bidden, zoals Mozes hen heeft voorgedaan?

Maar nee. Op een avond, als ze na een dag reizen gestopt zijn, lopen er heel wat mannen naar Mozes en zijn broer Aäron toe: 'Mozes en Aäron! Waarom hebben jullie ons meegenomen naar de woestijn? Om ons hier te laten sterven? Had ons in Egypte gelaten, daar hadden we tenminste genoeg brood en vlees. Nu raken onze zakken en potten leeg. Straks is alles op. Straks gaan we hier dood van de honger!' Boos staan ze voor Mozes en Aäron, hun vuisten gebald. Klaar om... ja, om wat? Vergeten ze niet wat? Wie heeft hen hier gebracht? Wie heeft hen bevrijd uit Egypte, uit een hele moeilijke tijd? Wie heeft hen door de zee geleid? Wie wijst hun de weg? Wie heeft hun bij Mara schoon water gegeven? Wie heeft hen in Elim laten uitrusten?

God geeft Mozes direct antwoord. En vertelt hem wat er gebeuren zal. Elke dag zullen ze brood van God krijgen. Maar alleen genoeg voor die dag. Want de mensen moeten leren dat ze elke dag op God mogen vertrouwen.

'Geef ons elke dag ons dagelijks brood.' Wij bidden dat elke dag. Jezus heeft ons dat geleerd. Maar ook wij vinden het vaak moeilijk om op God te vertrouwen, dat Hij ons geeft wat we nodig hebben. De Israëlieten kenden dat gebed niet. Maar God wil hun leren Hem niet te vergeten, Hij wil hun leren op Hem te vertrouwen. Zodat ze elke dag aan Hem denken. En weten dat ze alles ontvangen wat ze nodig hebben. Elke dag opnieuw.

Mozes en Aäron vertellen het volk wat God hun gezegd heeft. 'Brood zal er komen en vlees! Vanavond al krijgen jullie vlees. God geeft het jullie! Hij hoort jullie geklaag. Maar waarom vertrouwen jullie niet op Hem? Mopper niet tegen ons. Vraag aan God wat je nodig hebt. Vergeet Hem niet. En morgen krijgen jullie brood. Ga daar maar staan, kijk naar de woestijn.'

Dan verschijnt voor al die mensen die daar staan de wolkkolom, waarin God dichtbij zijn volk komt. Zo zien ze wie God is, de Machtige!

En die avond zien ze nog iets wonderlijks. Er landen vogels, niet te tellen zoveel, vlakbij al hun tenten. Ze zijn gemakkelijk te vangen, moe van hun reis door de woestijn. Deze kwartels kunnen heerlijk worden klaargemaakt en gegeten, genoeg voor iedereen.

Dan breekt de volgende morgen aan en de mensen komen uit hun tenten. God heeft brood beloofd.... Ze zien op de grond een laagje witachtige korrels. 'Wat is dat?', vragen ze aan Mozes. 'Dit is het brood dat de HEER u te eten geeft.', zegt Mozes. 'Maar luister, verzamel alleen voor vandaag, voor wat u vandaag voor uzelf nodig hebt. Meer niet. God zal u dit elke dag geven, vertrouw op Hem.'

En de mensen verzamelen. Ze pakken enthousiast de korreltjes op. 'Mmmm, lekker zoet! Proef maar!' Ze stoppen het in schalen, kruiken of doeken, net wat ze hebben. Een oude man kan moeilijk bukken, hij kan maar een beetje meenemen. Een jong meisje doet erg hard haar best en heeft zo een schaal vol. Maar als ze de schalen naast elkaar zetten hebben ze evenveel. Wonderlijk. God geeft aan iedereen genoeg!

Mozes waarschuwt hen nog een keer: 'Luister, bewaar niets voor morgen. Want morgen krijgt u weer deze korreltjes, dit manna van God.' Sommige mensen vinden dit erg moeilijk en bewaren toch wat in een kruik in hun tent. Maar als ze er de volgende dag in kijken.... 'Oeh, wat vies!', roept een jongetje, 'dat lust ik niet! Daar zitten wormen in! En het stinkt ook nog!' De ouders schamen zich, hadden ze nu maar geluisterd naar Mozes en gehoorzaam geweest aan God en op Hem vertrouwd.

Zo reizen ze verder door de woestijn. Iedere morgen is er manna. Hun hele reis door de woestijn hoeven de Israëlieten geen honger meer te hebben, omdat God hun elke dag te eten geeft.

Als ze verder reizen komt er een moment dat er weer geen water is. 'Mozes! Geef ons water! Geef ons te drinken!', roepen de mensen, 'Mozes, waarom heb je ons meegenomen uit Egypte? Hier sterven we! En onze kinderen ook en ons vee! We hebben zo'n dorst.' Weer vergeten de mensen te bidden. Ze vragen niets: ze klagen. Ze mopperen, ze roepen. Maar ze vergeten te bidden. Mozes wordt er verdrietig van. 'Wat moet ik doen, God?', bidt hij, 'Ze zijn zo boos, straks gooien ze met stenen naar me. Ze vragen zich af of U wel bij ons bent.' God vertelt Mozes wat hij moet doen. 'Verzamel de oudsten van het volk een neem ze mee naar de rots die Ik je aanwijs. Neem ook je staf mee en laat het volk volgen. Bij die rots ben Ik. Sla dan op de rots en er zal voor iedereen water uit stromen.' Mozes doet wat God tegen hem zegt en zo gebeurt het. Opnieuw geeft God zijn volk water en opnieuw zien ze dat Hij voor hen zorgt. God is te vertrouwen.

→
lees verder op de volgende bladzijde

Afsluiting

- Hoe heten die korreltjes? Wie weet dat? En de vogels?
- Waarom mogen de Israëlieten niets overhouden voor de volgende dag?
- Op één dag mochten ze dat wel, als het sabbat was hoefden ze niet te rapen, dan mochten ze wel manna bewaren tot de volgende dag, zodat ze op de sabbat konden uitrusten.
- Wat vinden de Israëlieten moeilijk? (Op God vertrouwen, Hem bidden, geduld hebben, gehoorzaam zijn aan de regels die God geeft.)
- Vinden wij dat vertrouwen ook moeilijk? Waarom wel, niet?
Hoe kunnen wij elkaar daarbij helpen?
- 'Geef ons heden ons dagelijks brood.' Uit welk gebed komt dat? Zullen we het samen bidden?

Auteur: NCvD

Wat is dat?

Nodig voor dit verhaal: een verteller en 2 tieners. (evt. in reizigerskleding, sandalen en bekpakking.) lege gebedskaartjes en een pen.

Wij willen jullie vandaag weer een verhaal vertellen van de tocht door de woestijn.

Bijbelverhaal

VERTELLER:

De grote groep Israëlieten heeft een heerlijke tijd gehad bij Elim. Vorige week hebben we dat gehoord. Het was zo'n mooie plek onder de palmbomen en bij de waterbronnen. Nu krijgen ze de opdracht om verder te trekken. Ze zijn immers op weg naar het beloofde land. Als alles weer ingepakt en opgezaaid is, lopen ze de route die Gods wolk hun wijst. Ze gaan in de richting van de berg Sinaï. Ze moeten de woestijn weer in. De woestijn is in de Bijbel vaak een plek om levenslessen te leren, om te groeien in het geloven... Dat gebeurt ook met het volk. Opnieuw is er een test; Er is voor zoveel mensen in de woestijn niet genoeg te eten. En dan duurt het niet lang of er wordt gemopperd. De mensen denken terug aan de tijd toen ze nog in Egypte woonden. Ze moesten er sla-venwerk doen, ja dat was zo. Maar ze hadden wel eten. 'Waren we maar bij de vleespotten van Egypte gebleven', mopperen ze. 'Daar was eten genoeg. Brood aten we daar, zoveel als we lusten. Hebben jullie ons daarom verlost om ons hier in de woestijn te laten sterven van de honger'. Boos staan ze voor hun leiders Mozes en Aäron. Met gebalde vuisten, met ogen vol vuur. 'We waren liever in Egypte dood gegaan, dan hier, Mozes!'. Nu zijn we vrij, zeg jij, maar wat hebben we eraan. Hebben wij hierom gevraagd!. De ene opmerking is nog venijniger dan de andere.

THIRZA:

Ik kan me daar wel wat bij voorstellen. Als ik trek heb en er is niets in de koelkast. Of als ik met honger thuis kom en mijn moeder heeft iets gekookt, wat ik echt niet lust. Nou, dan ben ik ook wel zo, dat ik lelijke dingen zeg. En voor de mensen in de woestijn was er geen supermarkt om de hoek.

JOËL:

Best wel slecht van ons, dat we zo snel negatief kunnen doen. Als ik aan het verhaal van vorige week denk, hoe God voor gezond water zorgde. Dat kan Hij nu toch weer doen, waarom vragen ze Hem dat niet gewoon?

VERTELLER:

Nee, vragen doen ze niets. En heel bijzonder vind ik het, dat er in de Bijbel staat, wat God zegt tegen Mozes; 'Zie, Ik zal voor jullie brood uit de hemel laten regenen' 'Ik wil jullie op de proef stellen, of jullie Mij echt gehoorzaam zijn'. Het volk moet erop uit gaan en elke dag zoveel verzamelen als elk gezin nodig heeft.

THIRZA: (verbaasd)

En dat zegt God tegen mensen die zo hebben lopen mopperen? Gaat Hij echt een wonder doen? Gaat Hij hun eten geven? En meteen al in de avond vlees?

JOËL:

Ja, en als al die mopperaars slapen, werkt God nog. Want als de Israëlieten 's morgens hun tenten opendoen. Ligger er op de grond prachtige witte korrels. Ze hebben geen idee wat het is. Ze moeten het aan Mozes vragen.

VERTELLER:

Dat weten ze niet, nee. Ze hebben het nog nooit gezien. Mozes vertelt 'Dit is het brood dat de HEER u te eten geeft'. Het ziet er aantrekkelijk uit. Het smaakt goed. Het lijkt op korianderzaad, maar dan wit. Als je het bakt, smaakt het als gebakken koek met honing. Je kunt er ook pap van koken. Het is heel voedzaam. Het is hemel-se kwaliteit! God laat verder weten dat iedere Israëliet voor de zon op komt hier 2 kilo van mag oprapen. Dat is genoeg voor één persoon. Het blijft 24 uur goed. Alleen op vrijdag moet iedereen een dubbele portie verzamelen, omdat er op de sabbat geen manna valt. Best spannend of deze regels niet te moeilijk zijn voor het volk. De tijd zal het leren.

Maar voor dat God dit alles geeft, gaat Hij het volk eerst wat leren: Ze moeten voelen wat ze gedaan hebben. Mozes moet daarom tegen het volk zeggen: Vanavond zullen jullie weten dat Ik, de HEER jullie uit het land Egypte heb verlost. Het waren niet Mozes en Aaron, tegen wie jullie zo boos hebben gedaan. Je hebt het tegen Mij gedaan. En Ik zal laten zien wie Ik ben. Alle mensen moeten hun gezicht naar de woestijn draaien. Ze zien een wildernis; een zandwoestijn en kale rotsen. Geen duidelijke wegen. Boven in de lucht zien ze de wolkkolom. De HEER laat iets oplichten in de wolk. Ze zien een schitterende vuurgloed. Midden op de dag. De HEER laat het licht dat normaal alleen 's nachts aan gaat, nu overdag schitteren. Dat vuur laat Gods heerlijkheid en macht zien. Maar ook Gods toorn. Die wolk laat zien dat God met hen meegaat, als een gids gaat Hij hen voor. Maar er valt met God niet te spotten. Daar moeten alle mensen, de ouderen en de kinderen wel goed over na denken.

THIRZA:

Ik heb mijn vader ook horen schreeuwen tegen Mozes, dat hij liever wilde dat God hem in Egypte had laten sterven. Maar ik weet nog hoe hij in die vreselijke nacht huilend God dankte dat de engel bij ons niemand had ge-dood. Dat was hij nu zeker vergeten, vanwege de honger.

JOËL:

Ik snap ook niet hoe wij allemaal zo over God hebben kunnen denken, net of Hij het helemaal verkeerd heeft gedaan. Toen ik net die gloeiende wolk zag, was ik wel een beetje bang. Ik voelde me schuldig. Ik heb wel niet mee geschreeuwd, maar in mijn hoofd, zaten dezelfde boze gedachten. En ik begrijp wel, dat Gods geduld met ons een keer op is. Dat is wel duidelijk.

lees verder op de volgende bladzijde

VERTELLER:

Het volk is onder de indruk weer terug naar hun tentenkamp gegaan. Ze weten nu allemaal weer wie hun God is. Dat moeten ze niet meer vergeten. En dan..... in de avond vallen er honderden kwartels neer om rust te zoeken in de woestijn. De dieren zijn moe van het lange vliegen, en daardoor gemakkelijk te vangen. Het wordt voor iedereen een heerlijk maaltje. Het volk hoeft niet met een hongerige maag naar bed. En in de vroege morgen zijn de eerste mensen heel verrast en al snel komt iedereen zijn tent uit. Er is een wonder te zien. Overal liggen kleine korreltjes, ze glinsteren in het eerste zonlicht. De mensen weten wat ze moeten doen. Ieder raapt genoeg voor zichzelf.

En toch! Je zult het niet geloven, er zijn mensen die het heel spannend vinden of er morgen toch echt wel weer brood uit de hemel zal komen. Zij houden in een hoekje van de tent wat over voor de andere dag. Je weet maar nooit. Helaas, de andere dag stinkt het restant stinkt en er kruipen wormen uit.

THIRZA:

Ja, het stonk zeg, en Mozes was kwaad. Dat zullen die mensen niet gauw nog eens doen.

JOËL:

Op vrijdag heeft iedereen een dubbele portie opgeraapt. En toen bleef het wel twee dagen goed. Precies zoals God het had gezegd. Ook op de sabbat hadden we genoeg te eten. Niemand hoefde honger te hebben.

THIRZA:

Ik heb mensen gezien, die op vrijdag gewoon voor één dag hadden verzameld. Die kwamen op de sabbat uit hun tent. Maar toen lag er niets. Zij hadden wel honger. Zij hadden niet geluisterd. God had gezegd dat wij op de sabbat niet hoeven te rapen. Dan mogen wij rusten. Deze dag is een cadeau van onze God aan ons. Niet werken en toch eten. Voor onze familie is het een echte feestdag.

JOËL:

In die tijd heb ik samen met mijn oma een mooie tekst uit het hoofd geleerd:

Proef, en geniet de goedheid van de HEER, gelukkig de mens die bij Hem schuilt (Psalm 34:9)

VERTELLER:

Da's mooi Joël, Dat past mooi bij het laatste stukje wat ik nog moet vertellen. De HEER geeft Mozes nog een opdracht. Hij laat Aäron een kruik halen, die wordt gevuld met manna. Deze kruik moet worden bewaard. Hij krijgt een plekje in de tabernakel. En later in de Ark. Het volk mag nooit meer vergeten, dat ze in de woestijn 40 jaar lang, elke dag op hun God konden vertrouwen. Hij zorgde elke nieuwe morgen voor voldoende eten voor hen allemaal.

Vragen

1. Het volk is in de woestijn om dingen te leren. Weet je nog meer mensen die een periode in de woestijn zijn geweest, voor ze aan een taak begonnen. Wat zou je in de woestijn kunnen leren?
2. Wat leer je van de HEER in dit verhaal? Schrijf dat groot op. En dank Hem daar straks voor.
3. Het volk ging liever mopperen en boos worden, dan hulp vragen. Vinden jullie het ook zo lastig om hulp te vragen aan God? Praat er met elkaar over. Kun je elkaar erbij helpen?
4. Jezus leert ons bidden: Geef ons elke dag ons dagelijks brood. Dat moest het volk ook leren. Praat er met elkaar over wat dit betekende: Als ze naar bed gingen hadden ze een volle maag, maar er was geen eten meer op voorraad. Zouden wij dat wel kunnen? Wat wil God ons mensen hier mee leren?
5. Leer met elkaar de tekst die Joël geleerd heeft uit het hoofd. Of schrijf hem ergens mooi op. Bewaar deze tekst op een plekje waar je elke dag naar kijkt. En vraag aan God of Hij je wil laten zien wat deze tekst echt voor jou betekent.

Zingen

- Psalm 105 : 22, 24
- Psalm 75 : 1
- Mijn God is zo groot, zo sterk en zo machtig.

Auteur: RE

Vroeger was alles beter

Vroeger was echt alles beter, in Egypte was er eten en drinken! De mensen die mopperen vertellen er niet bij dat ze slaaf waren, dat ze niets te zeggen hadden. Nee ze hadden te eten en te drinken. Sommige mensen zijn wel heel snel tevreden. Ze hebben sinds de uittocht uit Egypte toch al op verschillende manieren gezien hoe God voor hen zorgt. En toch, ze kunnen het niet laten, ze mopperen op Mozes, op God. Ze zijn ruim 2 maanden onderweg en weten al niet meer hoe erg het eigenlijk was.

Nee, ik zeg niet dat het reizen door de woestijn makkelijk was, of heel prettig, het was geen luxe reis! Maar om nu te zeggen dat ze liever in Egypte waren gestorven.

God hoort het gemopper en zegt: vlees en brood zal ik jullie geven. Hij zal het uit de hemel laten regenen. Maar... ja ook nu is er een maar. God test het volk ook uit met de gift die Hij gaat geven.

Mozes en Aäron roepen het volk bij elkaar. God zelf komt ook in de wolk. Mozes spreekt namens God. Hij laat weten dat God hun geklaag heeft gehoord en geeft ook door dat God hen hoort en verhoort. En dat allemaal zodat het volk zou weten dat God hun God is.

Dit is ook een les voor ons. God hoort en ziet ons, ook als het we het zwaar hebben weet Hij wat er met ons gebeurt.

Die avond kwamen er grote zwermen kwartels, die kon men vangen en klaarmaken om te eten. Kwartels komen vaker voor in de Bijbel. Het volk kende deze vogel als eetbaar voedsel. De ochtend erna lag er een fijn, schilferachtig laagje, als rijp in de vroege ochtend op de aarde. Het wordt vergeleken met korianderzaad, klein, fijn spul. Wit en zoetig. Een cadeau uit de hemel. Genade, niet verdient. Manna wordt ook wel genadebrood genoemd.

Het volk wist niet wat het was. Mozes zei: dit is het brood dat de HEER u te eten geeft. Het volk kent het niet en noemt het spul manna. Elke dag moet het opgeraapt worden, voor iedere Israëliet een omer (ruim 2 liter). Alleen op de vrijdag moet men twee keer zoveel oprapen. Als er op een andere dag iets overbleef, stonk het de volgende dag en zaten er wormen in. Niet op de vrijdag. Dan moest er ook eten klaargemaakt worden voor de sabbat.

En weer zijn er mensen die het beter weten, mensen gaan op de sabbat toch manna zoeken, en vinden niets. God wordt er moedeloos van en klaagt bij Mozes over het gebrek aan vertrouwen van het volk.

Een kruik met daarin een omer manna wordt later door Aaron bij de wet van God gelegd en in de tabernakel bewaard.

Veertig jaar lang zorgde God op deze manier voor zijn volk.

Vragen

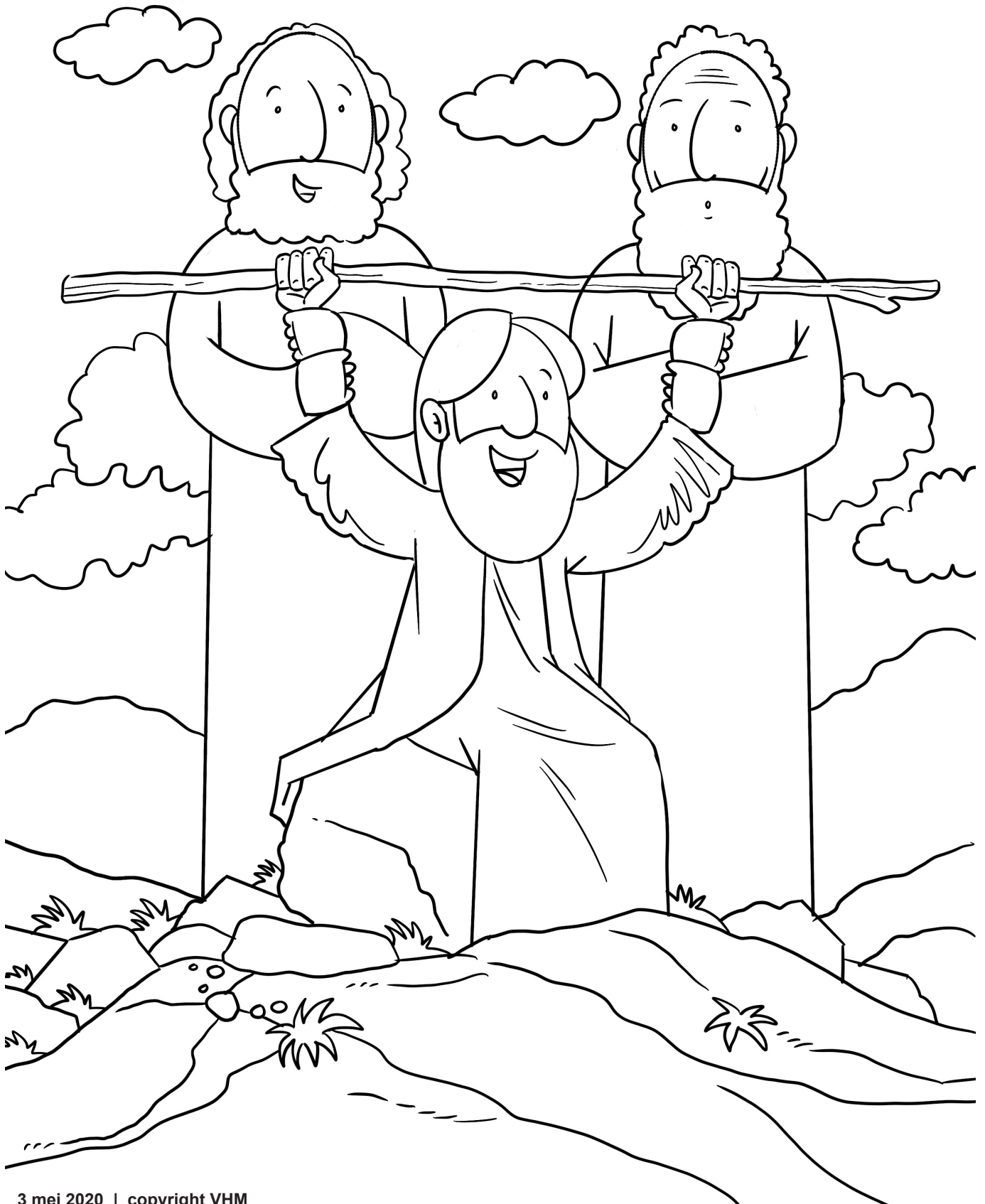
- Kun je je voorstellend dat de Israëlieten al na 2 maanden zeuren over hun omstandigheden en mopperen op Mozes en daarmee op God?
- Zijn er zaken uit je eigen leven waarover je weleens moppert op God?
- Mag je eigenlijk wel mopperen op God?
- Het manna kwam niet op de sabbat. God neemt zijn eigen regels heel serieus. Sta jij er wel eens kritisch bij stil bij wat je wel/niet doet op de dag die God apart heeft gezet?
- Het manna regende uit de hemel. Jezus zei later over zichzelf: Ik ben het brood des levens. Leg de overeenkomst tussen het manna en Jezus eens uit
- Het volk kreeg elke dag nieuw voedsel. Er is een spreekwoord wat (gebaseerd op de Bijbel) zegt: geen zorgen voor morgen. Wat hebben deze twee dingen met elkaar te maken.
- We weten niet precies wat het manna nu echt was. Is het voor jou/ voor jouw geloof nodig om dit soort dingen precies te weten? Hoe kwamen al die kwartels daar? Wat was het manna precies? Of kun jij het geloven zonder deze dingen precies te weten?

Aurteur: CdG

3 mei 2020

Israël moet vechten tegen Amalek

Exodus 17:8-16

Thema: Vragen om Gods hulp

Doel

De kinderen leren dat ze God altijd om hulp moeten vragen. Niets is voor Hem te groot of te klein.

Toelichting

Israël wordt aangevallen door de Amalekieten. Vijanden zijn naast gebrek aan water en voedsel een groot probleem voor Gods volk. We zien in Exodus 17 dat Israël volkomen afhankelijk is van de HEER. Het gaat om de wapens en de kracht van soldaten, maar om het vertrouwen op God, die hen wil beschermen. Zolang Mozes zijn hand met de staf van God omhoog houdt, is Israël de sterkste. Als zijn handen zakken, is Amalek de sterkste. Aäron en Chur mogen Mozes ondersteunen. Na de overwinning bouwt Mozes een altaar en dankt God dat Hij dit gevecht heeft gevoerd voor zijn volk in gevaar.

Aan kinderen wordt geleerd weerbaar te zijn, zelfstandig te worden. Dat is goed. Opkomen voor jezelf en weten dat jij bepaalde dingen goed kunt, geeft zelfvertrouwen. Maar daarbij hoort ook, dat je hulp zoekt bij God. Weten dat je afhankelijk bent van Hem, dat Hij alles dat jij doet moet zegenen, wil het resultaat hebben.

Titel van het ONDERBOUW-verhaal: Mozes vraagt God om hulp

Richtlijnen: Een leuke inleiding is om de kinderen hun armen loodrecht opzij te laten houden. Wie houdt dat het langst vol? Laat de jongste kinderen zien dat Mozes Gods hulp vraagt door zijn hand omhoog te houden naar de hemel. Wij mogen God om hulp vragen door onze handen te vouwen en te bidden.

Titel van het MIDDENBOUW-verhaal: God beschermt zijn volk

Richtlijnen: Een leuke inleiding is om de kinderen hun armen loodrecht opzij te laten houden. Wie houdt dat het langst vol? Honger en dorst heeft het volk van God niet meer. Er is genoeg brood en water. Maar er zijn ook vijanden die Israël aanvallen. In de strijd tegen de Amalekieten wordt duidelijk dat God ook hier doet wat nodig is. Hij voert het gevecht. Door Hem wint het Israëlitische leger. Zolang Mozes volhoudt en zijn staf omhoog naar de hemel houdt, wint Israël. Wanneer dat voor Mozes te vermoeiend wordt, helpen Aäron en Chur. Samen houden ze vol en willen afhankelijk zijn van de HEER. Wij weten dat God ook ons helpt, ook onze gevaren te lijf gaat. We mogen bidden om zijn bescherming tegen het kwade, iedere dag. Hou dat vol!

Titel van het BOVENBOUW-verhaal: Voortdurend vragen om Gods hulp

Richtlijnen: Vind jij het belangrijk dat je kunt opkomen voor jezelf? Sommige kinderen volgen een cursus zelfverdediging. Wat leer je daar?

Mozes leert in de strijd tegen de Amalekieten dat de beste zelfverdediging is, dat je hulp vraagt aan God. Natuurlijk moesten de soldaten vechten, maar eigenlijk konden ze hun vrouwen en kinderen niet beschermen tegen de vijanden. Ze waren met te weinig en hadden minder goede wapens. Hun grootste kracht is het vertrouwen op God. De HEER beschermt hen. Dat wordt zichtbaar in de omhooggehouden staf van Mozes. Aäron en Chur vechten niet mee, maar ondersteunen Mozes. Dan komt het wonderlijk goed: de Amalekieten worden verjaagd. Om te danken voor Gods hulp bouwt Mozes een altaar. Vergeet nooit dat je Gods hulp niet kunt missen. Niet in de grote dingen, maar ook niet in de kleine? Hoe kunnen wij een zelfde vertrouwen naar God tonen als Mozes? Hoe kunnen we elkaar daarbij helpen?

Extra bijbelgedeelte: Kolossenzen 4:2

(Blijf bidden, zegt Paulus. Doe zelf je best om gevaren te bestrijden. En wees God dankbaar dat Hij je hoort en verhoort.)

Auteur: DW

Achtergrondinformatie

Bij het Bijbelgedeelte

God had beloofd Israël te leiden vanuit Egypte naar het Beloofde Land. De Israëlieten hadden deze belofte echter wel eens vergeten, als er gevaar dreigde. In de eerste verzen van Ex. 17 wordt bijvoorbeeld beschreven dat ze klaagden dat er geen water was en verwijten maakten (vers 2-3). Er was te weinig vertrouwen op de Here God. Zullen de Israëlieten wel op Hem vertrouwen als ze voor het eerst sinds hun bevrijding uit Egypte aangevallen worden door een vijandig volk? Dat wordt beschreven in Exodus 17:8-16.

Vers voor vers

- Vs. 8 Refldim is een tijdelijke verblijfplaats van de Israëlieten op hun tocht naar het Beloofde Land. In Refldim was er al een wonder gebeurd, namelijk dat God water uit een rots had doen voortkomen. De Amalekieten stammen af van Amalek, die een kleinzoon van Esau is (Gen. 36:12). Ze hadden geen ontzag voor God: ze vielen Israël in de achterhoede aan, de plek waar de zwaksten zich bevinden (Deut. 25:18).
- Vs. 9 Jozua zal later de opvolger van Mozes worden. De staf van God is de herdersstaf die Mozes bij zich had en waardoor God al enkele malen wonderen had verricht (zie bijvoorbeeld Ex. 4:2-3).
- Vs. 10 Jozua behoort tot de jongere Israëlieten, Mozes, Aäron en Chur tot de oudere. Chur wordt verder nog genoemd in Ex. 24:14.
- Vs. 11 Alhoewel hier gesproken wordt over een arm, blijkt uit vers 12 dat het om beide armen gaat. Het opheffen van de armen drukte normaal gesproken een gebedshouding uit. Dat kan ook hier het geval zijn. Het opheffen van de armen kon echter ook een uiting van macht zijn. Door dat te doen, verkondigt Mozes via een symbolische handeling dat de HEER de macht heeft. Hoe het ook zij, of het nu een gebedshouding is of een symbolische handeling, beide mogelijkheden maken duidelijk dat Israël afhankelijk is van God. Zolang die afhankelijkheid zichtbaar is en de armen opgeheven zijn, is Israël de sterkste. Gerichtheid op God helpt het volk om te overwinnen. Zodra dit echter niet zichtbaar is, heeft de vijand de overhand.
- Vs. 12v Geloven is niet een individuele zaak: Mozes kreeg hulp van Aäron en Chur, Jozua kreeg hulp van deze drie leiders, en allen kregen hulp van de HEER.
- Vs. 14 Als Israël later het land intrekt, kan het volk weer te maken krijgen met de Amalekieten. Het is Gods belofte dat Israël de strijd zal overleven.
- Vs. 15 Een banier is een teken dat in het middelpunt staat in de strijd: allen kunnen hun blik daarop richten om moed te ontvangen. Zoals een banier centraal staat, zo is God voor Israël het middelpunt waar het moed en kracht vindt.
- Vs. 16 Koning David heeft uiteindelijk de Amalekieten onderworpen (2 Sam. 8:11-12). Christenen zijn niet geroepen om volken te onderwerpen, maar wel om liefdevol te strijden tegen alles wat tegen de Heer en zijn vrede ingaat, daarbij biddend dat mensen tot bekering komen.

Vragen

1. Oudere (Mozes, Aäron en Chur) en jongere (o.a. Jozua) gelovigen helpen elkaar. Hoe kan jij helpen en hoe kan een oudere jou helpen in het geloof?
2. Israël werd aangevallen door Amalek en helaas gebeurt er nog steeds kwaad op deze wereld. Hoe 'strijd' jij daar op een christelijke manier tegen?

Auteur: JFH

Liederen

Psalm 81: 1 – 5

Lied 863

(=Gezang 408 LvdK)

Lied 864

(=Gezang 409 LvdK)

Als je bidt, zal Hij je geven

Hemelhoog 101

Ik volg de Heer

Hemelhoog 305

Hou maar vol

Opwekking voor kinderen 29

Hij is de Rots

Hemelhoog 340

Auteur: PZ

Mozes vraagt God om hulp

Inleiding

Wie heeft wel eens naar een wedstrijd 'sterkste man van Nederland' gekeken? Wat moeten ze dan allemaal doen? Vrachtwagen trekken, grote zware stenen kogels verplaatsen. Eén onderdeel is je armen wijd doen en in elke hand iets zwaars tillen. Het gaat erom wie dat het langste volhoudt.

Dat kunnen wij ook wel eens proberen, maar dan zonder iets in onze handen te houden. Eens kijken wie dat het langste volhoudt!

Waarom hebben we deze oefening gedaan? Nu, Mozes moest ook zoiets doen!

Bijbelverhaal

Het volk Israël is op weg naar het beloofde land. De Here God heeft beloofd hen daar te brengen. Ze beleven van alles onderweg. Het volk moet leren op God te vertrouwen, maar dat is vaak wel heel moeilijk voor hen. Gelukkig heeft God veel geduld. Hij leert hun steeds een beetje meer op Hem te vertrouwen. Hij wil dat het volk Israël Hem om hulp vraagt en er op vertrouwt dat Hij hen zal helpen.

Op een keer worden ze aangevallen door een vijandig volk: de Amalekieten. Zó gemeen! Want aan het einde van de lange stoet lopen de herders met de dieren en hun jonkies en juist daar vallen de rovers aan. Mozes roept Jozua en zegt: 'Jij moet aanvoerder zijn. Roep sterke mannen bij elkaar en vecht tegen die rovers van Amalek. Morgen zal ik op de heuveltop staan met de staf van God omhoog om voor jullie te bidden'.

En zo gebeurt het. Jozua verzamelt sterke mannen om tegen de Amalekieten te vechten en Mozes neemt twee vrienden mee om de heuvel te beklimmen. Ze heten Aäron en Chur. Deze drie mannen zijn al best oud en al kunnen ze niet meer vechten in het leger. Zij doen iets dat nog veel belangrijker is: ze vragen God om hulp. Ze vertrouwen op God en ze bidden voor het volk Israël. Op de top van de heuvel aangekomen heft Mozes zijn handen omhoog (maak het gebaar) en zegt: 'Och HEER, wilt U uw volk de overwinning geven, help ons toch'. Na een poos worden de armen van Mozes moe (wij weten nu hoe dat voelt hè?) Hij kan ze haast niet meer omhoog houden.

Iedereen kan het zien: als Mozes de staf omhoog houdt wijst hij daarmee eigenlijk naar God. Dan vluchten de vijanden. Maar gaat de staf omlaag, dan moeten de Israëlieten terug en is Amalek de sterkste.

Aäron en Chur zien ook wat er gebeurt en ze helpen Mozes. Weet je hoe? Ze rollen een steen naar Mozes toe waar hij op kan zitten. Dan helpen ze Mozes zijn armen met de staf omhoog te houden. Zo blijven de Israëlieten het sterkst! Als het avond geworden is zijn de Amalekieten helemaal verslagen. Wat is iedereen blij! De HEER heeft zijn volk gered.

Na de overwinning bouwt Mozes een altaar voor de HEER en bidt: 'Dank U, God voor uw bescherming. Dank U dat U gebeden hoort en verhoort'.

De Here God geeft Mozes de opdracht dat hij deze gebeurtenis in een boekrol moet schrijven. Zodat dit gevecht niet vergeten wordt.

Auteur: ENdV

God beschermt zijn volk

Inleiding

Het verhaal van vandaag gaat over Mozes, hoe hij met de hulp van God de Amalekieten versloeg. Mozes is een profeet die namens God tot het volk Israël spreekt. Vandaag spreekt Mozes tot ons en vertelt ons het verhaal van een zware oorlog. Luister maar mee.

Verhaal

Het begon met een hoop gezeur toen we in de vlakke van Refdim rustten. Het volk was ontevreden. De Israëlieten vroegen mij of God nu bij ons was of dat Hij ons had verlaten. Verder zeurden en zanikten ze dat ze honger en dorst hadden. Ze smeekten om water en brood. De Israëlieten waren boos op mij. Ze vroegen zich zelfs af waarom ik hen uit Egypte had weggeleid. Op zijn tijd en op zijn manier gaf God ons brood en water. 'Nu was alles weer goed, zou je denken. Maar de echte ellende begon toen pas', vertelde Mozes. 'Een verkenner kwam mij waarschuwen dat de Amalekieten onderweg waren om ons aan te vallen. De Amalekieten zijn een volk dat in de woestijn woont en het gewend is om lange tochten te maken. Op die tochten gebeurt weinig goeds. Ze beroven iedereen die ze tegenkomen op hun weg. Samen met de Israëlieten zat ik diep in de nesten.'

Mozes roept Jozua, een jonge leider die bij hem in de leer is. Jozua moet een leger verzamelen om de vijand tegen te houden en te verslaan. 'Ikzelf zal de berg op gaan. Met de staf van God in mijn hand', zegt Mozes. 'Eerst maar eens goed slapen. Voordat we mijn plan kunnen uitvoeren' De volgende dag gebeurt het zoals Mozes heeft voorgesteld. Jozua rukt uit met zijn leger. En Mozes klimt samen met Aäron en Chur een heuvel op. Bovenop de heuvel houdt Mozes zijn handen omhoog als een teken. Zolang hij dit volhoudt is de jonge Jozua aan de winnende hand. Maar zodra hij zijn armen ook maar iets laat zakken zijn de rollen omgedraaid en wordt Jozua met zijn leger ingemaakt', vertelt Mozes.

Opeens moet hij denken aan lang geleden. In Egypte loste vechten al niets op. De Egyptenaren gingen gewoon hun gang. God streed in Egypte voor hem en zal ook nu voor Mozes strijden. Maar dan moeten de mensen wel vertrouwen hebben.

Aäron en Chur hebben door dat het erop aan komt. Dat dit het moment van de waarheid is. Snel halen ze voor de vermoeide Mozes een steen om op te zitten. Mozes gaat zitten. Aäron en Chur staan elk aan een kant van Mozes en houden elk een van zijn armen vast. Zodat Mozes ze in alle rust en vol geloof omhoog kan houden. Dit houden ze met zijn drieën vol totdat de zon onder gaat. Zo zorgt God dat Jozua en zijn leger de Amalekieten verslaan zonder dat er aan hun kant ook maar iemand sneuvelt.

God spreekt tot Mozes: 'Vertel aan Jozua dat niemand op aarde zich de Amalekieten nog zal herinneren. Schrijf het op, zodat iedereen zich deze oorlog met de goede afloop herinnert nu en later.' Mozes onthoudt alles dat God tegen hem zegt. De volgende dag bouwt hij een altaar om God te eren en te danken. De Israëlieten zien het en zijn nog vol van Gods overwinning. Mozes noemt het altaar: God is mijn banier. Alle mensen mogen weten dat God de strijd voert tegen de vijand. Iedereen die zijn handen opheft naar God om te bidden zal dat meemaken.

Om te onthouden

God wilde dat Israël helemaal op Hem zou vertrouwen. Ze hadden de strijd immers al gewonnen, omdat God voor hen streed. Daarom hield Mozes zijn handen uitgestrekt omhoog. God vraagt hetzelfde van ons. Dat wij in alles op Hem vertrouwen, het in alles van God verwachten. Als het goed met ons gaat. Maar ook als we problemen hebben of ons zorgen maken. Dan mogen we merken dat God ook voor ons strijdt. Geen probleem of zorg is te groot of te gek voor Hem. God kan en wil ons helpen. Want zijn Zoon Jezus heeft lang geleden de dood verslagen. Het enige dat wij daarvoor hoeven te doen is God om hulp vragen en vertrouwen dat Hij nabij zal zijn.

Vragen

- Merk je weleens dat God bij je is en je helpt? Bijvoorbeeld bij een moeilijke toets op school. Of als iemand waarvan je houdt ernstig ziek is. Hoe merk je dat dan? Moet je zelf dan ook iets doen?
- Op God vertrouwen is soms best moeilijk. Zou het makkelijker zijn om op God te vertrouwen als we elkaar helpen? Hoe kunnen we elkaar daar dan bij helpen, weten jullie voorbeelden?

Luister als afsluiting samen met de kinderen naar het liedje Ik stel mijn vertrouwen op de Heer mijn God (zie link hieronder). Een liedje dat ze vast en zeker kennen. Maar ook een liedje dat heel mooi samenvat waar het in het verhaal van vandaag om gaat. Dan kunnen de kinderen zich misschien door het liedje heel makkelijk het verhaal van vandaag herinneren.

<https://www.youtube.com/watch?v=NmaQZzXGtx8>

Auteur: JvdM

Voortdurend vragen om Gods hulp

Inleiding

Stel de kinderen wat vragen. Alle antwoorden zijn goed, d.w.z. ga alles niet zelf aanvullen of invullen. Hopelijk begrijpen ze na het verhaal wat belangrijk is. U hoeft niet precies alle onderstaande voorbeelden te noemen. Misschien heeft u zelf actuelere gebeurtenissen of voorbeelden die goed aansluiten bij uw groep.

- Wie vertrouwt jij het meest? Waarom? En wanneer heb je gemerkt dat diegene te vertrouwen is?
Misschien is dat wel verschillend. Als je flets kapot is, wie vertrouwt je dan dat ie goed gemaakt kan worden? Je vader of de fletsenmaker?
Sommige kinderen zullen zeggen: mijn vader, maar andere kinderen noemen niet hun vader, omdat hij niet zo handig is in het maken van fletsen.
- Als je een toets moet maken op school, waar vertrouwt je dan op? Natuurlijk op je kennis, want als het goed is heb je de stof geleerd. Maar zou je nog op iemand kunnen vertrouwen, om hulp kunnen vragen? Wie dan en hoe doe je dat dan?
Als je in een vliegtuig stapt, op wie vertrouwt je dan?
Als je alleen thuis bent en de bel gaat, wie vertrouwt je dan? Wat moet je dan doen? Wat is het beste?
Zo zie je maar dat het heel vaak voorkomt dat je toch wel iets of iemand moet vertrouwen. Je kunt het niet allemaal zelf, hoe slim en sterk en handig je ook bent.

Tip

Maak een soort banner waarop je schrijft: DE HERE HEEFT MIJ DE OVERWINNING GEGEVEN. Als deze zin wordt genoemd rolt u de banner uit en hangt deze ergens op.

Bijbelverhaal

Het valt niet mee voor het volk Israël. De ene keer klagen ze, omdat ze niet voldoende vlees en brood hebben. De andere keer hebben ze dorst en nu zit er weer een vijand hen op de hielen. Ze kunnen geen kant uit. Moeten ze ook nog een oorlog voeren in die dorre, droge, hete woestijn. Egypte was toch veel beter? Waren ze daar maar gebleven. Ja, er is hen wel een land beloofd, maar wanneer komt dat land in zicht? Wanneer krijgen ze eindelijk een eigen stukje grond om van alles op te verbouwen en een plek waar ze voor altijd kunnen blijven wonen? Tot nu toe zit alles alleen maar tegen en nu jaagt de vijand op hen. Het leger van de Amalekieten valt hen aan. Een leger, zo ontzettend groot.... wat moeten ze in vredesnaam doen? Deze strijd gaan ze verliezen, dat is wel duidelijk. En dan? Het volk is in rep en roer. Ze kunnen geen kant uit. Alle ogen zijn gericht op Mozes, hun leider.

Mozes roept Jozua bij zich. 'Jozua, luister. Roep een aantal mannen uit het volk bij elkaar. Met hen moet je morgen tegen de Amalekieten gaan vechten' Jozua luistert geduldig naar Mozes.

'En Jozua', vult Mozes aan, 'ik ga dan zelf boven op de heuvel staan, met in mijn hand de stok die God mij heeft gegeven'.

Jozua vertrouwt hem. Hij doet precies wat Mozes heeft gezegd en gaat in gevecht met de Amalekieten. Apart he, dat Jozua precies doet wat Mozes zegt. Je kunt toch op je vingers natellen dat dit een ongelijke strijd is? Loopt Jozua dan niet de dood tegemoet? Waarom begint hij niet te discussiëren met Mozes, zo van: 'Maar Mozes, kijk nou toch wat voor leger er aan komt. Dit gaan we toch nooit winnen? Kunnen we ons maar beter niet gelijk overgeven? Dit kost ons heel veel mannen'. Dat zegt Jozua dus niet. Wat is zijn geheim, dat hij toch gehoorzaamt? Wil hij gewoon stoer lijken en bluffen? Of speelt er iets anders mee?

Laten we maar eens verder kijken wat er gebeurt. Jozua trekt de volgende ochtend ten strijde en Mozes doet wat hij Jozua heeft beloofd. Hij klimt een heuvel op en neemt zijn broer Aäron mee, en Chur.

Bovenop de heuvel aangekomen zien ze in het dal het gevecht beginnen. Het grote leger van Amalek en het kleine leger van Israël. Amalek komt steeds dichterbij. De Amalekieten zwaaien met speren, pijl en boog, roepen overwinningsskreeuwen en zijn er zeker van dat deze strijd een makkie voor hen is.

Mozes pakt snel de stok die hij van God heeft gekregen en steekt deze omhoog. Hij weet het: onze grootste kracht is te vertrouwen op God.

Aäron en Chur kijken toe en kunnen hun ogen niet geloven. Israël gaat winnen. Kijk maar. Het leger van Amalek trekt zich steeds verder terug. Wat geweldig om te zien. 'Mozes, ziet u dat? We gaan winnen!', roepen ze vol enthousiasme uit.

lees verder op de volgende bladzijde

Mozes ziet het ook, maar houdt het bijna niet meer vol om zijn stok nog langer omhoog te houden. Langzaam aan zakken zijn armen verder naar beneden. Hij is moe. Aäron en Chur kijken verschrikt het dal in: 'Mozes, Mozes, kijk nou toch. We gaan verliezen. De vijand rukt weer op. Dit houdt ons leger nooit'. Mozes weet hoe dat komt. Zouden Aäron en Chur het ook zien? Steeds als de stok omhoog gaat, winnen de Israëlieten, maar zodra Mozes zijn armen weer laat zakken, komen de Amalekieten weer terug, vol bravoure en nieuwe overwinningskreten. Aäron en Chur beginnen het te begrijpen.

'Hier is een grote steen. Gaat u daar maar op zitten Mozes'.

Mozes neemt plaats en naast hem staan de twee mannen. 'Mozes, wij zullen helpen uw armen te ondersteunen, zodat u ze omhoog kunt houden'. Aäron en Chur beginnen te begrijpen dat God, die Mozes zelf de stok heeft gegeven, alles met deze strijd heeft te maken. Het leger van Israël is te klein, Mozes is te zwak, maar hun God is groot en sterk.

Jouw God is dezelfde, ook groot en sterk. Hij weet dat jij niet alles kunt en dat je Hem nodig hebt. Je mag Hem altijd alles vragen. Hij komt je te hulp.

Het gevecht duurt tot de zon ondergaat. Het leger van Amalek trekt zich terug als de grote verliezer. Het volk van Israël juicht, Jozua met zijn soldaten juichen, Aäron en Chur juichen.

En Mozes? God praat met hem. 'Mozes, jullie moeten goed onthouden wat hier is gebeurd. Schrijf het allemaal op. En zeg maar tegen Jozua, dat er niets van de Amalekieten zal overblijven. Ik ga er voor zorgen dat ze door iedereen worden vergeten'.

Mozes is diep onder de indruk. Het was onmogelijk om deze strijd te winnen. Maar God is een expert als het gaat om onmogelijkheden. Hij kan alles, zelfs een klein leger laten winnen van een groot leger, als we maar op Hem vertrouwen. Mozes is dankbaar. Hij bouwt een altaar en noemt het: DE HEER HEEFT MIJ DE OVERWINNING GEGEVEN.

Niet zijn leger, geen sterke mannen, geen slimme plannetjes en strategieën. Niets en niemand kon dit leger verslaan. Alleen de Here God. Hij wilde niet dat Amalek tegen zijn volk in opstand kwam. Hij zegt dan ook: 'Er zal altijd oorlog zijn tussen de HEER en de Amalekieten. Want zij hebben zich tegen de HEER verzet'

Dat moet je natuurlijk nooit doen, je tegen de HEER verzetten. Je mag juist op Hem vertrouwen, ook als de toestand uitzichtloos of onmogelijk lijkt, te groot. God is er altijd en is ook altijd te vertrouwen.

Auteur: JvVvN

Israël vs. Amalek

In dit *filmpje* worden in het spel Total War 'The Agitators' vakkundig in de pan gehakt door ene Hulki. Gelukkig is het niet echt en hebben de groenige mensjes die allemaal op de grond liggen niet geleden of pijn gehad. Het leger dat wint juicht aan het einde om de 'Victory' en Hulki heeft de slag gewonnen. Dat gaat niet vanzelf. Degene die dit spel speelt moet strategisch denken en opdrachten geven. De strijders zijn een instrument in de handen van de gamer.

Staf

In *Exodus 17: 8 - 16* vallen de Amalekieten het volk Israël aan in de woestijn. Verder trekken is even geen optie, er moet gevochten worden. Het is een bijzondere strijd. Jozua is de legeraanvoerder en Mozes zit op een berg met een stok in zijn handen die hij in de lucht moet houden. Je kunt het eens proberen samen, iets boven je hoofd in de lucht houden, kijken wie dit het langste volhoudt. Best moeilijk, of niet? Mozes móest het volhouden, want zo lang die staf de lucht in stak waren ze aan de winnende hand. Gelukkig kreeg Mozes hulp, anders was het hem niet gelukt zijn armen zo lang naar boven te houden en dan was het verhaal van het volk Israël heel anders verder gegaan. Als je het zo op je in laat werken is het een apart verhaal. De stok van Mozes als toverstaf in een oorlog tegen de Amalekieten. Stok omhoog betekent: winnen. Stok laten zakken betekent: verliezen. Maar zo werkt het toch niet? Geloven in God betekent toch niet dat je door iets bijzonders te doen Hem aan jouw kant krijgt? Het is vreemd, maar ook mooi. Als je alles goed leest zie je dat het niet aan Mozes lag of de slag gewonnen werd. Hij kreeg hulp bij het ophouden van zijn stok. Het was niet zijn kracht of uithoudingsvermogen dat de doorslag geven zou. Het was ook niet de stok zelf, maar het was Degene naar wie de staf wees. In vers 9 noemt Mozes de stok: de 'staf van God'.

Banier

In het Midden Oosten gebruikten bijna alle volken stokken met daaraan een vlag, een banier. Op <https://christipedia.miraheze.org/wiki/Banier> is te lezen dat dat een kenmerk was voor het leger. Je kon zien waar je basis was en het 'wapen' op de vlag duidde aan waar je bij hoorde. Ook gaf de banier aan waar de koning zich bevond. Na de – gewonnen – strijd maakt Mozes een altaar met de naam: 'De Heer is mijn banier.' Het is dus duidelijk dat God de koning is van Israël. Niet alleen onzichtbaar in de hemel, maar Hij strijdt met en voor ze. Mozes moest daar op wijzen tijdens het gevecht.

Gamer

Even terug naar de gamer in het spel op het filmpje. De Israëlieten waren blijkbaar afhankelijk van God in het gevecht. Zolang Mozes op Hem bleef wijzen, waren ze aan de winnende hand. Zonder de HEER waren ze nergens. Het kan een beetje lijken op een game. Net als 'Hulki' die de opdrachten geeft, zit God achter de knoppen in het leven van Israël. Sterker nog, in het laatste vers staat zelfs dat Amalek en de HEER met elkaar streden, en niet Amalek en het volk Israël. Er is een groot verschil: een spel is niet echt, maar de geschiedenis wel. De mensen die in het leger tegen Amalek vochten waren van vlees en bloed. Ze hoorden bij een volk dat God had uitgekozen om het zijne te zijn. Wie aan dat volk komt, komt aan Hem en daarom vecht Hij voor ze.

Kerntekst

'Toen bouwde Mozes een altaar, en hij noemde het 'de HEER is mijn banier' (Exodus 17:15).

Vertel!

- 'De HEER is mijn banier.' God is dus een richtingaanwijzer en een plek om je te verzamelen volgens de eerdergenoemde website. Hoe geven we nu handen aan voeten aan de Heer als:
 - *Verzamelpunt (en wie verzamelen zich dan precies en waarom en hoe?)
 - *Richtingwijzer
- Zijn er andere dingen in je leven die richting geven aan wat je doet? Vast wel. Benoem ze eens naar elkaar toe.
- In het leven moet je veel keuzes maken. Hoe kun je God daarbij als richtingaanwijzer zien?
 - Hoe gaat dat in de praktijk, gebruik een voorbeeld uit de vorige vraag.
- Soms is leven een strijd. Niet altijd wint een gelovig persoon de strijd, bijvoorbeeld tegen ziekte. Hoe moet je dit zien als God voor ons strijdt?
 - Wat is de 'winst'?

Auteur: MZ

De HEER is heilig

Exodus 19

Thema: De heilige God spreekt

Doel

De kinderen leren dat God heilig is. Hij is veel groter dan een mens.

Toelichting

Het volk Israël is veilig bij de berg Sinaï aangekomen. Mozes gaat de berg op om een boodschap van God te ontvangen. De HEER wil afdalen in een wolk op de berg en daar met Mozes spreken, zodat heel het volk het hoort. Op dit gesprek moeten ze zich voorbereiden. De mensen en hun kleding moeten schoon zijn; op de berg zelf mogen ze niet komen. Als God op de berg neerdaalt, is er donder en bliksem en het geluid van een ramshoorn. Zo groot is God, de Heilige! Het volk is bang. Maar God komt om zijn volk te beloven dat Hij hen zal beschermen, zoals Hij altijd heeft gedaan. De heilige God wil zo graag zijn liefde laten zien, dichtbij hen zijn. Begrijpt het volk hoe machtig de HEER is?

Titel van het ONDERBOUW-verhaal: God komt op de berg

Richtlijnen: Vraag als inleiding aan de kinderen of ze wel eens in de bergen zijn geweest. Hoe ziet een berg eruit? Vind jij een berg mooi?

Deze geschiedenis is goed aan de jongste kinderen te vertellen. Israël mag uitrusten bij de berg Sinaï. Daar wil God met hen spreken. Hij wil vertellen wie Hij is. De berg Sinaï schudt en het onweert erg; er is rook en vuur als God in een wolk de berg aanraakt. Nee, God is niet boos. Hij wil laten zien dat Hij de allergrootste is, maar ook dat Hij veel van de Israëlieten houdt. Hij zal hen nooit in de steek laten. Mozes mag deze boodschap van God aan het volk doorgeven. Hij alleen mag de berg op klimmen om met God te praten.

Titel van het MIDDENBOUW-verhaal: Hoe ziet God er uit?

Richtlijnen: Mensen kun je zien met je ogen, maar God niet. Hij woont in de hemel. Toch weten we veel over Hem.

Vertel deze geschiedenis gewoon. God belooft aan Mozes, dat Hij met het volk Israël gaar praten. Hij heeft voor hen gezorgd in Egypte en op de weg naar de berg Sinaï. De HEER gaf water, brood en beschermde hen. Nu wil Hij vertellen hoe ze zijn volk kunnen zijn.

Daarvoor moeten ze helemaal schoon zijn, zichzelf en hun kleren. Ze mogen de berg niet aanraken. Dan verschijnt God. Als God op de berg neerdaalt, is er donder en bliksem en het geluid van een ramshoorn. Om bang van de woorden! De HEER is heilig, machtiger dan ieder mens. Hij bestuurt heel onze wereld. Je hoeft niet bang voor Hem te zijn, maar je moet wel diep respect voor Hem hebben.

God zelf ziet Israël niet, maar ze begrijpen door alles dat gebeurt wel wie God is: heilig en vol liefde voor hen.

Titel van het BOVENBOUW-verhaal: De heilige God spreekt

Richtlijnen: De afgelopen weken hebben we gezien hoeveel geduld God met Israël heeft. Waarom doet Hij dat, terwijl ze steeds op Hem mopperen? Dat wil God aan zijn volk uitleggen. Hij zal neerdalen op de berg. Het volk moet zich daarop voorbereiden door zich te heiligen. Alles moet schoon en de berg is verboden gebied. Daar zal de Heilige verschijnen. Als God op de berg neerdaalt, is er donder en bliksem en het geluid van een ramshoorn. Zo onvoorstelbaar groot is God! Vind jij het ook een wonder dat God tot mensen spreekt? Dat Hij van hen houdt en laat zien wie Hij is, zodat wij Hem ons respect kunnen tonen? Moet je bang zijn voor zo'n God? Gelukkig niet, want de HEER is heilig in zijn liefde en trouw. Hij wil ons naar zich toe trekken tegen alle zonde en ellende in. Heilig betekent: Wat God in zijn liefde wil doen, kan Hij ook. Niets houdt Hem tegen.

Extra bijbelgedeelte: Psalm 93

(In deze psalm zingen mensen dankbaar over de heilige God)

Auteur: DW

Achtergrondinformatie

Bij het Bijbelgedeelte

Voordat Israël het Beloofde Land intrekt, is het nodig dat er een verbond tussen de HEER en het volk komt. Op deze manier wordt duidelijk dat de Israëlieten tot Gods eer moeten gaan leven in het nieuwe land, dat geloof en gerechtigheid de basis vormen. Daarom komt de heilige God naar het volk toe, voordat de Tien Geboden aan Israël gegeven worden.

Vers voor vers

- Vs. 1-2 Een nieuwe fase begint voor Israël. Tot en met Num. 10:10—in totaal 59 hoofdstukken—wordt er over Israëls tijd in de Sinaï verteld.
- Vs. 3 Al eerder had Mozes God op soortgelijke wijze ontmoet, namelijk in het gebergte Horeb (Ex. 3:1), waarvan de berg Sinaï hoogstwaarschijnlijk deel uitmaakt.
- Vs. 4 Een adelaar geeft bescherming aan zijn jongen. Wanneer ze leren vliegen, vliegt de adelaar onder hen om ze op te vangen als ze vallen. Als er verder gevaar dreigt wanneer de adelaarsjongen in het nest zijn, neemt de adelaar ze mee op zijn vleugels.
- Vs. 5-6 Te midden van alle volken heeft Israël de eer om uit het verbond met God te leven.
- Vs. 7-8 Israël neemt de woorden van God vol enthousiasme aan. Uit de geschiedenis zal echter blijken dat het leven naar deze heilige roeping niet vanzelf ging.
- Vs. 9 De HEER is aan de ene kant zichtbaar in de aanwezigheid van de wolk, maar aan de andere kant is God zo heilig dat het onmogelijk is dat het volk Hem zou zien zoals Hij is.
- Vs. 10v Het volk is onwaardig om als Gods heilige volk te leven en daarom moeten ze zich voorbereiden op de ontmoeting met God door zich te heiligen. Dit proces vergt tijd en daarom zullen ze pas op de derde dag gereed zijn.
- Vs. 12v God is totaal anders dan de mens: Hij is onder andere volledig goed, onsterfelijk en zonder enige fout. Daarom is het niet gepast dat schuldige mensen en vergankelijke dieren zomaar tot de majesteit van de HEER naderen.
- Vs. 14v Als teken van speciale toewijding wordt verteld dat er een periode van seksuele onthouding afgekondigd is, als onderdeel van de heiliging.
- Vs. 16 God heeft macht over de schepping, wat ontzag bij het volk inboezemt.
- Vs. 17 Gehoorzaam nemen ze de grens in acht die God bevolen heeft. Men heeft ontzag voor God en vertrouwt op Hem. Het volk vlucht dan ook niet verschrikt voor Hem weg, maar gaat Hem juist tegemoet onder Mozes' leiding.
- Vs. 18v Weer wordt beschreven hoe ontzagwekkend God is.
- Vs. 20 Mozes ontvangt de genade en het voorrecht om tot God te mogen naderen.
- Vs. 21v Nogmaals klinkt de waarschuwing dat mensen het niet zullen overleven als ze een gebrek aan eerbied voor God hebben. Ook priesters zijn, net als alle mensen, niet heilig genoeg om volledig tot God te naderen.
- Vs. 23 Gods bevel is voor Mozes' duidelijk.
- Vs. 24 Samen met zijn broer Aäron mag Mozes de berg opgaan.
- Vs. 25 Gehoorzaam brengt Mozes Gods woorden over aan het volk.

Vragen

1. Hoe kun jij laten zien dat je eerbied hebt voor de Heer?
2. Het volk kon niet helemaal bij God komen, omdat God volmaakt heilig is en wij mensen dat niet zijn. Toch was er via Mozes contact mogelijk. Gelukkig is er voor ons ook contact met God mogelijk, omdat Hij zijn Zoon gestuurd heeft naar ons. Jezus helpt je om met God te leven. Kun je een voorbeeld noemen van Jezus' hulp?

Auteur: JFH

Liederen

Psalm 24

Lied 868

(=Gezang 434 LvdK)

Gezang 125 LvdK

Gezang 243 LvdK

Mozes ging de berg op

Spiksplinternieuw – Elly en Rikkert

Heilig, heilig, heilig

Hemelhoog 521

Hoe kwam Mozes door de Rode Zee?

Hemelhoog 59

De Here zegent jou

Hemelhoog 61

Hij is de Rots

Hemelhoog 340

Onder, boven, voor en achter

Hemelhoog 360

Bewaar je oog

Hemelhoog 371

Uw Woord is een lamp voor mijn voet

Hemelhoog 494

Omdat U groot bent

Hemelhoog 658

Auteur: PZ

God komt op de berg

Wie weet wat een berg is? Heb je wel eens bergen gezien? Waar dan?

Het volk Israël is nog steeds onderweg naar het land dat God hun heeft beloofd.

Drie maanden na hun vertrek uit Egypte komen de Israëlieten aan in de woestijn Sinaï.

Tegenover de berg Sinaï mogen ze uitrusten, dus slaan ze daar hun kamp op. Duizenden tenten komen er te staan. Mozes mag de leider van Gods volk zijn. Mozes en God praten vaak met elkaar. Alleen wat God wil, dat mag Mozes aan het volk vertellen.

Op een dag zegt God tegen Mozes: 'Zeg tegen het volk dat ze zich moeten klaar maken voor mijn komst. Ze moeten zichzelf wassen. Ook al hun kleren moeten schoon zijn. Niemand mag de berg waarop Ik zal neerdalen, aanraken. Ook de dieren niet. Over drie dagen zal Ik op de top van de berg in een donkere wolk komen en ook met hen spreken'.

De Here God komt naar de top van de berg om te spreken met een heel volk? Dat is wel een heel bijzondere gebeurtenis! De machtige, heilige God laat zien dat Hij van hen houdt.

De mensen gaan gelijk aan de slag: tenten worden schoon gemaakt, kleren worden gewassen en niet te vergeten, ze boenen zichzelf schoon. Een aantal mannen bouwt een hek om de berg, zodat niemand de berg per ongeluk aanraakt. Want dat heeft God namelijk ook gezegd: 'Wie de berg aanraakt, zal gedood worden'.

Vroeg in de morgen op de derde dag komt het hele volk uit hun tenten. Mozes brengt hen tot aan het hek bij de berg. Om de top hangt een donkere wolk. Het bliksemt daar. Ze zien rook en ook vuur. De hele berg trilt en is niet meer te zien door de rook erom heen. Ook is er het geluid van de sjofar, een ramshoorn. Het lijkt alsof er iemand steeds harder op blaast, keihard.

De Here God daalt neer op de berg. Iedereen wacht op de stem van God. Vol ontzag en bang kijken ze omhoog. Het volk hoort en ziet wel hoe machtig God is.

Dan horen ze Gods stem: 'Mozes, kom omhoog naar de top van de berg'.

En Mozes klimt omhoog, samen met zijn broer Aäron. Dan spreekt God tot Mozes en heel het volk hoort de stem van God.

Auteur: ENdV

Hoe ziet God er uit?

Inleiding

Vorige week hoorden we over de zware oorlog die Israël moest voeren tegen de Amalekieten. De Israëlieten mochten leren dat God bij hen is en hen helpt als ze op Hem vertrouwen en Hem om hulp vragen. Vandaag vertelt Mozes ons wat er daarna gebeurde. Het volk is weggetrokken uit Refldim en in de Sinaï–woestijn terecht gekomen. Vlak bij de berg Sinaï maken de Israëlieten hun volgende kamp. Mozes beklimt de berg Sinaï. Want boven op de berg wil God met Mozes praten. God gaat Mozes vertellen wat hij aan het volk Israël moet doorgeven. Luister maar mee.

Bijbelverhaal

Het volgende moest ik (Mozes) van God aan de Israëlieten vertellen: 'Jullie hebben gezien hoe ik jullie in Egypte geholpen heb en heb gezorgd dat de Egyptenaren jullie geen kwaad meer deden. Dwars door de woestijn heen heb Ik jullie als een jong op de vleugels van een adelaar naar Mij toegedragen. Ik wil jullie helemaal voor mij alleen hebben. Jullie zijn mijn kostbaarste bezit. Denk aan mijn verbond met Abraham, Isaak en Jakob. Probeer naar dit verbond te leven. Want de hele aarde is van Mij. Jullie zullen een koninkrijk van priesters zijn, een heilig volk dat andere volken helpt. Dit kunnen jullie omdat Ik jullie help.'

Eenmaal beneden gekomen roep ik (Mozes) de oudsten van het volk bij elkaar. Ik vertel hun alles wat God tegen mij gezegd heeft. De Israëlieten antwoorden in koor dat ze alles zullen doen wat God heeft gezegd.

Toen ging ik weer terug de berg op om God het antwoord van mijn volk te vertellen. 'Israël zegt dat het alles zal doen wat U zegt.' God antwoordde: 'Blijkbaar heeft Israël meer vertrouwen in zichzelf dan in Mij. In het vervolg kom ik in een donkere wolk naar jou toe. Dan kan iedereen het horen als Ik met je spreek. Dan zullen de Israëlieten voor altijd vertrouwen in je hebben'.

Na deze belofte kreeg ik een opdracht. Ik moest teruggaan naar mijn volk om te zorgen dat het volk zich die dag en de dag daarna heiligde en hun kleren waste. De derde dag moest iedereen vroeg in de ochtend klaar zijn. Want dan zou God voor iedereen zichtbaar en hoorbaar neerdalen op de Sinaï. De berg die geen mens meer mocht naderen. Wie het toch probeerde zou gedood worden. Pas als het geluid van een ramshoorn te horen was mocht mijn volk de berg op gaan. 'Zo krijgt Israël waar het om vraagt. Ik zal hun zelf vertellen wat ze moeten doen. Vanaf nu zijn ze verantwoordelijk voor hun eigen gedrag', sprak God.

Ik (Mozes) ging weer naar beneden. Ik vertelde alles wat God gezegd had letterlijk aan het volk Israël. De derde dag begon het 's ochtends vroeg te donderen en te bliksemen. Het was pikdonker. Er hing een dreigende wolk boven de berg Sinaï. Het geluid van het onweer was oorverdovend hard. In al dat gedonder klonk luid het geschal van een ramshoorn. De Israëlieten waren bang en

beefden. Onder mijn leiding ging iedereen het kamp uit. Op weg naar de berg. God tegemoet. Onderaan de berg bleven we staan. Je kon de Sinaï bijna niet meer zien. Zoveel rook was er! De berg trilde ook. Want God was in vuur op de berg gekomen. God die er voor de mensen wil zijn, verborg zich nu in een vuur. Steeds luider en luider hoorden we het geschal van de ramshoorn. Ik sprak en God antwoordde met een geweldig stemgeluid. God vroeg mij om naar Hem toe te komen op de top van de Sinaï. Dus ging ik.....

God sprak: 'Waarschuw de Israëlieten dat ze niet te dichtbij mogen komen met de hoop om Mij te zien. Dit geldt ook voor de priesters die normaal wel dichtbij Mij mogen komen. Wie te dichtbij komt zal gedood worden.' Ik antwoordde God dat niemand de berg Sinaï kon beklimmen.' God had ons immers zelf het bevel gegeven om de berg af te schermen en heilig te verklaren. Dus dat hadden we gedaan. God vroeg mij om Aäron te halen en samen met hem boven te komen. Nogmaals waarschuwde Hij mij dat het volk en de priesters afstand moesten houden. Als ze dat niet deden zou het verkeerd met hen aġopen. Ik ging de berg af en vertelde de Israëlieten alles wat God had gezegd.

Om te onthouden

Israël kon God niet zien. Wij kunnen God ook niet zien. Maar door dit alles wat er op de Sinaï gebeurde wist het volk wel hoe God was. Heilig en vol liefde voor Israël. Dat geldt nog steeds voor ons. God is heilig en vol liefde voor ons. We kunnen niet zomaar met God spreken. We moeten onze kleren en ons hart wassen. Door schuld te belijden. Pas dan kan God in onze nabijheid zijn. God is ook veel groter dan een mens. Denk maar aan de donder en de bliksem en het geluid van de ramshoorn. Toen God bij het volk Israël kwam op de Sinaï. Toch wil God ons heel graag zijn liefde laten zien. Ons laten merken dat Hij bij ons is en ons beschermt. God trekt ons dwars tegen alle zonde en ellende naar Hem toe. Want heilig betekent dat God in zijn liefde alles wat Hij wil doen ook kan doen.

Vragen

- Hoe kunnen mensen aan jou zien dat God heilig is? Zijn er dingen die je juist wel of niet doet omdat je in de heilige God gelooft? Is het moeilijk om te laten zien dat de God waar jij in gelooft heilig is?
- De Israëlieten konden niet bij God komen. Want God was volmaakt heilig en zij niet. Gelukkig konden ze via Mozes met God praten. Hoe moet dat nu bij ons? Wij hebben geen Mozes. Toch willen wij ook graag in Gods nabijheid zijn. Hoe is er voor ons contact met God mogelijk? Wie hielp en helpt ons? Hoe helpt deze persoon?

Auteur: HR

De Heilige God spreekt

Vraag

Als jij thuis de hele dag loopt te mopperen over van alles en nog wat, wat gebeurt er dan? Hoe reageert jouw omgeving?

Bijbelverhaal

Het volk Israël is nu drie maanden onderweg. Door God uit Egypte geleid en nu in de woestijn, op weg naar het beloofde land. Er is al heel wat gebeurd, maar wat opvalt is dat ze altijd wel over iets mopperen. Is het niet over het eten, dan wel over het water en dan weer een vijand die op hen afkomt. Wanneer leert het volk nu, dat God hen uit Egypte heeft geleid en hen naar het beloofde land zal brengen? Wanneer gaan ze God nu vertrouwen op zijn woord. God is immers te vertrouwen maar steeds zijn er weer omstandigheden waardoor het volk gaat twijfelen. Ze letten meer op die omstandigheden dan dat ze naar God zelf luisteren. Nou is het natuurlijk ook geen pretje om met een groot volk in een woestijn rond te dolen met vijanden om je heen. Maar dan nog. God heeft toch gesproken?

Het tentenkamp staat aan de voet van de berg Sinai. Mozes is door God geroepen de berg te beklimmen. De HEER wil met Mozes spreken. Misschien is God wel helemaal klaar met dat mopperende volk en laat Hij het verder aan zijn lot over. Als ze dan toch zo ontevreden zijn, moeten ze het zelf maar verder uitzoeken..... Zal dat Gods boodschap zijn?

Nee hoor. Hier zie je wat voor God het volk heeft. Een genadige en liefdevolle God, die ondanks gemopper en ongehoorzaamheid, steeds weer opnieuw begint met zijn volk. Mozes begrijpt het en luistert.

'Mozes, zeg tegen het volk: jullie hebben gezien wat Ik de HEER met het volk van de Egyptenaren heb gedaan. En jullie hebben gemerkt dat Ik jullie veilig en wel hier heb gebracht. Nu moeten jullie goed naar Mij luisteren. Houd je aan de afspraken met Mij. Dan zullen jullie voor mij een kostbaar bezit zijn.' De handen van Mozes trillen. Wat een liefdevolle woorden spreekt God hier uit. Eigenlijk had Hij het volk moeten straffen, maar luister wat God zegt: 'De hele aarde is van Mij en alle volken zijn van Mij. Maar jullie zijn echt mijn volk. Jullie zijn heilig, apart gezet en jullie zullen Mij dienen.'

Mozes' hart is blij. Wat een God die zo naar zijn volk omziet. Deze prachtige boodschap mag hij het volk gaan vertellen.

Als de leiders en het hele volk de boodschap van God horen, zijn ze diep onder de indruk.

'Wij zullen alles doen wat de HEER heeft gezegd', roepen ze uit. Wat een geweldig antwoord. Met deze boodschap gaat Mozes terug. God begint direct te spreken met zijn knecht: 'Mozes, Ik zal heel dicht bij jou komen. Het volk zal Mij dan ook horen als Ik met je spreek. Ik zal komen in een donkere wolk. Dan zal het volk voor altijd vertrouwen in jou hebben, Mozes'.

Mozes vertelt aan de Here God wat het volk heeft gezegd: Wij zullen alles doen wat de HEER heeft gezegd. Is God hiervan onder de indruk? Daar is niets van te merken. Hij gaat gewoon verder met zijn boodschap: 'Ga terug naar het volk, Mozes, de mensen moeten zich vandaag en morgen voorbereiden op de ontmoeting met Mij. Ze moeten hun kleren wassen. Op de derde dag, in de ochtend moet het volk klaarstaan. Dan kom Ik uit de hemel naar beneden, op de berg, het hele volk zal dat zien. Zeg tegen de mensen dat ze om de berg heen moeten gaan staan. Niemand mag omhoog klimmen. Je moet de mensen waarschuwen om vooral niet te dicht bij de berg te komen. Als iemand dat toch doet, zal hij sterven. Pas als een langgerekte toon van een ramshoorn wordt gehoord, mogen de mensen de berg op'.

Mozes gaat opnieuw terug naar het volk. Zal het luisteren? De opdracht van God is niet moeilijk, toch? Gewoon luisteren en doen wat Hij vraagt.

Mozes legt alles uit, precies zoals God hem heeft opgedragen.

Op de derde dag, het is nog vroeg in de ochtend, begint het heel erg te onweren. Bliksemschichten schieten rond en donderslagen knetteren. Een hele donkere wolk hangt boven de berg. Er klinkt hard bazuingeschal. Overal zie je bevende en trillende mensen. Ze kijken met angst op hun gezicht naar Mozes en durven niets te zeggen. Wat gebeurt hier toch?

Mozes loopt richting de berg en gebaart het volk achter hem aan te komen.

Aan de voet van de berg moet ieder stil blijven staan. Ze zien allemaal rook. Want de HEER is uit de hemel gekomen, met vuur. De rook gaat omhoog en de hele berg schudt. De mensen beven nog steeds en staan te trillen als een rietje. Zoiets is hen nog nooit overkomen. Het geluid van de bazuin klinkt nog steeds. De Here God roept Mozes naar Hem toe te komen.

Daar spreekt God opnieuw. 'Mozes, als je straks weer naar beneden gaat moet je het volk waarschuwen. Het mag niet hier naartoe komen om Mij te zien. Iedereen, ook de priesters, moet op een afstand blijven. Anders zal Ik hen straffen'.

Mozes zegt: 'Maar HEER, de mensen zullen de berg echt niet opgaan. U heeft ons immers gewaarschuwd? U hebt gezegd dat de berg heilig is'.

'Mozes, ga nu opnieuw naar beneden, naar het volk en kom dan terug met Aäron.'

Afsluiting

God spreekt, God heeft gesproken. God is heilig en almachtig. Een God om bang van te worden.....

Of niet? Het volk is bang. Was Mozes bang? Nee, hij kent God, zelfs van heel dichtbij. Hij vertrouwt God. Hij kent zijn geduld en zijn genade. God belooft dat Hij zijn volk zal beschermen, zoals Hij altijd heeft gedaan. De heilige God wil graag zijn liefde laten zien en dichtbij hen zijn. Begrijpt het volk hoe machtig de HEER is?

Wat een wonder he, dat God tot mensen spreekt. Dat Hij van mensen houdt en laat zien wie Hij is, zodat wij respect voor Hem kunnen tonen. God wil ons naar zich toetrekken.

Als jij thuis de hele dag loopt te mopperen, zullen je ouders optreden en misschien boos op je worden. Maar ze blijven van je houden, alleen je daden waren niet leuk. Je hoeft niet bang voor ze te zijn. En zo doet God nog veel meer. Er zijn daden die Hij beslist niet goed kan keuren, maar Hij blijft ons roepen om bij Hem te komen.

Auteur: JvVvN

De HEER is heilig

De heilige God spreekt

Het dondert en bliksemt zo erg, Matthijs had dit nog nooit mee gemaakt. Het gedonder en de lichtflitsen wisselen elkaar in hoog tempo af. Daar zit hij dan, verstijfd van angst, in zijn tentje op een camping ergens achteraf. Zijn vader zit naast hem. Bij elke donderslag krimpt Matthijs in elkaar en voelt hij zijn hartslag in zijn keel tekeer gaan. Bang dat zijn tentje geraakt wordt door een bliksemflits, of nog erger, dat hij zelf geraakt wordt door een bliksemflits van een paar miljoen volt.

Na de zoveelste donderslag vraagt hij zijn vader vertwijfeld of hij niet bang is. 'Natuurlijk ben ik bang, Matthijs. Maar ik sta ook altijd weer versteld van de grootheid van God als het zo onweert. Want weet je, God is de Schepper van dit natuurgeweld en elke onweersbui laat me weer zien hoe groot God is. Want de Schepper is groter dan datgene wat Hij heeft geschapen'

Bijbelgedeelte

Net als Matthijs staan ook de Israëlieten te beven van angst, zo lezen we in het Bijbelgedeelte van vandaag. Wat is er aan de hand?

Er staat iets groots te gebeuren. Iets wat nog nooit eerder heeft plaatsgevonden. De Heilige, de Here God zal zich bekend maken aan Mozes en met hem praten en het volk mag daar getuige van zijn.

Voordat Israël het Beloofde Land intrekt, is het nodig dat er een verbond tussen de HEER en het volk komt. Op deze manier wordt duidelijk dat de Israëlieten tot Gods eer moeten gaan leven in het nieuwe land. Daarom komt de heilige God naar het volk toe, voordat de Tien Gebooden aan Israël gegeven worden.

Om de heilige God te ontmoeten, worden er eerst voorbereidingen getroffen. Het volk moet zich reinigen, daar hebben ze drie dagen voor. God geeft aan Mozes aan wat het volk moet doen, maar ook wat ze niet

mogen doen. Ze mogen niet zonder toestemming de berg naderen waarop God nederdaalt. De heiligheid van God is voor een mens te machtig, er zouden doden kunnen vallen. De Israëlieten moeten zich goed realiseren dat hun God heilig is, zeg maar, de totaal Andere is. Het is die heilige God die de Israëlieten komt opzoeken, die met hen een verbond wil sluiten en die voor hen wil zorgen. Als je er even bij stilstaat is het best wonderlijk dat God, de Schepper van hemel en aarde, zo bewogen is met mensen dat Hij ze komt opzoeken en voor hen wil zorgen. Toen, bij de berg en nu nog steeds.

Is het je opgevallen dat Mozes het nogal druk heeft in dit Bijbelgedeelte. Hij moet een aantal keren de berg op en af klauteren. Mozes fungeert hier als de 'schakel' tussen God en het volk. Dankzij Mozes heeft het volk contact met God en weet het volk wat God van hen vraagt. Ik ken nog zo'n 'schakel' tussen God en mensen, maar dan van een veel grotere orde dan Mozes. Dat is de Here Jezus. Hij kwam naar deze wereld toe om het weer goed te maken tussen God en mensen. De mensen, en daar horen jij en ik ook bij, hebben het door de zonde verbruid bij de heilige God. Daardoor kunnen mensen zonder hulp niet rechtstreeks tot God naderen, immers God is de totaal Andere, de Heilige. Door het kruisoffer van Jezus is er weer een verbinding tussen God en mensen mogelijk. Verzoening wordt dat genoemd. Jezus heeft God en mensen verzoend met elkaar, zeg maar, weer bij elkaar gebracht.

In dat opzicht kun je Mozes een beetje vergelijken met Jezus. Mozes is een type van Jezus. Wat betekent dat Mozes in het klein en met mankementen laat zien wat Jezus volledig heeft gedaan.

Kun jij ook als 'schakel' optreden? Dat is best een uitdaging en spannend. Als je bijvoorbeeld in een gesprek met vrienden merkt dat iemand een totaal verkeerd beeld van God heeft. Kun jij dan ook als een soort Mozes dat beeld van je vriend veranderen zodat hij een goed beeld van God krijgt?

lees verder op de volgende bladzijde

Hoe je dat doet? Het gelezen Bijbelgedeelte geeft daarvoor misschien een handreiking. Want wat zien we Mozes doen? Mij vallen drie zaken op: Het eerste is dat Mozes luistert naar de woorden van God en Hem gehoorzaamt. Daar begint het: luisteren en gehoorzamen. Jezus deed dat ook.

We zien ook dat Mozes de woorden van God niet voor zichzelf houdt, maar deze deelt met de Israëlieten en ze uitlegt. Jezus deed dat ook toen Hij op aarde was. Dus delen en uitleggen is ook nodig.

Tot slot zie je bijna het zweet van het voorhoofd van Mozes gutsen als hij in de snikhete woestijnzon de berg op en neer klautert. Het kost hem zichtbaar moeite. Ook Jezus heeft veel moeite moeten doen, toen Hij optrad als verzoener tussen mens en God. Hij zweette vlak voor Hij gevangen genomen werd, Hij zweette zelfs bloed.

Als je fungeert als 'schakel' kost het wat van jezelf. Maar het levert nog veel meer op. Ga dat maar eens ontdekken!

Kerntekst

'De HEER was op de top van de Sinai neergedaald. Hij vroeg Mozes naar hem toe te komen, en Mozes ging naar boven. (Exodus 19:20)'

Vragen

- Hoe kun jij laten zien dat je eerbied hebt voor de HEER?
- Het volk kon niet helemaal bij God komen, omdat God volmaakt heilig is en wij mensen dat niet zijn. Toch was er via Mozes contact mogelijk. Gelukkig is er voor ons ook contact met God mogelijk, omdat Hij zijn Zoon gestuurd heeft naar ons. Jezus helpt je om met God te leven. Kun je een voorbeeld noemen van Jezus' hulp?
- Wat heb jij nodig om een 'schakel' te kunnen zijn tussen God en mensen?

Auteur: GW

Tien Geboden wijzen de weg

Exodus 20

Thema: Tien dingen die God zeggen wil

Doel

De kinderen leren dat heilige God in de Tien Geboden duidelijk maakt wat Hij van mensen verwacht.

Toelichting

God wil door Mozes spreken tot zijn volk dat onderweg is uit Egypte door de woestijn naar het beloofde land. Daar mogen ze wonen en gelukkig zijn, omdat de HEER hen heeft bevrijd en nabij is. Maar hoe kan dat? Hoe moeten ze leven met respect voor de heilige God? De tien woorden die de HEER spreekt wijzen daarin de weg. Wie zich daaraan houdt, leeft in het verbond met God. Die geeft het juiste antwoord op Gods liefde en trouw.

Titel van het ONDERBOUW-verhaal: God zegt tien dingen

Richtlijnen: Vertel aan de jongste kinderen dat God tegen Israël zegt dat Hij van hen houdt en dat ze daarom ook van Hem moeten houden. Hij wil hen gelukkig maken en de mensen mogen Hem blij maken doordat ze goed leven. God geeft Tien Woorden. Als ze zich daaraan houden zijn ze altijd dichtbij God. Dan krijgen ze een blij leven in het land waar ze samen zullen wonen.

Titel van het MIDDENBOUW-verhaal: Woorden die de weg wijzen

Richtlijnen: Als inleiding kun je met kinderen vragen hoe een vader/moeder, juf/meester duidelijk maakt dat een regel, een opdracht of een verbod belangrijk is? (uitleggen waarom, zeggen dat hij het graag wil, dreigen met straf) God spreekt tot zijn volk. Hij begint te zeggen dat Hij de God is die hen bevrijd heeft. Hij heeft bewezen dat Hij het goede met hen voor heeft. Daar mag Hij ook iets voor terug verwachten. Tien Geboden die duidelijk maken wat God graag wil. Hij kan ook straf geven, als ze niet gehoorzamen. Maar belangrijker vindt de HEER: Het zijn tien geboden die Israël de weg wijzen om gelukkig te worden. Voor Hem als de Heilige en voor hun eigen bestwil moeten ze de Tien Woorden serieus nemen.

Daarom lezen we deze Tien Woorden nog steeds in de kerkdienst. Ze laten zien wat God graag wil en hoe wij gelukkig worden. Daarom zijn ze belangrijk!

Titel van het BOVENBOUW-verhaal: Je weet wie Ik ben, wie ben jij?

Richtlijnen: Lees met de jongeren dit overbekende bijbelgedeelte. God stelt zich daarin voor; Hij zegt wie Hij is: degene die hen bevrijd heeft uit het slavenhuis. Israël weet wie de HEER is en altijd wil zijn. Maar dat kan alleen als daarop een gelovig antwoord komt naar de heilige God. Daar heeft Hij recht op. De Tien Geboden verwoorden Gods vragen aan ons, mensen. We moeten niet afdwalen van die ene God en goed omgaan met zijn andere schepselen. Dan zal de wereld een gelukkige plaats zijn om samen in te leven.

Mag God dingen aan jou vragen? Of moet Hij alleen maar veel goeds, veel geluk geven?

Welk gebod vind jij het belangrijkste? Het gehoorzamen aan welk gebod vind jij moeilijk?

Jezus Christus heeft jou verlost uit de zonde, wil jij een verlost leven dichtbij Hem?

Extra bijbelgedeelte: Romeinen 12: 1-3

(Gods barmhartigheid (vs. 1) en zijn genade (vs. 3) zijn de reden dat een christen in dienst van God wil leven, dat hij het geloof als maatstaf kiest. Gods liefde vraagt om een reactie.)

Auteur: DW

Achtergrondinformatie

Bij het Bijbelgedeelte

Het boek Exodus beschrijft de uittocht van het volk Israël uit het land Egypte onder de leiding van Mozes en Aäron. Hoofdstuk 19 en 20 vertellen over de HEER die op de berg Sinaï is neergedaald. Daar ontvangt het volk de Tien Geboden die God tot Mozes heeft gesproken. Soms spreekt men van de Tien Woorden, de Decaloog:

je zult geen andere goden hebben naast Mij (vs. 3);
je zult geen godenbeelden maken (vs. 4);
je zult de naam niet misbruiken (vs. 7);
je zult de sabbat houden, door die te heiligen (vs. 8);
je zult je ouders eren (vs. 12);
je zult niet doodslaan (vs. 13);
je zult geen overspel plegen (vs. 14);
je zult niet stelen (vs. 15);
je zult geen vals getuigenis spreken (vs. 16);
je zult niet begeren (vs. 17).

Deze Tien Woorden beginnen allemaal, behalve het vijfde en zesde Woord, met het Hebreeuwse woordje 'niet'. De werkwoordsvorm 'je zult' kan als een gebiedende wijs (imperatief) gelezen worden, maar net zo goed als een toekomstige tijd. En dan klinkt daarin een belofte. Jullie zijn slaven die door Mij zijn bevrijd (vs. 2) en daarom zullen jullie geen andere goden vereren, geen afgodsbeelden maken, enzovoorts. Dat hoeven jullie allemaal niet te doen, want Ik, Jahweh, ben jullie God. Het lijkt me goed dat in gedachten te houden: God geeft zijn Tien Woorden die zowel het karakter van geboden als van beloften hebben. De bedoeling is aan te geven dat buiten deze grenzen Israël zijn vrijheid zal verliezen en opnieuw in een slavernij terecht zal komen. Binnen deze grenzen ontvang je het goede leven met de HEER, jullie God. Bij sommige geboden staat een toelichting.

Vers voor vers

- Vs. 1v Dit zijn misschien wel de krachtigste woorden van het Oude Testament: Toen sprak God al deze woorden: 'Ik ben Jahweh, jullie God, die jullie bevrijd heeft uit het land Egypte, uit het huis van slavernij!' De naam Jahweh betekent: 'Ik ben die Ik ben' of 'Ik zal er zijn'.
- Vs. 3v Het eerste en tweede gebod sluiten nauw op elkaar aan: dien geen andere goden en maak geen godenbeelden.
- Vs. 5a Het maken van afgodsbeelden en hen vereren naast God is Hem een gruwel. De HEER zegt: Ik ben een jaloers God, Ik kan het niet verdragen dat jullie een andere schijngod vereren naast of zelfs in plaats van Mij. God is jaloers, zoals een man of vrouw niet kan dulden dat zijn vrouw of haar man een oogje op een ander heeft. Dat God jaloers is, betekent exclusiviteit! Want je weet toch wel: Ik, Ik ben jullie bevrijder! Zie ook Ex. 34:6-7; Num. 14:18; Deut. 4:24, 5:9, 6:15.
- Vs. 5bv Bij deze twee geboden horen we een waarschuwing en een belofte. Wie andere goden naast Jahweh vereert, doet iets dat voortwoekert in het nageslacht. Kinderen en zelfs kleinkinderen zullen gebukt gaan onder de afgodendienst van hun ouders. We weten allemaal dat de manier waarop ouders leven grote impact heeft op de kinderen, ook op de kleinkinderen. Zeker in de familieverbanden van toen. Toch straft God niet zondermeer het nageslacht voor de ongerechtigheid van hun ouders, want er staat: 'wanneer ze Mij haten.' Als kinderen de afgodendienst van hun ouders overnemen, zullen ook zij onder de gevolgen daarvan gebukt gaan. Die waarschuwing wordt direct gevolgd door een rijke belofte: wie de HEER liefhebben zullen delen in zijn barmhartigheid en liefde, tot in het duizendste geslacht. Er is een grote onbalans tussen de waarschuwing (tot in het derde en vierde geslacht) en de belofte (tot in het duizendste geslacht). Dat mogen we kinderen vertellen: de HEER, onze God, is eindeloos barmhartig en vol liefde, maar Hij is ook jaloers. Hij verdraagt het niet als mensen andere goden eren.
- Vs. 7 Misbruik de Naam van de HEER niet. Gebruik Gods naam niet op een valse en oneerlijke manier. Bijvoorbeeld om door gebruik van zijn naam jezelf te verrijken.
- Vs. 8vv Het vierde gebod vormt als het ware een schakel tussen de geboden over de verhouding tot God en de geboden over de verhouding tot mensen. Exodus 20 fundeert de sabbatsrust in de schepping, terwijl Deuteronomium 5 de motivatie legt bij de bevrijding uit de slavernij. Op de sabbatdag mag Israël vieren dat God regeert over de aarde, over heel de kosmos. Daarom zal Israël zelf ook rusten en juist geen werk doen, om te oefenen in vertrouwen op de regering van God. De HEER zorgt voor zijn volk en daarom hoeft je niet altijd te werken. In een boerensamenleving was en is dat bepaald niet vanzelfsprekend. Door rust te nemen en niet te werken, belijdt je dat je erop vertrouwt dat Hij voor je zorgen zal, ook als jij je niet werkt. Is dit gebod ook voor christenen belangrijk? In een 24/7 cultuur is een rustdag misschien nog wel belangrijker dan ooit. Op zondag vieren christenen dat Jezus de dood overwon en dat Hij regeert aan de rechterhand van God, de Vader. Zou daarom de eerste dag van de week voor christenen niet bij uitstek de dag zijn om te rusten?

- Vs. 12 Het vijfde gebod is een gebod waarbij een concrete belofte staat: eerbied voor je ouders is kennelijk heel belangrijk.
- Vs. 13 Het gaat in het zesde gebod om het doden van een mens, niet per ongeluk, maar opzettelijk. Voor doodslag zonder opzet kende Israël de vrijsteden (Numeri 35:22-34) waarheen de dader kon vluchten om de bloedwraak te ontlopen.
- Vs. 14 Pleeg geen overspel. Je zult je eigen huwelijk en dat van een ander niet kapot maken door seks met iemand die niet je man of vrouw is. Positief geformuleerd: seksualiteit is een groot geschenk van onze Schepper dat veilig genoten kan worden binnen een vaste relatie die de goedkeuring heeft gekregen van de beide families en onder de zegen van God (verg. Gen. 2:24).
- Vs. 15 'Steel niet' is het fundament voor de omgang met elkaars bezittingen.
- Vs. 16 Het negende gebod gaat niet in de eerste plaats over liegen, maar vooral over een vals – dat wil zeggen: een onjuist en oneerlijk – getuigenis a~~t~~eggen bij de rechtspraak. Als er geschillen zijn over bezittingen, ongelukken, leningen enzovoorts. Hoe makkelijk is het niet om door te liegen een ander erin te luizen.
- Vs. 17 Het tiende en laatste is een gebod dat waarschuwt voor de diepere wortel van veel kwaad in de wereld: ontevredenheid. Graag meer willen bezitten, graag net zo'n mooie vrouw als je collega, verlangen naar een smartphone zoals je klasgenoot heeft enzovoorts. Het is een zonde, een kwaad dat voor ons moeilijk te erkennen is, omdat het kapitalisme het verlangen naar meer gecultiveerd heeft. Zonder groei stagneert de economie toch? Het is een kwaad waardoor we de aarde vertrapen en we worden er zelf ook niet gelukkiger van.
- Vs. 18v De openbaring van God op de berg Sinaï is voor het volk Israël teveel, zo indrukwekkend dat ze bang worden. Als God zelf met ons spreekt zullen we sterven. Zo wordt Mozes opnieuw wat hij allang was: de tussenpersoon tussen God en het volk.

Auteur: RB

Liederen

Psalm 119: 1 en 4

Lied 310

Lied 413

(=Gezang 444 LvdK)

Gelukkig zal je zijn

Hemelhoog 1

Heer, U kent mij als geen ander

Hemelhoog 50

Zoals klei in de hand van de pottenbakker

Hemelhoog 77

Een wijs man

Hemelhoog 89

'kHeb Jezus nodig

Hemelhoog 299

Hij is de Rots

Hemelhoog 340

Lees je Bijbel, bid elke dag

Hemelhoog 382

Uw Woord is een lamp voor mijn voet

Hemelhoog 494

Welzalig de man die niet wandelt

Hemelhoog 2

Vul mij met uw Geest

Opwekking voor kinderen 98

Vlammetjes

Hemelhoog 237

Door de kracht

Hemelhoog 222

Kom heel dicht bij Mij

Opwekking voor kinderen

Auteur: PZ

God zegt tien dingen

Inleiding

Zijn er bij jullie thuis ook regels?

Waarom bedenken papa's en mama's regels denken jullie? Doen ze dat om jullie te plagen? Of omdat ze van jullie houden?

Papa's en mama's maken regels, zodat iedereen weet hoe hij/zij zich moet gedragen. Als er geen regels zijn, dan doet iedereen waar hij zin in heeft. En dan kun je ruzie krijgen.

Kinderen vinden regels niet altijd leuk. Omdat het soms betekent dat ze niet de hele dag door tv mogen kijken of heel veel koekjes eten vlak voor bedtijd.

Maar bedenk maar, dat papa's en mama's regels bedenken omdat ze heel veel van jullie houden. Ze willen dat jullie leren om het goede te doen.

Bijbelverhaal

Sophie is moe. Ze heeft heel lang gelopen. Helemaal vanuit Egypte. Ze zijn onderweg naar het beloofde land. God heeft aan Sophie en haar familie een land beloofd. Maar het is zo warm in de woestijn.

Eindelijk zegt Mozes dat ze mogen uitrusten. De ouders van Sophie maken een plekje om te slapen.

Mozes vertelt de mensen dat hij de berg op gaat. Sophie heeft ondertussen haar vriendje gevonden! Ze was Lars kwijtgeraakt tussen alle mensen die meeliepen. Sophie en Lars spelen tikkertje. Ze rennen achter elkaar aan en hebben zoveel plezier. Maar ineens zien ze onweer. En het begint te waaien. Vol schrik kijken Sophie en Lars naar boven. Daar boven op de berg zien ze het onweer. 'O, als Mozes maar niet wordt weggeblazen door de harde wind!', zegt Sophie tegen Lars. 'Maar Mozes zei toch dat hij met God gaat praten? God beschermt hem vast wel. Kom laten we verder spelen'.

Ineens komt Mozes weer van de berg af. Hij draagt grote stenen platen. 'Wat zou daarop staan, Lars?' ðuistert Sophie. Maar voor Lars kan antwoorden, begint Mozes te roepen. 'Kom allemaal bij me. Ik heb een belangrijke boodschap voor jullie!'. Lars en Sophie rennen naar Mozes toe. Ze willen het goed zien dus wringen zich tussen de mensen door.

Mozes begint te vertellen. 'Ik heb met God gesproken. God vertelde me hoe speciaal hij ons vindt. Hij gaat ons helpen het beloofde land te vinden'. Alle mensen juichen en klappen, zo blij zijn ze. 'Maar!', gaat Mozes verder. 'O Lars, als mijn papa 'maar' zegt, dan moet ik altijd iets doen'. Lars begint te lachen en stoot Sophie aan. 'Dat doet mijn mama ook altijd!'.

Mozes gaat verder met vertellen. 'God houdt van ons. Maar Hij geeft ook regels. God wil dat we doen wat Hij zegt!' Sophie zucht.. zie je wel, denkt ze. Altijd maar weer regels.. regels, regels, hoe saai!

Mozes vertelt verder: 'Omdat God van ons houdt, geeft Hij regels. Als je dat doet, zul je gelukkig zijn! Maak geen ruzie, wees niet jaloers ... ' Sophie denkt na. Wil ze dat God weet dat ze van Hem houdt? Ja dat wil ze wel. Dus ze belooft dat ze precies doet wat God wil!

Auteur: LNZ

Woorden die de weg wijzen

Vooraf (aankleding van de zaal, voorwerpen om mee te nemen, etc.)

Print of teken een aantal verkeersborden en hang ze duidelijk zichtbaar op in de zaal waar je met de kinderen bent. Hang er ook een aantal andere borden bij die te maken hebben met gedrag. Bijvoorbeeld:

Inleiding

In het verkeer zijn regels en afspraken, maar ook in de klas, thuis en zelfs hier zijn regels en afspraken. Daar moet je je aan houden. Dat is niet altijd makkelijk. Hoe zorgen een vader of moeder, een juf of meester ervoor dat je weet dat een afspraak, een regel, een verbod belangrijk is? Ze leggen het je uit, ze zeggen dat ze graag willen dat je je eraan houdt of soms dreigen ze met een straf als jij je niet aan de regel houdt.

Kijk eens rond in de zaal. Er hangen allerlei borden van dingen die je niet mag doen. Dat kun je zien aan de rode rand om het bord en de rode streep die er doorheen staat. Er zijn ook borden die je vertellen wat je wél moet doen, deze borden zijn blauw. Kijk eens rond, van welk bord kun jij uitleggen wat de betekenis zou kunnen zijn? In het verhaal van vandaag komen ook regels en afspraken voor. Luister eens goed en denk tijdens het verhaal of je een regel of afspraak tegenkomt waar je zo'n verkeersbord van zou kunnen maken.

Bijbelvertelling

Daar is Mozes! Kijk, hij komt de berg Sinaï af. Vol spanning wachten de mensen wat Mozes te zeggen heeft. Het hele volk komt bij elkaar. Wat zal God tegen Mozes gezegd hebben?

Daar staat Mozes, hij kijkt langzaam het hele volk rond. Hij haalt eens diep adem en begint dan te spreken. 'God de HEER geeft aan ons zijn regels. Mensen van Israël, luister goed. God zegt: Ik ben de Heer en Ik ben jullie God. Jullie kennen Mij, want Ik heb jullie uit Egypte bevrijd, ik heb jullie daar weggehaald. Nu zijn jullie geen slaven meer zoals jullie dat wel in Egypte waren.' Het is stil rondom de berg, iedereen kijkt naar Mozes. De mensen knikken en iemand zegt: 'Ja, zo is het precies! We zijn vrij! We zijn geen slaven meer! God is goed!' Andere mensen rondom de man zeggen: 'Ja inderdaad, maar wees nu weer stil. Ik wil horen wat Mozes nog meer te zeggen heeft!'

Mozes gaat verder en zegt: 'Luister goed naar wat de Here God tegen jullie wil zeggen! Dit is wat God zegt: Vereer alleen Mij en vereer geen andere goden. Maak ook geen beelden van mensen of dieren om voor te knielen. Ik, de Heer, ben jullie God. Aan Mij alleen heb je genoeg, Ik wil niet dat jullie andere goden dienen of vereeren. Als iemand toch een andere god dient of knielt voor een beeld, dan zal Ik hem straffen. Maar als iemand van Mij houdt en zich aan Mijn regels houdt, dan zal Ik voor hem zorgen en goed voor hem zijn. En Ik zal ook voor zijn kinderen en kleinkinderen en achterkleinkinderen zorgen, zelfs tot duizend generaties zal Ik bij hen zijn.' Een oude oma kijkt naar een paar kleine kinderen die vlak bij

haar een spelletje in het zand spelen. Ze glimlacht terwijl ze naar hen kijkt. Wat een mooie belofte geeft de Here God hier, Hij zal voor haar als oude oma zorgen, maar ook voor deze kinderen hier en voor de kinderen van deze kinderen en voor hun kinderen en... tjonge zover kan ze het helemaal niet bedenken... duizend keer voor de kinderen van deze kinderen van deze kinderen. Dat is niet te begrijpen. Wat is deze God toch een machtige en bijzondere God!

Mozes spreekt weer verder: 'Let goed op wat je zegt. Spreek mijn naam niet zomaar uit zonder dat je erbij nadenkt. Gebruik mijn naam alleen als je met Mij wilt spreken, maar niet om te vloeken. Als iemand dat toch doet, dan zal Ik hem straffen. Iedere week is er een feestdag, vier met elkaar de sabbat op de zevende dag. Want er zijn zes dagen om al je werk te doen. Maar die zevende dag is een dag die voor Mij is. Dus dan mag je niet werken. En let op, ook je zoon en je dochter of iemand die voor je werkt, mag op deze dag niet werken. Ook je dieren mogen niet voor je werken. En als er iemand op bezoek is, mag die ook niet voor je werken. Het is een dag waarop je uit mag rusten. Toen Ik de hemel en de aarde maakte, heb Ik dat ook in zes dagen gedaan. En op de zevende dag rustte Ik. Daarom is die zevende dag een heel speciale en bijzondere dag, het is een heilige dag! Dus rust uit en vier de sabbat!'

'Hoor je dat Sam?' Papa kijkt omhoog, op zijn schouders zit Sam. 'Hoor je dat? Iedere week moeten we een dag feest vieren voor God de HEER. Heb je er al zin in, Sam? Een speciale dag voor God! Weet je wat ik zal doen? Als het sabbat is, zal ik je het verhaal vertellen dat de Here God alles heeft gemaakt. Kijk maar vast goed rond, want alles wat je ziet, is door God gemaakt!' 'Dat is fijn pap,' zegt Sam 'ik heb er nu al zin in!' 'Goed zo Sam. Dan luisteren we nu weer verder naar wat Mozes heeft te zeggen.' Sam knikt en kijkt naar Mozes.

'Je vader en moeder zijn bijzonder. Daarom moet je naar hen luisteren en hen respecteren. Als je dat doet dan zul je lang leven in het land dat Ik aan jullie zal geven. Je mag niemand vermoorden, dood maken. Als je belooft dat je van iemand houdt en met iemand trouwt, zorg dan dat je ook van elkaar blijft houden en blijf elkaar dan trouw. Je mag niet stelen, neem niet van iemand iets af

dat niet van jou is. Lieg niet, vertel geen leugens, maar spreek de waarheid. Als je iemand ziet met iets dat jij ook zou willen hebben, wees dan niet jaloers, probeer niet om het af te pakken en het voor jezelf te hebben.'

Dan is Mozes stil. Hij kijkt nog eens rustig rond. Plotse-ling is er het geluid van de donder, zoals die klinkt als het onweert. Dan horen de mensen van het volk ook het ge-luid van een trompet. Ze kijken omhoog naar de berg en zien daar bliksem en het lijkt alsof de berg rookt. De men-sen schrikken, ze beven en gaan achteruit, bij de berg vandaan. Op een afstandje van de berg blijven ze staan. Ze zeggen tegen Mozes: 'We zullen naar u luisteren als u tegen ons spreekt. Maar God de HEER moet niet meer tegen ons spreken, anders zullen we nog sterven.' Maar Mozes schudt zijn hoofd. 'Jullie hoeven niet bang te zijn hoor. De Here God is gekomen om te kijken of jullie op Hem vertrouwen en van Hem houden. En Hij geeft jullie zijn regels zodat je weet wat goed is om te doen en wat je niet moet doen. Zo weet je welke kant je op moet gaan.'

Papa tilt Sam van zijn schouders. Er loopt een oude vrouw langs hem heen, ze geeft hem een aai over zijn hoofd. Sam kijkt verbaasd. Wat een oude vrouw, hij heeft haar nog nooit gezien. Het lijkt wel of ze iets zegt: 'generatie na generatie, kinderen van de kinderen van de kinderen...' Papa knikt vriendelijk naar de oude vrouw. 'Sam, die mevrouw heeft het over dat God de HEER tot wel duizend generaties voor zijn kinderen zal blijven zorgen. Omdat ze zo oud is, kan ze zich daar, denk ik, wel wat bij voorstellen.' Sam kijkt de oude vrouw na. 'Kom Sam, we gaan naar onze tent. Ik denk dat we ons maar eens klaar moeten gaan maken voor de sabbat, dan vieren we namelijk een feest voor God!' 'Ja pap, daar heb ik zin in. Hoeveel nachtjes moet ik nog slapen voordat het sabbat is?'

Ondertussen is Mozes weer in gesprek met God. God zegt tegen hem: 'Zeg het volgende tegen het volk Israël. Jullie hebben meegemaakt dat Ik tegen jullie heb gespro-ken. Jullie mogen geen andere goden maken, ook niet van goud of van zilver. Jullie moet Mij alleen vereren. Dat moeten jullie niet alleen hier doen, maar overal waar je bent of waar je later woont. Jullie moeten een altaar ma-ken en daarop moeten jullie een dier offeren, een schaap, of geit of koe. Doe dat voor Mij, zo eer je Mij.' Wat is het toch bijzonder dat Mozes zo met de Here God kan spreken. En hij mag het daarna weer doorgeven aan de mensen van Israël.

Na het verhaal

Welke regels en afspraken heb je gehoord? Kies er eens eentje uit en teken er een verkeersbord van. Hoe ziet jouw bord eruit? Rode rand en rode streep erdoor of blauw?

Gebod

Heer, dank U wel dat U ons de weg wijst bij hoe wij moe-ten leven. U zegt ons wat goed voor ons is en wat niet. Heer wilt U ons helpen om daar aan te denken en te doen wat U van ons vraagt. Zo vaak gaat het mis. Zo vaak doen wij niet wat U zegt. Dan houden wij ons niet aan de regels die U ook aan ons gaf door Mozes. Wij bidden U: help ons en blijf dicht bij ons. Amen.

Auteur: JvdM

Jij weet wie Ik ben, wie ben jij?

Lees met de jongeren Exodus 20. Welke vertaling je kiest, kun je zelf bepalen. Onderstaande tekst is gebaseerd op de Nieuwe Bijbelvertaling.

Inleiding

We hebben een bekend gedeelte uit de Bijbel gelezen. In veel kerken wordt het op bijna iedere zondag in de morgendienst voorlezen: de Tien Geboden. 'Toen sprak God deze woorden...'

Waarom vindt de kerk dit gedeelte zo belangrijk? De Tien Geboden houden ons op het rechte pad. Als de kinderen uit ons dorp naar school fietsen moeten ze over een prachtig geasfalteerd fietspad van een aantal kilometers. Af en toe staat er een lantaarnpaal. Nu is het vaak niet donker, omdat er veel autoverkeer is. Links van het fietspad staan er witte paaltjes met reflectors erin, reflectorpaaltjes. Je ziet ze oplichten in de koplampen van de auto's of van jouw fiets. Je weet: als ik daarnaast blijf rijden, dan blijf ik op het goede pad. Dan val ik niet met mijn zware schooltas in de sloot. Of, wat erger is: dan beland ik niet onder een vrachtauto.

De Tien Geboden lijken op reflectorpaaltjes. Ze helpen je niet te verongelukken op de levensweg. Ze bieden je veiligheid. Als je zo leeft als God vraagt, dan wordt jouw wereld een stuk mooier. En dat is Gods bedoeling. Zo wil hij de schepping met de mensen graag zien

Makkelijk gezegd

Misschien vind je dat ik me er te makkelijk van af maak. Die Tien Geboden mogen dan mooi zijn, maar ze zijn zo moeilijk te houden. Je probeert het wel, je doet er je best voor. Maar als je een evaluatie zou maken na een week, dan moet je toegeven: het is me niet gelukt. En jij bent niet de enige; het geldt voor iedereen.

Natuurlijk heb je niemand vermoord, maar je was wel jaloers op je vriendin. Want zij appt met de leukste jongen van de klas. Balen, waarom zij wel en ik niet? Ik ben toch ook heel leuk? Je hebt ook niks gestolen, zelfs geen snoep in de supermarkt. Maar je hebt wel iets gemeens verteld over die sproetenkop, die altijd zo slim uit de hoek kan komen. Irritant gewoon! Hij moet maar eens een beetje dimmen!

Je merkt wel dat het helemaal niet zo eenvoudig is om de Tien Geboden te houden. Voor je het weet, ga je bewust of uit gemakzucht in de fout. Is het dan niet zinloos om elke zondag maar weer die Tien Geboden te horen in de kerk? Je kent ze uit je hoofd, maar je kunt er toch niet aan kunt voldoen. De dominee (die zich bij de evaluatie ook schuldig zal voelen!) kan ook zeggen: we weten hoe het zit, laten we het zo goed mogelijk doen. Dat scheelt een heleboel stress. Waarom lezen we dan toch de Tien Geboden?

Ik ben jullie Verlosser

Daar is een goede reden voor. Juist door ze elke week weer te horen kom je erachter, dat je het uit jezelf niet redt. Wij zijn immers maar mensen, maar heel kostbaar in Gods ogen. Hij wil niet dat we verloren gaan, we moeten tussen die reflectorpaaltjes blijven. Daarom moeten we er steeds weer op gewezen worden. Maar ook om te ontdekken dat wij hulp van Boven nodig hebben om op de goede weg te blijven. Dat zegt de HEER ook: Ik ben de HEER, uw God, die u uit Egypte, uit de slavernij heb bevrijd'. God begint met zich voor te stellen. Hij heeft Israël verlost en is de Israëlieten trouw gebleven. Ze gingen veilig door de Rietzee, kregen eten en drinken; ze werden beschermd tegen de Amalekieten. God deugt, Hij houdt van hen, ondanks het feit dat ze steeds mopperen en twijfelen aan Gods hulp.

Op weg naar het beloofde land moeten de Israëlieten leren die goede God te gehoorzamen. Hij weet wat het beste voor hen is en helpt hen ook dat gelukkige leven te bereiken.

Hetzelfde geldt voor ons. Wij willen ons aan de Tien Geboden houden en aan wat Jezus ons leert, omdat God goed is. Wij hebben Jezus nodig, alleen dankzij Hem wordt het goed met ons. Hij stierf aan het kruis en verlost ons van al onze missers. Wat wij niet konden, heeft Hij voor ons gedaan. Jezus heeft geleefd volgens de voorwaarden die God stelt.

Wie ben jij?

Het uitgangspunt van de Tien Geboden en alle andere leefregels in de Bijbel is, dat jij je aan Jezus toevertrouwt. 'Heer, ik kan het niet, maar U heeft het voor mij gedaan. Heer, daarom geloof ik in U en probeer van U te houden. Wat U van mij vraagt kan ik niet helemaal. En soms lukt het helemaal niet, maar Ik wil het wel graag.

Even terug naar vorige week. Toen zagen we de HEER in een wolk verschijnen, het donderde en bliksemde rond de top van de Sinaï. We zagen een heilige God, waar je bang van zou worden. Maar dat zou niet terecht zijn: wel groot respect, maar geen angst. Want ook daar stelt God zich voor als de Verlosser, als de liefdevolle Helper en Beschermmer en vraagt daar om een antwoord. 'Als je je aan mijn geboden houdt, zul je een kostbaar bezit voor Mij zijn'. Eigenlijk zegt de HEER: Ik hou van jullie. Het volk antwoordde: 'We zullen alles doen wat de HEER heeft gezegd'. God is Verlosser en zij willen Hem gehoorzaam zijn. Dan geeft de HEER ze de Tien Geboden. Niet als een harde eis, maar om te helpen zo te zijn als ze willen zijn.

De eerste vier geboden hebben te maken met de relatie met God zelf. Daar gaat om Gods eer en het dienen van Hem, Gods naam en Gods dag. De andere zes geboden hebben te maken met de relatie met elkaar, met Gods schepselen dus. Respect voor je ouders, voor het leven, voor het huwelijk, voor wat van een ander is, voor de waardigheid van je medemens en voor andermans bezit.

Jij bent door God verlost en wilt daarom een goede relatie hebben met God en met je naasten.

De Here Jezus heeft het zo samengevat: 'Heb de HEER, uw God, lief met heel uw hart en met heel uw ziel en met heel uw verstand. Dat is het eerste en grote gebod. Het tweede is daaraan gelijk: heb uw naaste lief als uzelf' (Matteüs 22:37-39).

Het gaat in de Tien Geboden om jouw liefde voor jouw Verlosser. Dat is het grote doel. En ook al lukt het jou niet daar in de buurt te komen, het blijft jouw ideaal. En Jezus staat jou bij om het dankbaar en vol passie te blijven proberen.

Kerntekst

'Ik ben de HEER uw God, die u uit Egypte, uit de slavernij heeft bevrijd' (Exodus 20:1).

'Wees niet bang, God is gekomen om u met ontzag voor Hem te vervullen, zodat u niet meer zondigt'(Exodus 20:20)

Verwerking

- Welk gebod vind jij het ingewikkeldst? Waarom is dat zo?
Is dat een gebod dat met God zelf te maken heeft of met de mensen om je heen?
- Hoe kan Jezus je helpen om te doen wat God van je vraagt? Praat daar eens met elkaar over door.

Auteur: DW

PINKSTERPROJECT 2020: IK BELOOF VREUGDE

Inleiding

De bijbelvertellingen van Hemelvaartsdag tot en met Pinksteren (21, 24 en 31 mei) zijn samengebracht in een project. Er is dus naast de verhalen en verwerkingen voor iedere zondag voor de gemeenten die iets meer willen een projectverwerking. De titel van het Pinksterproject is 'Ik beloof vreugde'. Dat is iets anders dan blijheid. Blij ben je als iets krijgt dat menselijkerwijs mooi en goed is. Vreugde is onlosmakelijk met God verbonden; we gaan uit van zijn goedheid. We zien die goedheid soms in geluk en voorspoed, maar soms ook door onze tranen heen. Zoals David zingt over de HEER die zijn herder is. Hij noemt dat God hem brengt naar groene weiden en vredig water, maar ook dat zijn stok en staf hem moed geven, als zijn weg door een donker dal gaat. Of zoals Paulus die juicht dat hij een kind van God mag zijn, door Hem geroepen en vrijgesproken. En die dat uitwerkt als de zekerheid dat geen tegenslag, ellende, gevaar of zelfs de dood hem kan scheiden van de liefde van God in Christus. Gods heerlijkheid is groter dan onze nood. (Rom. 8: 18 en 35-39).

De rijkdom van Gods geschenken in Christus horen we op drie verschillende manieren. En samen maken ze dat wij hier als christenen op aarde en voor de grote Toekomst rijk gezegend worden. Zijn Geest houdt het vuur van het Evangelie brandend. Wij mogen het geloof ontvangen en daarin groeien, zodat we vruchtbaar zijn in Gods Koninkrijk.

Hemelvaartsdag 21 mei: Johannes 16:16-24

Projectthema: Ik zal met je zijn

Jezus gaat naar de hemel, omdat het Pasen is geweest. Hij heeft van zijn Vader alle macht ontvangen in de hemel en op aarde. De gevolgen van de zonde die Hij heeft overwonnen blijven echter zichtbaar. We ervaren nog niet Gods overwinning. De discipelen denken dat ze alleen als kinderen van God kunnen leven met Jezus in hun midden en zijn verdrietig als Hij zijn vertrek aankondigt. Jezus belooft hen in de hemel niet te vergeten. En nog even, dan keert Hij terug als Overwinnaar. 'Dan zul je blij zijn, en niemand zal je je vreugde afnemen'. Nooit meer zonde, onmacht en verdriet.

Zondag 24 mei: Johannes 17:1-13

Projectthema: Ik beloof eeuwig leven

Voor kinderen en volwassenen is het moeilijk ver in de toekomst te kijken. We kunnen plannen hebben, maar er is zoveel dat roet in het eten kan gooien. Voor ons lijkt de dood een onverbiddelijke grens. Daarna is alles geheimzinnig, ook voor christen, omdat de Bijbel er weinig over zegt. Deze zondag horen we dat Jezus zegt: 'Het eeuwige leven is dat zij U kennen, de enige ware God, en Hem die U gezonden hebt, Jezus Christus'. We zijn in liefde verbonden met God en weten dat de dood de toegangsdeur is tot het voorgoed geborgen zijn bij Hem. Jezus is daar al, de strijd voorbij, en bidt voor ons dat wij het volhouden, dat we hier en nu blijven hopen op zijn overwinning.

Pinksteren 31 mei: Handelingen 2:1-4, 22-24 en 37-40

Projectthema: Ik beloof de Heilige Geest

Eeuwig leven begint bij wat Christus voor ons deed. Het is geloven dat God zijn plan met ons niet laat stoppen door het lijden en het verzet tegen Hem. Geloven dat God de Vader het leven schenkt aan zijn Zoon en dat Hij dat leven in heerlijkheid deelt met ons. Hij noemt ons zijn leerlingen en vrienden. De komst van de Geest op Pinksteren is het bewijs dat wat we in de Bijbel lezen waar is. Christus stuurt de Geest om mensen samen te brengen in de kerk: één in hun Heer en Verlosser. Door de Geest wordt het Evangelie levend en krijgt het kracht in het hart van mensen. En die kracht komt naar buiten en vuurt anderen aan om Christus te zoeken en lief te hebben. Zo is er vreugde.

ds. Dick Westerneng, hoofdredacteur Vertel Het maar

21 mei 2020 (Hemelvaart)

Jezus gaat en komt eens terug

Johannes 16:16-24

Thema: Jezus komt terug als Overwinnaar

Projectthema: Ik zal met je zijn

Doel

De kinderen ontdekken dat Jezus naar de hemel gaat, maar eens terugkeert om Gods overwinning te voltooien.

Toelichting

Jezus heeft zonde en dood overwonnen op Pasen. Hij leeft en regeert voor altijd. Maar doordat mensen zo vaak on dankbaar zijn naar de God die hen heeft verlost (=zonde) en door de gevolgen daarvan (een ontwrichte wereld) kunnen we zo weinig zien van die overwinning. Jezus zegt dat zijn leerlingen niet verdrietig hoeven te zijn, als in hun leven en de wereld Jezus zelf niet meer is. In de hemel zal Hij aan hen blijven denken en eens zal Hij terugkeren als overwinnaar. Dan zal alle zonde en verdriet verdwenen zijn. Dan kunnen ze volmaakt blij zijn.

Titel van het ONDERBOUW-verhaal: Jezus gaat naar de hemel

Richtlijnen: Vertel de jongste kinderen het verhaal van Jezus' hemelvaart. Leg de nadruk daarbij op het feit dat Jezus hun hoop geeft door te beloven dat Hij zal terugkomen om ook Gods kinderen volmaakt gelukkig te maken. Alle verkeerde en verdrietige dingen (laat de kinderen voorbeelden noemen) zullen dan niet meer bestaan. Jezus zal dan Koning van heel de aarde zijn

Titel van het MIDDENBOUW-verhaal: Jezus komt terug als Overwinnaar

Richtlijnen: Vraag aan de kinderen hoe zij zich voelen als hun ouders een paar dagen weg zijn. Zijn ze dan alleen? Nee, er komt oppas. Hij of zij is ook aardig en lief. Maar toch is het anders. Je wordt toch het liefst naar bed gebracht door je vader of moeder (nachtzoen, gebed, verhaaltje voorlezen). Maar ze hebben beloofd: overmorgen als je wakker wordt zijn wij er weer. Daar denk je aan, als je in bed ligt en misschien een beetje verdrietig bent. En als ze terug zijn ben je heel blij! Hoe laat je dat merken?

Jezus belooft voor zijn Hemelvaart al dat Hij terug zal komen. Ze zullen verdrietig zijn, omdat ze Jezus zo graag bij zich hebben. Hij is zo goed voor hen. En Hij helpt hen zo goed om dichtbij God te leven en om met verdriet en tegenslagen om te gaan. De wereld is niet altijd zo fijn. Jezus belooft dat, als Hij terugkomt op aarde, alles perfect zal zijn. Alle zonde en verdriet zijn dan weg. Voor altijd. Als Jezus Koning is van heel de aarde zullen ze heel blij zijn.

Titel van het BOVENBOUW-verhaal: Verdriet verandert eens in blijdschap

Richtlijnen: Geen jongere is graag verdrietig. We huilen liever niet, omdat we gelukkig willen zijn. We willen lachen en genieten van mooie dingen. We willen goed zijn, houden van God en de mensen om ons heen. Maar dat lukt vaak niet. Dan kunnen we ons schuldig voelen. We schieten tekort.

De discipelen weten hoe kwetsbaar ze zijn als Jezus niet bij hen is. Hoe vaak moet Hij hen niet helpen en corrigeren in hun geloven. En nu zegt Hij dat Hij binnenkort teruggaat naar de Vader. Maar Hij zegt ook dat onze tranen daarover zullen verdwijnen. Er zal volmaakte vreugde komen, omdat Hij zal terugkeren als Koning van Gods Koninkrijk. Want alles dat hen nu ongelukkig maakt in henzelf en hun omgeving zal dan goed zijn. Daar mogen de discipelen om bidden in Jezus' naam, totdat het werkelijkheid wordt.

Hemelvaart vieren betekent voor ons, dat we deze belofte herhalen en elkaar daarmee bemoedigen. Jezus Christus heeft op Pasen zonde en dood overwonnen. Daar verandert niets meer aan, ook al zie je dat nu nog niet.

Extra bijbelgedeelte: Psalm 126

(Deze psalm werd gezongen door het volk Israël in ballingschap. Het is verdrietig. De HEER is hen altijd nabij geweest; de profeten zeggen dat Hij ook nu voor hen op zal komen. Maar hoe dan en wanneer? Toch geloven ze dat ze aan die belofte mogen vasthouden. Hun verdriet zal veranderen in gejuich.)

Auteur: DW

Achtergrondinformatie

Bij het Bijbelgedeelte

Met dit gedeelte bevinden we ons op Hemelvaartsdag in de afscheidswaarden van Jezus die Hij uitspreekt vlak voordat Hij in de hof van Getsemane gevangen genomen wordt. Al vanaf het eind van hoofdstuk 13 wordt duidelijk dat de Here Jezus zijn leerlingen gaat verlaten. Dat verlaten is echter niet zonder reden! Hij gaat terug om een plaats klaar te maken in het hemels Vaderhuis voor Gods kinderen. Ook zal er door Jezus' teruggaan naar de hemel een andere Trooster kunnen komen: de Heilige Geest! Ook in dit gedeelte gaat het over het weggaan van Jezus. Dat Hij er veel woorden aan wijdt is ook wel nodig. Voor de discipelen komt het immers totaal onverwacht en tegelijk roepen in dit gedeelte Jezus' woorden bij de leerlingen de vraag op of ze Hem op korte termijn toch weer terug zullen zien. De nadruk van deze verzen ligt dan ook op het tijdelijke van de droefheid die het weggaan van Jezus met zich meebrengt: Jezus komt namelijk terug! Zo is Hemelvaart ook een dag waarop verwachtingsvol, met blijdschap, vooruit kan worden gekeken.

Vers voor vers

- Vs.16 Er zijn verschillende verklaringen voor dit vers. Het zou kunnen gaan over Jezus' dood en zijn verschijningen daarna. In sommige handschriften zijn de woorden 'omdat Ik naar de Vader ga' toegevoegd. Hierdoor is de opmerking van de discipelen uit vers 17 ook begrijpelijker. Een andere opvatting is de gedachte dat het hier gaat om een 'zien in geloof.' Na Pinksteren zullen de leerlingen Jezus zien in het werk van de Heilige Geest. Het meest voor de hand liggend is de gedachte dat Jezus met de eerste korte tijd de periode tot zijn Hemelvaart bedoelt en dat de tweede korte tijd dan gaat over de tijd tussen de Hemelvaart en de wederkomst. Vanuit de toevoeging zou je kunnen zeggen dat hier ook bedoeld kan zijn dat de leerlingen Jezus weer zullen zien als ze sterven, wat in de context van de eeuwigheid een korte tijd is. Hoe je dit vers ook precies moet lezen, het afscheid van de Here Jezus zal niet definitief zijn!
- Vs. 17v Opvallend is toch wel dat er gesproken wordt over 'een paar leerlingen'. Blijkbaar leefden deze vragen niet bij iedereen. Het geeft in ieder geval aan dat ze totaal niet rekenden met een teruggaan van Jezus naar de hemel. Vanuit de leerlingen is het ook wel heel eerlijk en begrijpelijk dat ze het niet begrijpen. Hoe zouden ze dat op dit moment ook kunnen? Zoals je vaker leest in de evangeliën gaan ze er niet mee naar Jezus zelf maar spreken ze er met elkaar over.
- Vs. 19v Jezus merkt het op en reageert met het krachtige 'waarachtig', letterlijk 'amen, amen'. Wat nu volgt is dus zeker waar! De leerlingen zullen bedroefd zijn terwijl de mensenwereld die God vijandig is (het woord kosmos wordt hier gebruikt) juist blij zal zijn omdat ze denken van Jezus af te zijn. Het geeft treffend aan hoe diep de mens vervreemd is van de Here God. Met al zijn liefde komt Hij tot zijn wereld (denk aan de bekende tekst uit Johannes 3:16 waar ook het woord kosmos wordt gebruikt), maar de wereld ziet het niet. Het verdriet van de leerlingen is er niet omdat Jezus dood en begraven zou zijn, maar juist omdat ze Hem, de Afwezige, missen. Het eindigt echter niet met de droefheid! In de Griekse tekst wordt een kracht 'maar' gebruikt: er is verdriet, maar hun verdriet zal in blijdschap veranderen. Het stellige 'waarachtig' geeft aan dat het zeker zal gebeuren. Er wordt een passieve vorm gebruikt wat aangeeft dat het niet door hun eigen inzet gebeurt, maar door wat God doet. Hij is trouw aan zijn belofte!
- Vs. 21v Jezus gebruikt hier een bekend beeld. Het baren van nieuw leven gaat gepaard met pijn en verdriet. Maar als het kind eenmaal geboren is, is al het verdriet vergeten. Hoe past Jezus dit nu toe? Opvallend is dan dat Hij niet zegt 'jullie zullen mij zien' maar 'Ik zal jullie terugzien.' Dat ze Hem zullen zien is de reden voor een blijdschap die niemand van hen zal afnemen. Is dit een toekomstige blijdschap in de hemel? Of gaat het ook over de blijdschap die je nu al kunt ervaren? Het volgende vers geeft het antwoord.
- Vs. 23v Jezus spreekt hier over 'die dag', woorden die bij de NBV vertaling worden weergegeven met 'dan.' 'Die dag' is in de Bijbel een bekende term voor de grote dag van Jezus' wederkomst (mogelijk zou het ook kunnen gaan over de hemelse hereniging). Dan valt er inderdaad ook niets meer te vragen. Totdat dat moment is aangebroken wijst Jezus hen en ons de weg van het bidden/vragen in zijn naam. Ook hier klinkt weer dat krachtige 'amen, amen', weergegeven met 'Ik verzeker jullie.' Bidden 'in de naam van' is bidden door bemiddeling van en op het gezag van Jezus, alsof het Jezus Zelf is die bidt. Dat geeft ook de grenzen aan van het 'alles wat je zult bidden.' Het gaat hier om een bidden/vragen waar Jezus Zelf als het ware zijn handtekening onder kan zetten. Het is een bidden naar zijn wil. Op zo'n manier bidden, dat hadden de leerlingen nog niet gedaan. De zekerheid van de gebedsverhooring zal de leerlingen en ons nu al blijdschap geven (bedenk ook dat de leerlingen al op de avond van de opstanding verheugd waren). Uit Lucas 11:13 wordt overigens duidelijk dat als het gaat om het ontvangen van wat je vraagt, het dan ten diepste gaat om het ontvangen van de Heilige Geest. Hij is het ook die ons echte blijdschap geeft. Zo blijkt aan het eind van dit gedeelte dat we dus toch ook nu al die hemelse blijdschap kunnen hebben/ervaren omdat de Geest gekomen is! Het is veelzeggend dat juist blijdschap als eerste onderdeel van de vrucht van de Geest (Galaten 5:22) genoemd wordt (waarbij de liefde het samenbindende element is).

Vragen

- Ervaar jezelf de blijdschap waar Jezus hierover spreekt?
- Wat kun jezelf doen om die blijdschap (meer) te ervaren?

Auteur: HdJ

Liederen

Psalm 24

Lied 661

(=Gezang 228 LvdK)

Gezang 229 LvdK

Van de nieuw hemel en de nieuwe aarde

Hemelhoog 121

Ik moet weggaan

Hemelhoog 231

Toen de Heer was opgestaan

Hemelhoog 199

'k Heb Jezus nodig

Hemelhoog 299

Elk oog zal Hem zien

Op Toonhoogte 441

Heb jij je besluit al genomen?

Opwekking voor kinderen 262

King of kings

Hemelhoog 606

Auteur: PZ

Jezus gaat naar de hemel

Inleiding:

Vertel eens.. als je papa/mam/opa/oma je naar school brengt, hoe gaat dat dan?
Krijg je een kusje? Een knuffel? Een aai over je bol?
Word je uitgezwaaid? Wensen ze je veel plezier?
Als ik mijn zoon naar school breng, vertel ik hem altijd dat ik hem vanmiddag weer kom ophalen. Ik beloof hem dat ik na schooltijd op hem sta te wachten en hem weer mee naar huis neem.

Bijbelverhaal

In het verhaal van vandaag gaat Jezus ook weg. Hij laat zijn leerlingen achter. Net als jullie op school moeten blijven.
Hij zwaait zijn leerlingen uit. Hij geeft ze misschien wel een kus. Of een knuffel. Of een aai over hun bol.
Jezus gaat niet zomaar weg. Hij belooft ook dat Hij weer terugkomt.
En beloofd is beloofd! Het gaat echt gebeuren.

Maar Jezus zegt geen 'veel plezier' tegen zijn leerlingen. Zoals papa/mama/opa of oma doen.
Want Jezus weet dat het op aarde niet altijd leuk is. Mensen maken ruzie. Er is oorlog. Mensen en dieren worden ziek. Ook doen we elke dag dingen die God niet goed vindt. Daarom is Jezus naar de aarde is gekomen. God is verdrietig en boos. Hij wil niet dat we ziek worden. Ruzie maken. Stoute dingen doen.
Maar God vindt ons ook heel erg lief. Hij wil ons geen straf geven.
Daarom heeft hij de straf aan Jezus gegeven. Dat hebben we met Pasen gevierd.

Jezus zegt geen 'veel plezier'. Hij gaat weg.
Maar Jezus belooft dat hij terug komt. Jezus komt terug naar de aarde.
En dan komt Hij als de Koning. De Koning van hemel en aarde. De Koning die vrede brengt.
Alle pijn en ziekte zullen verdwijnen. Niemand zal meer verdrietig zijn. Er is geen oorlog meer.
Wat een feest zal dat zijn!

Auteur: LNZ

Jezus komt terug als Overwinnaar

Inleiding

Het is vandaag Hemelvaartdag. Een bijzondere dag. Weten de kinderen wat deze dag betekent? Praat kort met de kinderen over Hemelvaart. Het is 40 dagen na Pasen, 40 dagen nadat de Here Jezus is opgestaan uit het graf. En op deze dag verlaat Jezus de aarde. Terwijl Hij in gesprek is met zijn vrienden, stijgt Jezus langzaam omhoog. De vrienden kijken Hem na, tot een wolk Hem aan hun zicht onttrekt. Maar... al voordat dit gebeurde, heeft Jezus er over gesproken tegen zijn vrienden en leerlingen. Daarover gaat het verhaal van vandaag.

Maar we beginnen met Marloes en Matthan. Vandaag zijn papa en mama op reis gegaan. Samen met vrienden gaan een weekend naar het strand, ze blijven daar twee nachttjes slapen in een hotel. Marloes en Matthan blijven samen thuis. Nou ja, natuurlijk niet samen, dat vinden papa en mama niet goed. Tante Ilze komt bij hen om op hen te passen. Er zijn al plannen gemaakt: vanavond hebben ze pannenkoeken gegeten, morgen gaan ze naar het park en dan eten ze 's avonds pizza. De dag erna gaan ze met tante Ilze een film kijken en mogen ze zelf popcorn maken. En o ja, omdat papa en mama in een hotel slapen, mat Marloes bij Matthan op zijn kamer logeren, het matras van Marloes ligt al naast het bed van Matthan. Allemaal leuke dingen. En tante Ilze is de liefste tante die je maar kunt hebben. Maar nu moeten ze naar bed. Tante Ilze helpt met tandenpoetsen en omkleden. Ze leest een verhaal voor en bidt samen met Marloes en Matthan. Als tante Ilze de deur zachtjes sluit en het licht uitdoet, hoort Matthan een snik van het matras van Marloes komen. Hij knipt zijn bedlampje aan en kijkt naar zijn zus. Matthan ziet een traan over de wang van Marloes lopen. 'Wat is er Marloes?' 'Ik weet het niet,' zegt Marloes. 'We hebben een gezellige avond gehad, ik lig hier fljn bij jou op de kamer en tante Ilze is lief. Maar toch mis ik mama en papa.' Matthan knikt en zegt: 'Ja, dat klopt allemaal Marloes. Ik mis ze ook. Maar weet je wat? Overmorgen zijn ze weer thuis. En we vragen of we morgenochtend even met de telefoon van tante Ilze mogen appen met papa en mama.' 'Ja, dat zal wel helpen, denk ik,' zegt Marloes. 'En ik denk ook dat ik een mooie tekening voor mama en papa ga maken, die kan ik dan geven als ze weer thuis komen.' 'Goed plan, Marloes. Zullen we nu proberen te gaan slapen?'

Bijbelvertelling

In het verhaal van vandaag is de Here Jezus nog bij zijn vrienden. Het is nog vóórdat Hij aan het kruis sterft en wordt begraven. Dat moet je wel even goed begrijpen. De Here Jezus zit tussen zijn vrienden. Hij kijkt de kring eens rond. Wat een fljne vrienden heeft Hij toch. Maar toch weet Jezus dat Hij niet altijd bij zijn vrienden zal kunnen zijn. Jezus kucht even. Zijn vrienden worden stil en kijken Hem aan. 'Mijn lieve vrienden,' begint Jezus, 'het zal niet lang meer duren en dan zien jullie Mij niet meer. En dan, na weer een poosje, zullen jullie Mij weer terugzien.' De vrienden kijken eerst naar Jezus en dan naar elkaar, ze zijn verbaasd. Sommigen, die naast elkaar zitten, beginnen zachtjes te praten met elkaar. 'Snap jij wat Hij bedoelt? Hij heeft ook gezegd dat Hij naar de Vader gaat? Maar wat bedoelt Hij dan met het zal niet lang meer duren en met een poosje? Begrijp jij er iets van?' 'Nee, net als jij snap ik er helemaal niets van. Het lijkt wel een soort raadsel.' De Here Jezus weet dat zijn vrienden veel vragen hebben. Hij zegt: 'Ik zie dat jullie met elkaar praten over de dingen die Ik gezegd heb. Maar Ik zie ook dat jullie het moeilijk vinden om te begrijpen. Ik zei tegen jullie: Over een korte tijd zien jullie Mij niet meer. En dan, na weer een korte tijd, zullen jullie Mij weer terugzien. En jullie willen graag weten wat dat betekent. Nu, luister goed naar wat Ik jullie zeg: Ik zal sterven.' De vrienden schrikken. Hun gezichten staan vol verbazing, verdriet en schrik. Horen ze nu goed wat Jezus zegt? Gaat Hij sterven? Maar dat kan niet, dat mag niet, ze kunnen toch niet zonder Hem? Jezus spreekt verder: 'Jullie zullen erg verdrietig zijn als Ik ben gestorven, jullie zullen huilen. Maar andere mensen zullen blij zijn. Dat kunnen jullie dan niet goed begrijpen, want jullie zijn erg verdrietig. Maar let op, al het verdriet dat jullie hebben, zal gaan veranderen. Want daarna zullen jullie blij zijn, heel erg blij!' Bij een paar vrienden glinstert een traan in een ooghoek. Snel poetsen ze de traan weg. Alleen al de gedachte dat Jezus niet bij hen zal zijn, maakt hen verdrietig. Hoe moet dat als het echt waar zal zijn?

'Luister,' zegt Jezus, 'je weet vast wel dat als een vrouw een baby'tje krijgt dat moeilijk is en pijn doet. Maar als de vrouw dan haar kindje in haar armen heeft, is ze alweer vergeten dat het pijn deed. Dan is ze alleen maar heel blij met haar kind, blij dat haar baby geboren is. Zo is het ook met jullie. Jullie hebben verdriet en jullie hebben het moeilijk. Maar over een kleine tijd zullen jullie Mij weer terugzien. Dan zul je blij zijn, heel erg blij! En er is dan niemand die jullie weer verdrietig kan maken of op een andere manier die blijdschap van jullie kan afpakken. Dan begrijpen jullie ook alles, dan hoeft je dus geen vragen meer te stellen. Maar alles is je dan duidelijk, ook snap je dan alles van het verdriet. O, lieve vrienden, luister toch goed naar alles wat Ik jullie te vertellen heb. Jullie mogen alles vragen aan de Vader. Hij zal jullie alles geven wat je nodig hebt. De Vader zal naar jullie luisteren, omdat jullie bij Mij horen. Dus vanaf nu moeten jullie tot de Vader bidden en Hij zal jullie alles geven waar je om vraagt. En weet je, dan zullen jullie zo ontzettend blij zijn!' Het is stil, de vrienden kijken Jezus aan en Jezus kijkt zijn vrienden

aan. 'Zullen ze Me begrijpen?' denkt Jezus, 'zullen ze begrijpen dat Ik moet sterven voor hen, maar ook dat Ik weer zal opstaan. Zullen ze begrijpen dat Ik dan niet voor altijd bij hen kan blijven, maar weer terug moet gaan naar mijn Vader. De Vader die ook voor mijn vrienden een Vader wil zijn. Zullen ze Me begrijpen?' Hij glimlacht vriendelijk naar Zijn vrienden. Bij een aantal ziet Hij een traan in hun ooghoek. Een aantal vrienden kijkt Jezus vragend aan, anderen kijken naar beneden of beginnen zachtjes met elkaar te praten. Ze begrijpen het niet... Maar op dit moment kan Hij het niet duidelijker zeggen.

En vandaag is het dan zover. De vrienden kijken elkaar aan. Net stonden ze hier op deze berg nog samen met hun vriend Jezus. Er gebeurde iets heel bijzonders: Jezus bleef niet met zijn voeten op de grond, maar ging langzaam omhoog. Wat een bijzondere gebeurtenis. Ze keken omhoog, totdat ze Hem niet meer konden zien omdat er een wolk voor hun ogen kwam. En nu is Jezus weg. Bij de vrienden stromen tranen over hun gezicht. Is dit dan het moment dat ze verdrietig zullen zijn? Zoals de Here Jezus hen heeft gezegd? En hoelang duurt deze korte tijd dan? Komt Jezus vandaag nog weer terug of gaat dat langer duren? Er zijn veel vragen bij de vrienden. Maar één ding weten ze zeker: Jezus komt weer terug, want dat heeft Hij beloofd! En als ze het goed hebben begrepen dan zal alles anders zijn. Dan zal er geen verdriet meer zijn, maar blijdschap. Dan zal iedereen zien dat Jezus de Koning van de aarde is en zullen ze heel blij zijn.

Auteur: JvdM

Verdriet verandert eens in blijdschap

Was ik maar zo gelukkig...

Hebben jullie idealen, plannen voor de toekomst? Vast wel. Je droomt van een opleiding die je graag wilt gaan doen en het werk dat je daarna waarschijnlijk krijgt. Dan verdienen je een salaris en kun je je allerlei dingen permitteren die nu onmogelijk zijn. Je kunt een huis kopen dat veel groter is dan je slaapkamer nu. Je bent misschien getrouwd met het meisje of de jongen waarop je nu al stiekem verliefd bent.

O nee, niet dat je ouders niet goed zijn. Ze houden van je en zorgen dat je krijgt wat je nodig hebt. Ze helpen je zo goed ze kunnen om jouw dromen te realiseren. En de meesters, juffen, leraren en leraressen op school doen hun best om leuk les te geven. Ze willen je meegeven wat voor jou belangrijk is. Maar je bent nog niet waar je wezen wilt. Het kan nog mooier worden. En van die toekomst droom je soms. Was ik maar zo gelukkig....

Was ik maar als Jezus...

Drie jaar lang trekt Jezus al met z'n discipelen door het land. Hij is hun Meester die hun leert om in God te geloven. Hij legt hun de Schriften uit en helpt hen om dichtbij de HEER te leven. Dat is niet eenvoudig in de tijd waarin ze leven. Israël wordt onderdrukt door de Romeinen. Ze kunnen niet hun eigen leven bepalen, maar moeten voor veel dingen die ze graag willen toestemming hebben. Ook worden ze gedwongen tot van alles dat ze liever niet zouden doen.

De leerlingen van Jezus hebben wel ontdekt dat leven voor de HEER niet eenvoudig is. Jezus is gehoorzaam aan zijn Vader in de hemel en heeft een oneindig vertrouwen in Hem. Zij twijfelen, ze zondigen tegen de geboden, ze beseffen steeds meer dat ze te weinig weten van Gods woorden. Ze voelen zich wel eens schuldig en mislukt. Gelukkig hebben ze Jezus, elke dag. Hij is bij hen en stukje bij beetje groeien ze in geloof. Wat moesten ze zonder Hem?

Jezus onthult de toekomst

'Nog even en jullie zien Mij niet meer. En dan nog even en Ik ben weer terug bij jullie', zegt Jezus opeens als Hij over de toekomst vertelt. De discipelen kijken verbaasd op. Wat zegt Hij nu? 'Nog even en jullie zien Mij niet meer'. Gaat Jezus weg, laat Hij hen in de steek. Dat kan en mag niet. Dat kunnen ze niet aan.

Jezus heeft door dat ze Hem niet begrijpen. Hij doorbreekt de stilte. 'Ik zal jullie uitleggen wat Ik bedoel. Binnenkort zullen we van elkaar gescheiden worden. Jullie zullen dan verdrietig zijn, maar de wereld zal blij zijn'. Daar waren ze al bang voor. Jezus kondigt weer zijn lijden en sterven aan. Zijn vijanden zullen Hem gevangen nemen en proberen uit te schakelen. Jezus heeft al eerder gezegd dat hun dat zal lukken. Wat zullen ze blij zijn, die hogepriesters en schriftgeleerden, dat ze Jezus tot zwijgen hebben gebracht. Ze haten Jezus om de uitleg die Hij geeft van Gods woorden, ze haten Hem omdat ongelooflijk veel mensen daarnaar luisteren en gelukkig mee zijn. Wat zullen ze gelukkig zijn, wanneer Jezus geen wonderen meer kan doen en zichzelf weer de hooggeëerde en hooggeleerde deskundigen zijn in de godsdienst. Dat zij weer als enigen vertellen wie de HEER is en hoe Hij wil dat de mensen leven. Het klinkt als een nachtmerrie voor de discipelen: Jezus niet meer bij hen. 'Je zult huilen en weklagen', zegt Jezus. Ze zullen diep ongelukkig zijn, alles wat ze in een paar jaar hebben opgebouwd zal weg zijn. Vreselijk.

'Kort daarna zien jullie Me terug'. Dat klinkt beter, maar kan het wel? Als Jezus sterft, is Hij toch weg? Voorgoed? Je merkt dat ze in hun duistere dromen gevangen zitten. Want Jezus heeft ook gezegd dat Hij zal opstaan uit de dood, dat zijn vijanden niet het laatste woord zullen hebben. Ze zullen Jezus mogen terugzien. Hij zal weer bij hen zijn. Toch bedoelt Jezus iets anders, iets dat veel groter is. 'Amen', zo is Jezus begonnen. De leerlingen weten dat het nu echt belangrijk is. Als Jezus 'amen' zegt, dan straalt Hij nog meer gezag uit dan anders. 'Amen, Ik verzeker jullie... je zult bedroefd zijn, maar je verdriet zal in vreugde veranderen. Ook een vrouw die baart heeft het zwaar als haar tijd gekomen is, maar wanneer haar kind geboren is, herinnert ze zich de pijn niet meer, omdat ze blij is dat er een mens ter wereld is gekomen. Jullie hebben nu verdriet, maar Ik zal jullie terugzien, en dan zul je blij zijn, en niemand zal je je vreugde afnemen'.

Jezus onthult hier de toekomst en het is geen nachtmerrie, maar een mooie droom. Wie wil dat nu niet: vreugde hebben die niemand je meer afpakt. Gaat dat echt gebeuren? Is dat wat de dood van Jezus betekent, dat ze niet meer verdrietig hoeven te zijn, maar voor altijd gelukkig kunnen leven? Belooft Jezus hun hier echt eeuwig leven? Is Hij Gods Messias, de Verlosser van de wereld, die alle zonde en onrecht zal wegdragen en ieder die in de HEER gelooft de zonde zal vergeven? Breekt Gods Rijk van

vrede en recht aan door de verdrietige gebeurtenissen die dichtbij zijn? Moeten ze zich daarom zoveel zorgen maken?

De geboorte van een baby bezorgt de moeder veel pijn, maar die is ze vergeten als het kindje in haar armen ligt. Zo doet ook Gods grote reddingsplan pijn. De boze is niet zomaar verslagen, de nieuwe wereld van God wordt niet zonder pijn geboren.

Jezus zegt Hij dat Hij binnenkort teruggaat naar de Vader, nadat Hij zal zijn gedood en opgewekt. Maar Hij zegt ook dat hun tranen daarover zullen verdwijnen. Er zal volmaakte vreugde komen, omdat Hij zal terugkeren als Koning van Gods Koninkrijk.

Nee, ze maken zich niet voor niets zorgen over Jezus. En Jezus begrijpt ook dat ze verdrietig zijn. Maar ze hebben Hem niet alleen nodig als Leraar die Gods antwoorden geeft. Jezus is veel meer, veel groter. Jezus geeft volmaakte blijdschap, Hij geeft eeuwig leven, niet alleen aan twaalf leerlingen, maar aan de wereld. 'Dan zal je vreugde volmaakt zijn'. Ongelooft! De discipelen mogen tot die tijd bidden of Gods Koninkrijk maar snel mag komen. In Jezus' naam aan God zelf. En Jezus zal als Koning over hemel en aarde aan zijn zijde zitten.

Afsluiting

Hemelvaart vierden betekent voor ons, dat we deze belofte herhalen en elkaar daarmee bemoedigen. De droom van Gods Koninkrijk moet levend worden gehouden. Het eeuwige leven begint door de pijn van Jezus' dood heen. Jezus Christus heeft op Pasen zonde en dood overwonnen. Hij is Koning en iedereen zal dat eens zien. Dan zullen Gods kinderen blij zijn. Blij zonder één traan (behalve van geluk). Aan Jezus' overwinning verandert niets meer aan, ook al zie je dat nu nog niet.

Auteur: DW

24 mei 2020

Jezus bidt voor ons

Johannes 17:1-13

Thema: Jezus schenkt ons eeuwig leven

Projectthema: Ik beloof eeuwig leven

Doel

De kinderen leren dat Jezus ons een leven tot in eeuwigheid geeft.

Toelichting

Eeuwig leven is iets dat wij niet volledig kunnen begrijpen. Het is te groot en zo anders dan het leven op deze aarde. Wij kunnen niet over de dood heen kijken. Dat is de grens waarna alles geheimzinnig is. We vinden het al moeilijk ons de toekomst van ons leven hier voor te stellen. Jezus zegt: wie in Mij gelooft, heeft eeuwig leven. Dat begint al in dit leven. We weten dat de volmaakte vreugde komt en zijn daarover nu al blij. De dood is 'maar' een poort die we door moeten om voor altijd geborgen te zijn bij God. Jezus bidt hier voor zijn leerlingen, voor Gods kinderen, dat ze daaraan mogen vasthouden. Dat ze ook als Hij in de hemel is, in deze wereld blijven geloven in zijn overwinning.

Titel van het ONDERBOUW-verhaal: Jezus bidt in de hemel voor ons

Richtlijnen: Als inleiding kun je aan de kinderen vragen waar zij voor bidden (zieken, arme mensen, huisdier,...). Eigenlijk denk je dan aan die ander en vraagt God of Hij hen wil helpen, beter maken of troosten. Vertel de jongste kinderen dat Jezus naar de hemel is gegaan. Hij is nu bij God, zijn Vader. En daar bidt Hij voor ons. Hij denkt aan ons en weet precies wat wij nodig hebben. Jezus vraagt aan God of Hij ons wil helpen dichtbij Hem te blijven, iedere dag. Jezus bidt voor jou.

Titel van het MIDDENBOUW-verhaal: Jezus bidt om eeuwig leven

Richtlijnen: Op Hemelvaartsdag hebben we gehoord dat Jezus eens Koning van de wereld zal worden. Verdriet verandert dan in vreugde. Die grootheid (heerlijkheid) bereikt Hij door te sterven en op te staan. Dat is al gebeurd. Nu is Jezus in de hemel, bij zijn Vader, om zijn werk af te maken. Totdat Hij terugkomt, bidt Hij daar voor ons. Vandaag horen we wat Jezus bidt. Hij bidt voor ons leven op aarde, nu Hij niet bij ons is. We houden het alleen maar vol, als we als gelovigen dicht bij elkaar en samen dichtbij Hem willen blijven. Jezus bidt of God ons vast wil houden, want volhouden in het geloven blijft moeilijk. Jezus wil graag dat wij eeuwig (voor altijd) mogen leven. Nu, hier op aarde en later in de hemel, in Gods Koninkrijk. Jezus bidt dat we altijd veilig zullen zijn in Gods hand door wat Hij op aarde voor ons deed.

Titel van het BOVENBOUW-verhaal: Jezus schenkt eeuwig leven

Richtlijnen: Vraag aan de jongeren wat zij zich voorstellen bij eeuwig leven. Is dat altijd in de hemel zingen voor God? Is dat een feest dat nooit meer ophoudt? Of hebben zij een andere voorstelling? In de Bijbel lezen we dat de toekomst een geheimenis is. Het is groter dan wij kunnen bedenken, het is een wonderlijk cadeau van God. Toch valt er wel iets over te zeggen vanuit het gebed van Jezus in Johannes 17. Eeuwig begint met Jezus zelf, wat Hij voor ons deed, zijn lijden, sterven en opstanding. Daardoor heeft Hij de macht om ons eeuwig leven te geven. Wie gelooft kijkt uit naar de tijd dat Jezus Koning op aarde zal zijn. Nu al, midden in onze soms bedreigende wereld. En als wij sterven gaat dat door. Dan zien we dat het waar is, omdat we bij God doorleven, veilig geborgen voor altijd. Jezus bidt hier voor zijn leerlingen, voor Gods kinderen, dat ze als gelovigen samen met elkaar en samen dichtbij Hem zullen leven. Dat ze ook als Hij in de hemel is, op aarde blijven geloven in zijn overwinning. Jezus bidt zijn Vader dat Hij ons daarvoor de kracht geeft. Eeuwig leven is dus nu blij en hoopvol geloven in God en eens dankbaar leven bij God. Eén eeuwig leven in twee periodes dus..

Extra bijbelgedeelte: Johannes 6:47 en 1 Johannes 5:11

(In deze beide verzen staat dat wie gelooft, eeuwig leven heeft. Nu al, dus niet pas straks in de hemel of de nieuwe aarde.)

Auteur: DW

Achtergrondinformatie

Bij het bijbelgedeelte

Ook met dit gedeelte bevinden we ons nog steeds in de afscheidswaarden van Jezus. Hoofdstuk 16 eindigt met de bemoedigende woorden 'houd moed: Ik heb de wereld overwonnen.' Wat er ook in hun en ons leven zal gebeuren, de Here Jezus is de Overwinnaar! Hoofdstuk 17 wordt wel het hogepriesterlijk gebed genoemd. Als de ware hogepriester bidt Jezus voor zijn leerlingen, voor ons. We zijn hier getuige van een hartstochtelijk, persoonlijk gebed van de Zoon tot de Vader waarin Hij zich tot het laatste toe beschikbaar stelt. Je zou kunnen zeggen dat dit gebed een inleiding is op het eigenlijke lijdensverhaal waarin Jezus zich als hogepriester opoffert voor de zijnen.

Vers voor vers

- Vs. 1v Jezus weet dat het moment van zijn overlevering en sterven nabij is. Typerend is dat Jezus juist nu spreekt over zijn verheerlijking. Jezus heeft zijn vader verheerlijkt door zijn volledige gehoorzaamheid. Door deze gehoorzaamheid (Hij is gehoorzaam geweest tot de dood, ja de dood aan het kruis) is Hij het ware offer waardoor Hij hen die de Vader Hem gegeven heeft het eeuwige leven kan geven. Het gaat hier om de mensen die in Hem geloven. Jezus vraagt hier om zijn opname in de hemel, zodat zijn goddelijkheid helemaal tot zijn recht komt en Hij vanuit de hemel des te meer zijn Vader kan verheerlijken.
- Vs. 3 Dit vers vormt een kernvers binnen het evangelie van Johannes. Het eeuwige leven is niet alleen iets van de toekomst, maar kan hier en nu al beginnen! Het kennen waar het hier over gaat is niet zozeer een verstandelijk kennen, maar duidt veel meer een relatie aan. Als je gelooft in de Here God dan heb je een relatie met Hem, dan heb je nu al het eeuwige leven. Dat eeuwige leven is het echte leven met de Here God, door het geloof in de Here Jezus. De Vader van de Here Jezus is de ene ware God. In dat woord 'ware' zit ook betrouwbaar, trouw zijn. Hij is dus de ene betrouwbare God!
- Vs. 4v Het thema van de verheerlijking wordt door Jezus hier weer opgepakt. De verheerlijking van Jezus door de Vader is zijn terugkeer naar de hemel. Het gaat echter wel via zijn lijden en opstanding waarin de Here God Hem ook verheerlijkt. De opstanding laat zien dat de Here God als het ware zijn handtekening onder het leven van Jezus zet, waarmee Hij zegt: zo heb Ik het bedoeld. Uit Jezus' woorden blijkt dat Hij er altijd al is geweest.
- Vs. 6vv Bij de naam gaat het in de Bijbel om de persoon zelf. Jezus heeft dus God zelf, zijn wezen, bekend gemaakt. 'Wie Mij heeft gezien, heeft de Vader gezien,' zegt Hij op een andere plaats. God de Vader vertrouwt zijn kinderen toe aan zijn Zoon. Zoals het hier door Jezus verwoord wordt, ontstaat het beeld van een evacuatie uit deze wereld. Het zijn zij die gehoorzaam zijn geweest aan Gods Woord, die ook –kort samengevat- erkend hebben dat Jezus de Zoon van God is die bij de Vader in de hemel vandaan komt.
- Vs. 9v Het woord 'Ik' heeft hier de nadruk. Jèzus bidt voor hen die in Hem geloven. Voor de gelovigen een geweldige bemoediging. Er staat immers niet 'Ik zal bidden' of 'Ik heb gebeden', maar Ik bid. Nu! Ook in dit vers wordt dat krachtige 'maar' gebruikt. De gelovigen zijn aan de Zoon gegeven en blijven tegelijk van de Vader, want alles van de Vader is van de Zoon en vice versa. Dat Jezus in hen verheerlijkt is, wordt zichtbaar doordat de leerlingen Hem volgen en in Hem geloven.
- Vs. 11 Jezus is nog niet terug gegaan naar de hemel, maar toch kan Hij al zeggen dat Hij niet meer in de wereld is. Heeft Hij Zich als het ware al los gemaakt, is Hij zich aan het losmaken? De gelovigen zijn in ieder geval wel in de wereld; en die wereld is geen veilige plek voor hen. Vandaar ook Jezus' gebed om bewaring. Jezus doet daarbij een beroep op Gods naam. Je zou dus kunnen zeggen op zijn trouw. Als Jezus zelf zo bidt, zal dit gebed dan niet verhoord worden? De bedoeling van het gebed is ook de eenheid onder de gelovigen. Samen in zijn naam sta je immers sterk.
- Vs.12 Toen Jezus in de wereld was heeft Hij de zijnen beschermd en bewaard. Heel krachtig zegt Jezus dat niemand van hen verloren is gegaan, behalve dan Judas. Door zijn verraad werd de profetie uit het Oude Testament (Psalm 109:8) vervuld en bleek ook dat hij niet een van de zijnen was. De woorden over bewaring doen denken aan Jezus' woorden uit Johannes 10: 29 'Wat mijn Vader Mij gegeven heeft gaat alles te boven, niemand kan het uit mijn hand roven.' Wat een bemoediging!
- Vs. 13 Heel bewust heeft Jezus in de wereld, in het bijzijn van zijn leerlingen, dit gebed uitgesproken. Opdat de gelovigen, die nog in de wereld zijn, vervuld mogen worden van Jezus' blijdschap omdat ze mogen weten dat zijn gebed zeker verhoord zal worden!

Vragen

- Wat betekent het voor jou dat de Here Jezus voor je bidt?
- Hoe ervaar jij het leven in deze wereld? Wat vind je ervan dat Jezus hier zegt dat Hij niet voor de wereld bidt?

Auteur: HdJ

Liederen

Psalm 72

Lied 871

Lied 526

Bewaar het in je hart

Geen and're Naam

Ik ben bij je

Ik heb de vreugde

Jij hoort bij Mij

Zeg het voort

Zoek eerst Het Koninkrijk van God

Jezus sprak hier op aard'

Jezus, Hij is Koning

Laat ons met elkander

Dit is mijn gebod

(=Gezang 281)

(=Gezang 166)

Bewaar het in je hart – Elly en Rikkert

Hemelhoog 331

Opwekking voor kinderen 45

Opwekking voor kinderen 52

Opwekking voor kinderen 119

Opwekking voor kinderen 1

Hemelhoog 88

Hemelhoog 670

Opwekking 13

Opwekking 25

Opwekking 51

Auteur: PZ

Jezus bidt in de hemel voor ons

Inleiding

'Mama, zegt Jip, ik wil Rik zo graag helpen maar ik weet niet hoe.'

'Waarmee dan?', vraagt mama.

'Rik is al heel lang ziek en soms heeft hij pijn, zegt Jip. 'Ik wilde dat er een wonderpil was om hem beter te maken.

'Je kunt wel iets voor hem doen, zegt mama. 'Wij kunnen samen wel iets voor hem doen. Kom maar dan gaan we samen op de bank zitten.'

Jip snapt er niks van, wat kunnen ze op de bank nu voor Rik gaan doen?

Dan ziet hij dat mama haar handen vouwt. Natúúrlijk, ze kunnen voor hem bidden. Vragen of God bij Rik wil zijn en als het kan weer beter wil maken.

Bijbelverhaal

Jezus praat ook met zijn Vader in de hemel. Het duurt niet lang meer dan gaat Hij bij Hem wonen.

Hij bidt voor zijn leerlingen. De vrienden geloven in Jezus en willen graag bij Hem horen.

Als Jezus naar zijn Vader in de hemel gaat, mogen zij zelf over Hem gaan vertellen.

Jezus bidt daarom dat de Here God bij hen wil zijn. Ze hebben Hem nodig om dat goed te kunnen doen.

Nu Jezus in de hemel is bij God, bidt Hij ook voor ons. Hij bidt dat iedereen op de wereld bij God wil horen. Dat Hij ons wil helpen om goed naar Hem te luisteren.

Dan kunnen we elke dag alles doen zoals God dat graag wil.

Als we dat doen wordt het hier om ons heen een beetje mooier.

En weet je , dan mogen we voor altijd blijven leven. Eerst hier op aarde en later in de hemel.

Is dát niet fljn!

Auteur: TD

Jezus bidt om eeuwig leven

Inleiding

Steek om te beginnen een kaars aan en zet die centraal in de kring. Begin daarna aan de volgende intro die doorloopt naar een vertelling.

Herinneren jullie je nog hoe koud het afgelopen winter was? Nee, het heeft niet veel gevroren en vaak was het weer warm voor een winter. Als het 's nachts gevroren had en er overdag een koude wind bleef waaien, was dat niet makkelijk voor de vogels. Als alles koud en bevroren is, vinden ze minder eten om de winter goed door te komen. Door de wind blijven ook hun lijfjes niet goed warm. Hoe kunnen ze zich redden in die tijd van het jaar? Wat denken jullie?

Ik wist dat ik de vogels in mijn tuin kon helpen. Ik smeerde brood met pindakaas en strooide daar zaadjes op. Ook kocht ik zakjes pinda's en keek goed waar de vogels veilig konden eten. Zo hielp ik hen om vol te houden in de koude winter. Dan konden ze daarna de lente met warme zonnestralen en vers eten tegemoet. Hier dacht ik aan bij de geschiedenis van deze dag.

Die gaat vandaag over een herinnering van de apostel Johannes. Luister maar...

Bijbelverhaal

De vrienden van Jezus liepen terug van de Olijfberg naar Jeruzalem. Ze waren nog diep onder de indruk van het afscheid van hun Heer.

Terwijl ze er met elkaar over praten, ontdekken ze dat ze eigenlijk niet goed weten hoe het, zonder Hem, verder moet. Kunnen ze zich na al die jaren met Hem wel alleen redden? Het leven lijkt zo anders zonder Hem. Als ze de stad Jeruzalem binnenlopen, zegt Petrus dapper: 'We blijven bij elkaar in de kamer waar Hij bij ons was!' De anderen vinden dat een goed idee. Ze gaan in de kring zitten; Johannes en zijn broer Jakobus, Petrus en zijn broer Andreas, Matteüs en Filippus. Ook de vrouwen die met Jezus meereisden zijn er; moeder Maria, Maria van Magdala en anderen. 'Hij is naar zijn Vader gegaan' zegt Andreas. 'Daar kwam Hij ook vandaan. Zijn werk op aarde is klaar en nu zal zijn Vader Hem blij begroeten en een plaats naast zich in de hemel vrijmaken.' 'Als wij bidden, zegt Petrus, kunnen we nog steeds met Hem praten. Zo deed Hij immers zelf ook met zijn Vader. Zullen wij samen bidden?' Even is het stil, dan begint iemand te bidden. Daarna bidt een volgende en zo bidden ze tot het donker wordt. Ze worden er blij van. De Heer is niet in hun kring maar door te bidden voelen ze zich minder alleen. Als ze wat gegeten hebben en de olielampen branden, gaat Johannes midden in de kring zitten.

Hij zegt: 'Weet je, toen we aan het bidden waren, dacht ik terug aan die spannende avond toen we van hier weggingen naar de tuin van de olijfbomen. Die avond heeft de Heer veel tegen ons gezegd. Hij wilde ons helpen volhouden in de tijd die kwam. Hij wist dat er voor ons veel zou veranderen. Ik herinner me dat Hij omhoog keek naar de hemel waar de sterren licht gaven in die donkere nacht. Tot het laatste moment wilde Hij ons bemoedigen en houvast geven. Ik herinner me nog goed wat Hij zei toen Hij met ons bad. Het waren woorden voor zijn Vader.'

'Heilige Vader, zei Hij, de tijd is gekomen dat Ik van deze wereld wegga, maar de vrienden die U Mij gaf, blijven hier. Wilt U hen vasthouden? Wilt U hen helpen om met elkaar verbonden te leven en te blijven geloven in U en uw plan voor de wereld? Als zij weten dat U en Ik altijd met hen verbonden blijven, zal hen dat helpen om vol te houden.' 'Weet je', zegt Johannes, 'we wandelden bijna drie jaar met Hem mee en hoorden hoe Hij over zijn Vader praatte. We zagen hoe Hij mensen hun gezondheid teruggaf: de blinden, de verlamden en de ernstig zieken. Zo liet Hij zien dat God zijn mensen niet vergeet en zijn goedheid met hen deelt. Ik heb dat zelf ook gemerkt, want weet je, toen ik Hem nog niet zo lang kende noemde Hij mij een zoon van de donder. Jullie weten vast nog wel wat Hij daarmee bedoelde. Ik was een stoere visser en absoluut geen lieverdje, toch koos Hij mij in zijn vriendenkring. Dat vond ik echt bijzonder want daardoor heb ik nieuwe dingen van Hem geleerd. Door de Heer is mijn leven anders geworden en ik mag nog steeds bij Hem horen.' 'En wat dacht je van mij?', vult Matteüs aan. 'Ik was helemaal verdwaald in de wereld van het geld, maar Hij heeft mij gevonden en nu hoor ik

ook bij Hem' 'Precies zegt Johannes. Jezus, de Messias deed waarvoor Hij kwam, zoeken wat verloren was. Hij liet ons zien dat God ons niet vergeet en van ons houdt. Ook deelde Hij Gods goedheid met ons allemaal.' 'Toen, die avond', gaat Johannes verder, 'zag ik hoe de Heer voor ons die op aarde zijn, bidt. Ik weet zeker dat Hij dat blijft doen. Ook nu Hij niet meer hier maar daar is. Johannes wijst naar boven. Daar bidt Hij voor ons. Dat zal ons sterk en moedig maken om hier verder te gaan met Gods opdracht. Jullie moeten wachten en bij elkaar blijven, zei Hij toen Hij afscheid nam. De Heilige Geest zal komen en jullie helpen een nieuwe tijd tegemoet te gaan. De Heer leerde ons bidden. Wij mogen geloven dat Hij het contact met ons nooit verbreekt. Daar mogen we op rekenen. Voor altijd wil Hij met ons verbonden blijven. Laten we dat nooit vergeten.' De anderen knikken en geven elkaar een hand. Zullen we Hem daarvoor bedanken?'

Afrondend gebed

Dank U wel Here Jezus dat Uw woorden bewaard bleven. Dat ze niet verloren gingen. De blijde boodschap dat U ons niet in de steek laat en in contact blijft met ons die bij U horen. Alle dagen van ons leven. Ook als er een koude tijd van alleen zijn of bezorgdheid komt. Verbonden met U mogen we een nieuwe tijd tegemoet. U zorgt voor ons en geeft ons nieuwe kracht en moed. Precies zoals de vogels zich na de wintertijd kunnen warmen aan de zonnestralen in de lente. Blij dat ze konden volhouden. U belooft ook ons een nieuwe tijd. Die gaan wij samen met U tegemoet. Een tijd waarin U de Koning bent en wij daar voor altijd bij mogen zijn. Dank U wel.'

Liedsuggestie: Op toonhoogte 290: 1,2,3 - Voor Uw liefde Heer Jezus, Dank U wel

Nog even dit

Wie weet waarom de kaars brandt in de kring? In de kerkruimte brandt een kaars. Die herinnert ons eraan dat we niet alleen zijn maar dat de Here Jezus bij ons is. Hij is daarboven en wij zijn hier beneden. Daar denken we ook aan als we hier bij elkaar zijn. Onze Heer bidt in de hemel voor ons en als wij hier bij elkaar zijn weten we ons met Hem in contact. Die kaars helpt ons herinneren dat Hij zei: 'Ik ben het Licht van de wereld. Als je in mijn licht blijft, weet dan dat Ik je niet in de steek laat.' We mogen met die herinnering en de zegen van God de Vader naar huis gaan. Hij blijft bij ons!

Auteur: JH

Jezus schenkt eeuwig leven

Eeuwig leven

Jezus schenkt eeuwig leven, staat er boven het verhaal van vandaag. Oeps... dat is best een lastig onderwerp. Eeuwig leven, wat is dat eigenlijk? Kunnen wij ons daar eigenlijk wel iets bij voorstellen? Het woord 'eeuwigheid' gebruiken we misschien wel eens... 'Pff.. ik wacht nu al zó lang, het lijkt wel een eeuwigheid!'...

Eeuwigheid; dat is een tijd zonder begin en zonder einde. Er zijn mensen die denken dat de mensheid zo sterk kan worden, en de medische wetenschap zó slim, dat wij mensen (bijna) onsterfelijk kunnen worden. Maar is dat dan hetzelfde als (bijna) eeuwig leven? Wat denk jij? Eeuwig leven. Veel mensen denken daarbij aan de nieuwe aarde, die God heeft beloofd. Geen verdriet, geen oorlog, geen ziekte en geen dood meer. Dat is iets wat wij er van weten. Maar verder...? Hoe zal die nieuwe aarde eruitzien? Zullen we nog werken? Naar school gaan? Hoe zal dat eeuwige leven op die nieuwe aarde eruitzien? We weten het niet.

Laten we eens naar het bijbelgedeelte van vandaag kijken. Jezus bidt. Hij bidt voor zijn leerlingen, voor iedereen die in Hem gelooft. Lees maar eens mee in Johannes 17 vers 2 en 3.

Hij – dat is Jezus zelf – heeft van U – dat is God de Vader – macht over alle mensen ontvangen, de macht om iedereen die U Hem gegeven hebt het eeuwige leven te schenken. Het eeuwige leven, dat is dat zij U kennen, de enige ware God, en Hem die U gezonden hebt, Jezus Christus.

Wat staat hier nu eigenlijk? Ik zal proberen het uit te leggen. Jezus heeft van God de Vader macht gekregen. Macht, om alle mensen die bij Hem horen het eeuwige leven te geven. En dan komt het. Er staat iets heel belangrijks over het eeuwige leven. Staat er dan: 'het eeuwige leven, dat zij zullen krijgen als ze op aarde gestorven zijn, is dat zij bij U in de hemel komen en daar bij U mogen leven? Dat is toch wat wij verstaan onder 'het eeuwige leven'? Een leven ná onze dood, bij God in de hemel. Nee, dat staat er niet. Er staat: 'Het eeuwige leven, dat is dat zij U kennen, de enige ware God, en dat zij Jezus Christus kennen, die U naar de aarde hebt gezonden.' Probeer eens goed na te denken wat hier staat... Het eeuwige leven, dat is dat je God kent, en dat je Jezus kent, en in Hem gelooft. Geloof je in Jezus? Ken je Hem? Geloof je dat Jezus jouw Redder is? Dat Hij ook voor jou op aarde kwam, om jou te redden en te bevrijden? Ja? Gefeliciteerd! Je bent een heel gelukkig mens. Als je God kent, als je Jezus kent, als je gelooft in Hem... dan is het eeuwige leven al begonnen! Nu, vandaag, hier op aarde, hier in ...[plaatsnaam].

Hoe vind je dat, dat het eeuwige leven al is begonnen? Dat had je misschien niet gedacht. Nu al, hier op aarde, is het eeuwige leven begonnen als je in God gelooft. En als gelovige mensen op een dag sterven, gaat dat eeuwige leven 'gewoon' door. Niet meer op aarde, maar wel bij God in de hemel. Zo dicht bij Hem, dat je Hem nog véél beter leert kennen! En op een dag... op een dag zal het nog véél mooier worden. Dat is de dag dat Jezus terugkomt. De dag dat alles nieuw zal worden, ook op de aarde. Daarover staat in de Bijbel, dat er geen tranen meer zullen zijn, geen dood, geen rouw, geen verdriet, geen pijn, want alles wat er eerst was, is voorbij gegaan! Dat hebben we vorige week ook gezien: eerst is er verdriet, maar doordat Hij naar de hemel is gegaan wordt onze blijdschap volmaakt.

Zullen we nog even verder lezen in Johannes 17? Verder lezen, wat Jezus hier bidt voor iedereen die bij hem hoort? Lees maar weer mee.

Johannes 17:11

Ik – Jezus – ben al niet meer in de wereld, ik ga naar U toe, maar zij – de gelovige mensen - blijven wel in de wereld. Heilige Vader, bewaar hen door uw naam, de naam die U ook aan Mij gegeven hebt, zodat zij één zijn zoals Wij één zijn.

Jezus kijkt hier al vooruit naar de dag dat Hij naar de hemel gaat. Daar hebben we deze week aan gedacht, op hemelvaartsdag. Jezus was jarenlang op aarde geweest. Hij had de mensen heel veel geleerd. Hij had voor hen gezorgd; mensen te eten gegeven, zieke mensen beter gemaakt, ja, zelfs mensen die waren gestorven, weer levend gemaakt! Nu gaat Jezus naar de hemel, terug naar zijn vader. Hij bidt voor alle mensen, die op aarde zullen achterblijven. Jezus gaat naar de hemel, maar hij laat hen niet alleen. Volgende week vieren we dat de Heilige Geest kwam, om Gods kinderen op aarde te helpen. Maar dat niet alleen. Jezus bidt voor ons. Hier, in dit gebed, maar ook nu nog in de hemel. Heb je gehoord, wat Jezus bidt? 'Heilige Vader, bewaar hen door uw naam'. Gods naam heeft macht, het is de machtigste naam op heel de aarde. Jezus bidt God de Vader om ons te beschermen met zijn macht.

Hij bidt nog iets. 'Zodat zij één zijn zoals wij één zijn'. God de Vader, Jezus de Zoon van God, en de Heilige Geest: samen, met z'n drieën, zijn zij één God. Jezus bidt hier, dat wij op aarde ook zó bij elkaar zullen horen, zoals de Vader, de Zoon en de Heilige Geest bij elkaar horen. Jezus wil dat wij als gelovigen met elkaar zullen leven. Niet: ruzie maken en meningsverschillen uitvechten, maar wel: samen één zijn. En dat niet alleen; samen één zijn dichtbij God! Samen, met elkaar, dichtbij God, vol hoop en verwachting omdat we mogen weten: het eeuwige leven met God is nú al begonnen!

Auteur: MvdB

Triest of heerlijk ?

Bijzondere dagen

Wat hebben we in de afgelopen maand veel bijzondere dagen meegemaakt. Eerst was het Koningsdag, daarna 4 mei met de Dodenherdenking. Donderdag 5 mei vierden we dat Nederland 75 jaar geleden was bevrijd van Nazi-Duitsland. En vorige week was het Hemelvaartsdag. Volgende week is het alweer Pinksterfeest, de uitstorting van de Heilige Geest.

Deze zondag zit daar wat wonderlijk tussenin. Vandaag gebeurt er niets. In de kerk noemen we de zondag tussen Hemelvaart en Pinksteren 'Wezenzondag'. Die naam komt van een bijbeltekst: 'Ik laat jullie niet als wezen achter. Ik kom bij jullie terug. Nog een korte tijd en de wereld zal Mij niet meer zien, maar jullie zullen Mij wel zien, want Ik leef en ook jullie zullen leven' (Joh. 14:18 NBV). Jezus bedoelt dat de discipelen niet verdrietig hoeven te zijn, dat Hij na zijn opstanding uit de dood naar de hemel gaat. Zijn werk hier op aarde is gewoon af. Hij laat ze bovendien niet alleen; ze zullen Hem op een andere manier blijven zien. Namelijk door de Heilige Geest die Hij sturen zal uit de hemel. Maar ja, de discipelen vinden het verschrikkelijk hun Meester te moeten missen, die hen drie jaar lang alles over het Koninkrijk van God duidelijk maakte. Het was geweldig zijn woorden te horen en zijn doen en laten te zien. Nu hebben ze het gevoel hun 'vader in het geloof' te verliezen. Ze voelen zich wezen.

Leven in de tijd van Jezus

Laatst reed er een jongen met me mee; had de bus gemist. Hij zal 17 geweest zijn. Hij was gelovig opgevoed, vertelde hij, maar de laatste tijd vond hij het steeds moeilijker te geloven. Hij ging nog wel eens naar de kerk, maar het deed hem weinig. Zijn moeder was ziek, al een tijd. Gelukkig ging het nu een stuk beter met haar. 'Ik heb allerlei vragen aan God. Maar er komt nooit een antwoord. Leefden we maar in de tijd van Jezus, dan kon ik naar Hem toe en het Hem zelf vragen. Dan kreeg ik zeker een antwoord, want zo is Jezus volgens de Bijbel. En als ik dan ook zo'n wonder zag, zou het veel makkelijker voor me zijn om in God te geloven'.

Triest

Net als de discipelen had deze jongen het gevoel dat de tijd dat Jezus op aarde rondliep het mooiste moet zijn geweest. Toen was God duidelijk zichtbaar, daarna veel minder. En dus is geloven moeilijker geworden. De Hemelvaart is dus een triest verhaal. Het wordt nooit meer zoals vroeger. Oké, de Heilige Geest doet zijn, de kerk is er, maar toch ... Hij is er niet meer, Jezus, die man met wie je praten kon.

Heerlijk

Vandaag hebben we een stuk gelezen van het gebed dat Jezus uitsprak vlak voordat Hij gevangen genomen werd. Daarin besteedt Hij aandacht aan het gevoel van de discipelen, maar het staat niet voorop.

Hij bidt of zijn Vader in de hemel de discipelen wil bewaren, nu Hij uit hun midden gaat vertrekken. Eerst sterven, na drie dagen opstaan. Die periode is al benaamd voor zijn leerlingen. Maar een aantal weken later de Hemelvaart; dan is het afscheid levenslang. Jezus is zich er van bewust dat Hij hen in de wereld achterlaat. Daarom bidt Hij zijn Vader: Wilt U hen bewaren? Zolang Ik bij hen was, heb Ik hen door uw naam bewaard. Niemand is verloren gegaan behalve Judas. Maar nu kom Ik naar U toe. Het is niet makkelijk wat er gaat gebeuren, maar triest? Nee, dat niet, want één woord valt direct op, als je Jezus'gebed leest. Het woord 'grootheid'. Dat hadden we niet verwacht. Jezus noemt zijn sterven en opstaan uit de dood niet zijn ondergang, maar het tonen van de grootheid van zijn Vader. In de Bijbelvertaling van 1951: het openbaren van Gods heerlijkheid. En zijn terugkeer naar de hemel noemt hij niet het einde van een mooie tijd, maar het verheffen tot grootheid, worden verheerlijkt door de Vader, opgeheven worden tot Gods Majesteit. En dus bidt Jezus: 'Nu kom Ik naar U toe, en Ik zeg dit, terwijl Ik nog in de wereld ben, opdat zij vervuld worden van mijn vreugde' (vs. 13). Niet triest, maar heerlijk. Niet weemoedig, maar juist blij.

Missie voltooid

Hoe kan Jezus dat nu zeggen? Heeft Hij geen gevoel voor realiteit? Jawel, dat blijkt wel uit het warme gebed voor zijn discipelen. Maar Jezus houdt wel de grote lijn in de gaten. Hij is op aarde gekomen, omdat dat broodnodig was. De duivel had de leiding over Gods schepselen overgenomen. En Jezus ging naar de aarde om hem te verslaan, om de schepping te bevrijden. Daarom moest Hij sterven. In zijn dood maakt Hij het weer goed tussen zijn Vader en de mensen. De dictatuur van de duivel en de zonde is voorbij, nu is de weg vrij naar Gods koningschap op aarde, het nieuwe Paradijs. Alles wordt nieuw. En die missie is voltooid, die klus is op Pasen geklaard. Jezus kan terug naar zijn basis in de hemel. Het is nu onomstotelijk bewezen dat de HEER de grootste is, dat Hij zijn schepping in handen houdt.

Niet bij ons, maar bij de Vader

Dat Jezus op aarde was bij zijn leerlingen was goed en vooral nodig. Dat Jezus nu naar de hemel gaat, is ronduit geweldig, veel beter dan het ooit was. Ook veel beter voor de discipelen en voor ons, want we zijn weer een stap verder op weg naar de tijd dat alles volmaakt is. De discipelen moeten niet hopen dat Jezus bij hen blijft, want dan zou God een stap terug doen. Ze mogen blij zijn dat Gods werk zo'n geweldig eind is opgeschoten. Dat ze weer dichterbij de grote toekomst zijn.

En wij moeten, hoe begrijpelijk ook, niet wensen dat we Jezus in levende lijve kunnen ontmoeten. We mogen blij zijn, dat Jezus terug is bij zijn Vader. Dat is een geweldige stap vooruit. Hij is geen kwetsbaar mens meer, maar Hij regeert de wereld. Ook jouw leven is in zijn hand. Jezus houdt ons van minuut tot minuut in het oog. Hij kent onze vreugde en ons verdriet. En Hij bidt voor ons bij zijn

Vader. Daarmee zijn niet al onze vragen opgelost -was dat maar waar!-, maar het geeft ons wel onverwoestbare hoop, dat het goed komt met ons. We mogen blij zijn.

Kerntekst

Nu kom Ik naar U toe, en Ik zeg dit, terwijl Ik nog in de wereld ben, opdat zij vervuld worden met mijn vreugde. (Johannes 17:13 NBV)

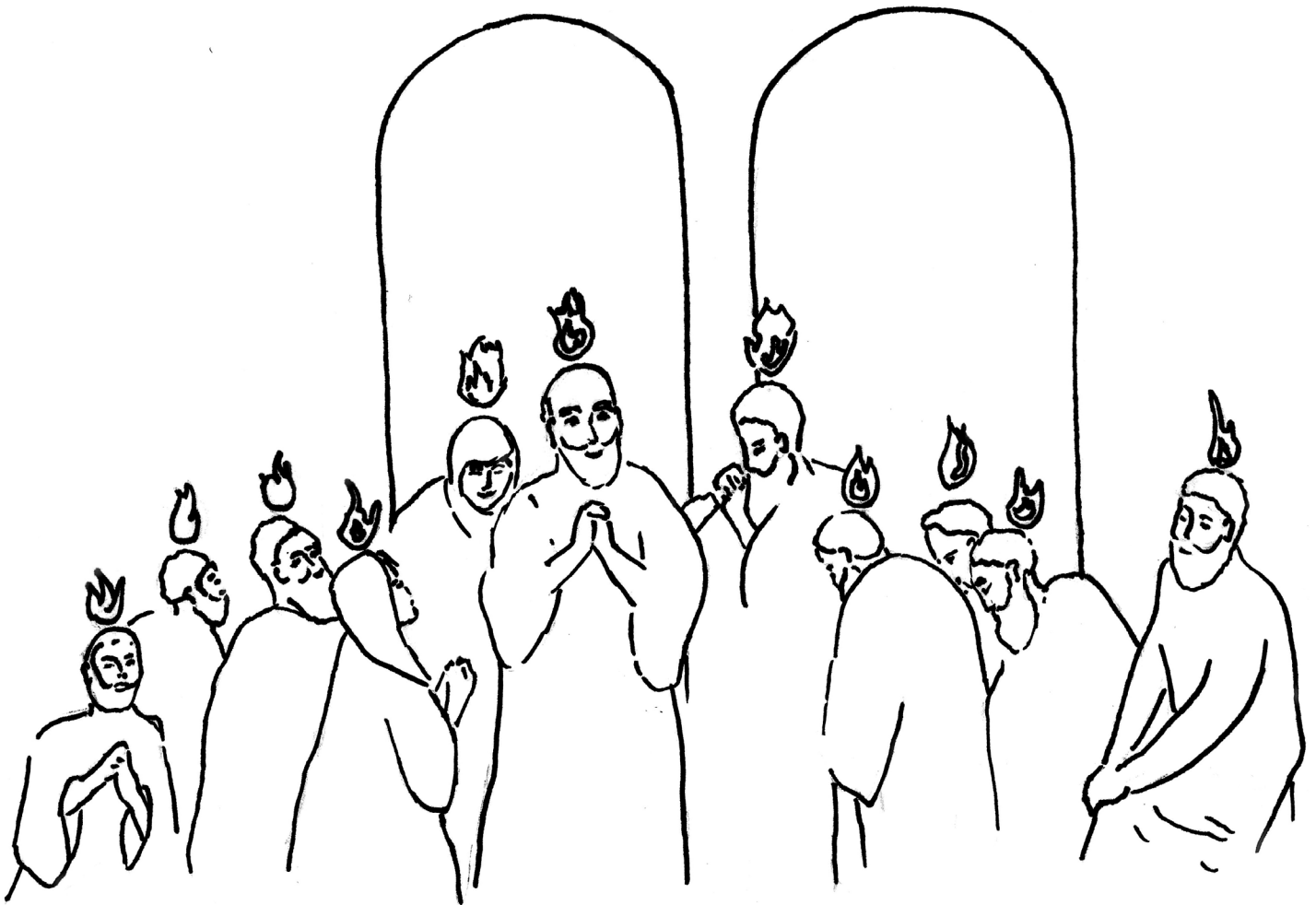
Verwerkingsmogelijkheid

1. Zijn er mensen die jij mist? Hoe voelt dat? Wat mis je vooral?
2. Heb jij ook wel eens dat gevoel, dat je Jezus iets persoonlijk zou willen vragen? Kan het bidden een manier zijn om dat contact te vervangen? Hoe krijg je dan antwoord op je vragen?
3. Kan het gesprek met medegelovigen een alternatief zijn voor het gesprek met Jezus? Waarom (niet)?

Auteur: DW

Petrus legt het Pinksterfeest uit

Hand 2:1-4, 22-24 en 37-40

Thema: Pinksteren: de Geest van Christus werkt

Projectthema: Ik beloof de Heilige Geest

Doel

De kinderen ontdekken dat de Heilige Geest getuigt van wat Christus deed en ons samenbrengt en de kracht geeft om in Hem te geloven

Toelichting

Eeuwig leven begint bij wat Christus deed. Het is er nu al voor wie gelooft in Gods toekomst van volmaakte vreugde. Christus bidt voortdurend voor ons bij zijn Vader. Wij zien dat door de komst van de Heilige Geest. Die geeft gelovigen de kracht om zelf te geloven en enthousiast van Christus te getuigen. Die Geest brengt gelovigen ook samen in de kerk: gedoopte mensen, één in hun Heer en Verlosser.

Titel van het ONDERBOUW-verhaal: Veel mensen gaan van Jezus houden

Richtlijnen: Vertel de jongste kinderen dat de discipelen van Jezus veranderen, als de Heilige Geest bij hen komt. Leg de nadruk erop, dat ze dan gaan vertellen over Jezus en dat Petrus de mensen oproept met hen mee te doen. Ze moeten ook gaan geloven in Jezus om vergeving van hun zonden te krijgen. En veel mensen doen dat. Alle mensen die in Jezus geloven en dichtbij Hem willen leven heten samen 'de christelijke kerk'

Titel van het MIDDENBOUW-verhaal: Gods Geest gaat aan het werk

Richtlijnen: Vertel aan deze kinderen wat de Geest met de discipelen doet. Ze gaan van Jezus vertellen, van zijn leven, sterven en opstanding. Ze vertellen over wat ze zelf hebben gezien en gehoord. Door Gods kracht veranderen ze opeens van leerlingen in leraren. Petrus roept de andere mensen bij de tempel op dat ook te geloven. Dat is een grote verandering voor hen: geloven in het werk van Jezus, daarom anders gaan leven, je laten dopen in de naam van God, de Vader, de Zoon en Heilige Geest. Drieduizend mensen doen dat op Pinksteren. Zo is de kerk van Christus ontstaan. En die kerk is heel hard gegroeid en groeit nog steeds.

Titel van het BOVENBOUW-verhaal: Ik geloof in de Heilige Geest, ik geloof één heilige, algemene, christelijke kerk

Richtlijnen: Met de jongeren uit de bovenbouw kun je goed deze regel uit de apostolische geloofsbelijdenis bespreken. Je kunt de verschillende elementen met de verzen uit Handelingen 2 laten zien.

1. We geloven in de Heilige Geest. God zelf heeft ons het geloof in Jezus Christus gegeven. Zoals de discipelen het van Jezus zelf leerden en op Pinksteren de kracht kregen om het geloof uit te dragen. (Hand. 2:1-4)
2. We geloven één christelijke kerk. Dat wil zeggen: we horen bij elkaar door Jezus Christus. In Hem zijn we één. We leven van wat Hij deed en van wat Hij ons heeft beloofd. Het teken van dat geloof is de doop: een nieuw leven voor Hem samen met alle andere gelovigen. (Hand. 2: 22-24, 37-38)
3. We geloven dus niet in de kerk. Christenen kunnen zwak zijn en grote fouten maken. Christenen blijven zondigen. Gods Geest maakt ons tot kerk. We geloven dus de heilige kerk, we geloven dat de kerk een geschenk is van God. Hij heeft ons uitgekozen om zijn kinderen te zijn (Hand. 2:1-4)
4. We geloven in de algemene kerk. Dat betekent dat iedereen daarbij mag horen. Petrus riep iedereen op om zich af te keren van zijn huidige leven (Hand. 2:38) en zich te laten dopen als teken dat je bij Christus wilt horen. Het betekent ook, dat de christelijke kerk wereldwijd is, waar je ook woont, welke huidskleur je ook hebt, of je arm bent of rijk. En tenslotte betekent het dat de Geest die kerk steeds verder laat groeien, op de eerste dag al met drieduizend mensen (Hand. 2:41). Inmiddels zijn er miljarden christenen.

Extra bijbelgedeelte: Openbaring 7:9-12

(Ook hier zien we de heilige, algemene christelijke kerk: een ontelbare menigte uit heel de wereld die juicht voor God en het Lam)

Auteur: DW

Achtergrondinformatie

Bij het bijbelgedeelte

Uit het Pinksterverhaal behandelen we drie korte passages: Hand. 2:1-4, 22-24 en 37-40

Handelingen 2:1-4

Bijeen voor het Pinksterfeest... Met Jezus waren de discipelen in de week van Pesach in Jeruzalem gekomen. Wat is er ondertussen veel gebeurd! Het is nu zeven weken later, en met het Pinksterfeest worden de 'feestweken' afgesloten. Misschien zijn ze er in de afgelopen weken even uit geweest, maar nu zitten ze bij elkaar. Ongetwijfeld verwachten ze het wekenfeest te vieren, en zijn ze van plan dat net zo te doen als andere jaren. Juist in verwarrende tijden hechten we immers aan gewoontes. En ja, er is de belofte van Jezus van Hand. 1:4-8: Nog hier, in Jeruzalem, zullen ze kracht ontvangen van de Heilige Geest, die over hen wordt uitgestort. Kracht om er op uit te gaan, en in steeds bredere kring van Jezus Christus te gaan getuigen. Een 'doop met de Heilige Geest' noemt Jezus wat er komen zal. Wat zou Hij bedoelen...?

- Vs. 2 Geluid uit de hemel. Het klinkt als hevige wind. En het vult het huis. Uit de hemel – de Afzender is duidelijk. Hier heeft geen mens de hand in. Hevige wind. Je zou er bang van worden, als je niet wist bij Wie het vandaan komt. Nu doet het denken aan de eerste bladzijde van de Bijbel. In het Hebreeuws zijn 'wind' en 'geest' hetzelfde woord (ruach). Gen 1:2 'De aarde was nog woest en doods, en duisternis lag over de oervloed, maar Gods Geest zweefde over het water'. Toen was dat het begin van – alles! In de duisternis van toen kwam de Geest/wind/adem van God binnen, en alles werd anders. Er kwam Leven. Toen zweefde het over de aarde. Nu vervult het het huis waar Jezus' volgelingen samen zijn. God begint iets nieuws. Op dezelfde wereld als toen. Maar ditmaal worden de leerlingen van Jezus de dragers van het nieuwe leven.
- Vs. 3 Vlammen 'er zij licht...' die om zich heen grijpen. Nieuw leven gaat een nieuw licht op de zaak werpen. Een verschil van dag en nacht. Maar vuur is ook heet. Verwoestend. Louterend. De manier om zilver en goud zuiver te maken, en om vuil te verbranden. Allemaal taken van de Geest, die Heilig is en levend maakt. Maar wie bij storm en vuur aan geweld denkt, heeft het mis: Ze beginnen luid en duidelijk te spreken, in alle talen die er in en rondom Jeruzalem toe deden. Zo brengt de Geest nieuw leven. En loutering. En oordeel.

Handelingen 2:22-24

Zoals deze verzen kan het eruit zien als je geïnspireerd door de Geest gaat spreken: Nieuw leven, loutering en oordeel. Petrus getuigt van Jezus. Die was duidelijk door God zelf gezonden. Zijn wonderen bewijzen het. De goede boodschap gaat voorop. Maar wat kan die ernstig zijn! Deze Jezus hebt u laten kruisigen en doden... Zo krijgen ze hun zonde en schuld midden in hun gezicht benoemd. Maar ook dat Jezus' dood God en zijn nieuwe begin niet stopt. Integendeel: Het was deel van zijn plan, en de opmaat naar de opstanding en het nieuwe leven. Juist Jezus' dood en opstanding zijn het begin en bewijs dat God een nieuwe start maakt. Nieuw leven schept. En iedereen die wil en gelooft kan daarin delen.

Handelingen 2:37-40

Zoals eerst de vlammetjes zich verspreidden, zo verspreidt het evangelie zich. Van mond op mond, door mensen die vurig, luid en duidelijk, ontwapenend eerlijk, de waarheid spreken. De waarheid over God in Jezus Christus, én de waarheid over jou en mij. Ook als die waarheid pijn doet. Geen wonder dat ze diep getroffen waren. Ze zoeken vergeving en bekering. En dat is wat Petrus namens Jezus Christus mag geven bij de doop. De doop. Alweer zo'n duidelijk symbool van het sterven van oud, zondig leven, en het begin van een nieuw leven. Nieuw leven, en vervulling met de Heilige Geest. Al was het maar omdat ook jij en ik net zo bevlogen en duidelijk Gods nieuwe leven hebben te vertolken. Die belofte klonk eerst daar, op Pinksterzondag in Jeruzalem. Maar ze verspreidt zich 'als een lopend vuurtje'. Van Jeruzalem over de hele wereld, maar ook van Pinksterzondag toen naar nu, 2000 jaar later: 'zovelen als de Heer, onze God, tot zich zal roepen'. Dat gaat over jou en mij, maar is ook de boodschap voor iedereen die jij het gunt.

Auteur: KS

Liederen

Psalm 87

Lied 675

(=Gezang 477 LvdK)

Lied 687

(=Gezang 249 LvdK)

Lied 683

't Is feest vandaag

Alles wordt nieuw deel 1

Ik moet weggaan

Hemelhoog 231

Heilige Geest van God

Hemelhoog 229

Vlammetjes

Hemelhoog 237

Door de kracht

Hemelhoog 222

We are one in The Spirit

Hemelhoog 403

We are marching

Youth for Christbundel 187 (Evangelische liedbundel 506)

Weet je 't wel, je bent een tempel

Timotheus kinderliedjes 2 : 280

King of kings

Hemelhoog 606

Auteur: PZ

Veel mensen gaan van Jezus houden

Inleiding

Denk eens aan iemand die je heel lief vindt . Misschien voel je je wel blij worden als je aan diegene denkt. Het voelt dan misschien wel of die heel dichtbij je is. God denkt altijd aan jou, zo komt Hij vanzelf in jouw gedachten. Je hebt Hem in je hart en gedachten nodig om alles te doen zoals Hij dat graag wil. God wil ook dichtbij de vrienden van Jezus zijn. Zij mogen gaan vertellen van God en om dat te kunnen gebeurt er iets heel bijzonders, luister maar.

Het is Pinksterfeest, heel veel mensen zijn naar Jeruzalem gekomen om het te vieren. Ze komen overal vandaan, uit Israël, maar ook uit Griekenland en Egypte. De leerlingen zitten bij elkaar in huis, ze zuchten eens. Was Jezus nog maar bij hen, maar Hij is bij zijn Vader in de hemel. Nu moeten ze zelf over God en over Jezus vertellen. Dat is best lastig. Jezus had toch beloofd dat God hen daarbij zou helpen?

Plotseling klinkt er een geluid alsof het waait. Kijk nou, boven de hoofden van de vrienden lijken wel vlammetjes te branden. Schrikken ze daar niet van? Nee ze worden helemaal blij van binnen. Zomaar ineens weten ze hoe ze aan al die mensen die naar Jeruzalem zijn gekomen over Jezus moeten vertellen. Dat komt omdat de Heilige Geest, Gods Geest in hun harten is gekomen. Ze gaan naar buiten en beginnen te praten. De mensen op het plein zijn verbaasd. De leerlingen spreken allemaal verschillende talen. Iedereen hoort in zijn eigen taal over de Here Jezus. Ze horen over de wonderen die Jezus gedaan heeft. Hoe goed Hij kon vertellen over zijn Vader in de hemel. Ze horen ook hoe de mensen Hem dood gemaakt hebben, maar dat God Hem weer levend gemaakt heeft.

Petrus vraagt de mensen in Jezus te geloven. Dat het hen spijt wat ze verkeerd gedaan hebben. Dan wordt het hun vergeven. Om te laten zien dat ze dat echt willen, mogen ze zich laten dopen. Ze zullen dan ook de Heilige Geest in hun hart krijgen. Zo horen ze echt bij Jezus. Dan is alles weer goed.

Er zijn heel veel mensen die dat willen, heel dicht bij Jezus zijn. Zoveel, nog véél meer dan een kerk vol! Eigenlijk is de kerk zo ook begonnen, doordat al die mensen zich hebben laten dopen en bij de Here Jezus willen horen. Wij horen ook bij die kerk, bij alle mensen uit alle kerken op de hele wereld. Samen zijn we één grote christelijke kerk.

Ben jij ook zo blij dat je bij Jezus mag horen? Je kunt ervan zingen: Blij blij, mijn hartje is zo blij(2x), want Jezus is een vriend van mij, daarom is mijn hartje altijd blij.

Auteur: TD

Gods Geest gaat in het werk

Inleiding

Neem een kaars mee en steek die aan. De vorige keer legden we uit dat een brandende kaars in de kring voor christenen betekent dat ze geloven dat de Here Jezus erbij is.

Daaraan denkend vertellen we vandaag verder over de leerlingen die bij elkaar zijn in de kamer waar Jezus regelmatig met hen samen was.

Bijbelverhaakl

Ze zijn nog steeds bij elkaar in de bovenzaal dichtbij het tempelplein. De kring is groter geworden. Regelmatig kwamen andere vrienden van Jezus binnen. Samen hadden ze het over wat in de afgelopen zeven weken was gebeurd. Bijna niet voor te stellen; eerst was Jezus nog bij hen. Vlak voor het Pesachfeest was Hij door de leiders van het volk gearresteerd en had een Romeinse rechter Hem laten kruisigen. Ze praatten er over hoe wonderlijk het verder was gegaan. Jezus werd begraven maar bleef niet in het graf. Hij kwam terug in het leven en zocht hen weer op. Eerst konden ze het bijna niet geloven maar Hij was het echt. Meer dan een week geleden nam Hij afscheid en ging Hij terug naar zijn Vader. Hij zei dat zij moesten wachten. Daarom bleven ze bij elkaar in de bovenzaal.

Ze praten en bidden. Door samen te bidden blijven ze in contact met hun Heer, al is Hij niet bij hen. In de stad is het bijna feest. Veel Joden zijn vanuit andere landen naar Jeruzalem gekomen. De stad is bomvol bezoekers die hier het Wekenfeest willen vieren. Ook de leerlingen maken zich klaar om naar de tempel te gaan. Hoe het zal gaan met wat Jezus beloofde weten ze niet. Ze doen zoals ze gewend zijn; bidden, praten en zich klaarmaken. Plotseling lijkt er een harde wind door de zaal te waaien. Iedereen kijkt op, waar komt die opeens vandaan? En kijk eens, op ieders hoofd dansen kleine vlammen die lijken op tongetjes van goudgeel vuur. Zonder dat er iets is afgesproken beginnen ze allemaal luid en duidelijk te praten. Nee, niet in hun eigen taal. Ieder zegt iets in een andere taal. In de bijbel staat dat de heilige Geest die woorden in hun gedachten brengt. Ze kijken elkaar verrast aan. Als ze pratend naar de tempel lopen blijven bezoekers op het tempelplein naar hen luisteren. Anderen beginnen te lachen en wijzen naar de leerlingen: 'Die mannen daar lijken wel dronken!', roepen ze.

Dan stapt Petrus naar voren. Met een duidelijke stem spreekt hij iedereen die om hem heen staat aan: 'Wij zijn echt niet dronken, al denk je dat misschien. Wat hier gebeurt heeft te maken met Jezus. U weet wel die man uit Nazaret die God naar ons toe zond. Hij deed in dit land wonderen en bijzondere dingen. Velen van jullie hebben dat gezien. Die Jezus werd door jullie gearresteerd en gedood aan een kruis. Jullie dachten dat Hij dood was, maar God had een ander plan. God riep Hem uit de dood terug. Zo komt het dat wij hier kunnen vertellen dat Jezus leeft! De dood kon Hem niet vasthouden. Ik kan jullie zeggen dat de Jezus die jullie lieten kruisigen **lééft!**' Hij is de door God naar ons gestuurde Messias!

Het is doodstil geworden. Niemand lacht meer. Verschrikt kijken de mensen op het plein elkaar aan. Sommigen pakken een ander van schrik even vast. Hebben zij de Messias vermoord? De Bevrijder die God lang geleden beloofde aan Abraham en David? Iemand roept boven de anderen uit: 'Zeg ons alsjeblieft wat wij nu moeten doen!' Petrus die drie jaar lang een leerling van Jezus was, heeft meteen een antwoord klaar. Hij weet wat ze kunnen doen. Dat leerde Hij immers van Jezus zelf? Hij zet nog een stap naar voren en zegt: 'Er is maar één ding dat je kunt doen; leef je leven op een andere manier. Om een einde te maken aan je oude manier van leven is het belangrijk dat je je laat dopen. Het water van de doop kan die oude manieren en gewoonten waarmee je fouten en zonden opstapelde wegwassen. Geloof dat God jouw leven kan vrijmaken van schuld en vergeven wat niet goed ging. Weet je; lang geleden beloofde God jullie en je kinderen dat Hij jullie zou redden door de Messias. Nu is het zover. Wacht daarom niet en laat je dopen! Dan zal God je vrijmaken van je oude manier van leven en jij mag een nieuw leven beginnen.' Een aantal mensen begrijpt meteen dat Petrus' boodschap te maken heeft met Gods waarheid. Ze komen in een lange rij naar voren en melden zich bij de andere leerlingen. Die zullen de mensen die daarvoor klaar zijn dopen. Het gesprek over dit nieuws gaat als een lopen vuurtje door de stad. Nog meer mensen komen om een nieuw begin in hun leven te maken. Ze worden allemaal gedoopt. Het zijn er die dag wel 3000.

Vanaf dat moment vormen ze samen de familie van God. Ze eten samen, delen wat ze hebben, helpen elkaar en laten zien dat hun leven nieuw geworden is door geloof in Jezus Christus, de Messias.

lees verder op de volgende bladzijde

Om over na te praten

- Het was voor veel mensen, een nieuwe gedachte dat Jezus de Messias was, die God had gestuurd. Toen Petrus dat uitlegde, begrepen ze dat de Messias hen wees op een nieuwe manier van leven. De Heilige Geest hielp hen daarbij. Denk je dat God het nog steeds belangrijk vindt dat wij nadenken over veranderingen in ons leven? Wat bijvoorbeeld?
- Denk je dat het gezin of de familie (of de kerk) van God nog steeds groeit? (noem er voorbeelden van).
- Als je gelooft in de Here Jezus hoor jij ook bij de familie van God. Vind je dat een mooie gedachte? Wat betekent het voor je? *(Door elkaar een hand te geven laat je dat aan elkaar zien. Loop bijv. hand in hand terug naar de kerkzaal. Zing daarbij een passend lied; OTH 437: Kijk eens om je heen, jij bent in de wereld niet alleen. Want we moeten samen delen, samen zingen, samen leven. God wil onze Vader zijn.) OTH 423 past ook)*

Liedsuggestie ter afsluiting

'Als je gelooft in de Here Jezus, Op toonhoogte nr. 389

Ter aanvulling op het verhaal

Zintuigen van kinderen in deze leeftijdsgroep aan bod laten komen is zinvol. Tijdens dit kindermoment kan dat via de kaars, het zingen van een lied en het vasthouden van elkaars hand. Zo krijgt het evangelie dieper betekenis via emotie en gevoel richting het hart. (overgenomen van orthopedagoog Wim ter Horst die ons wegen wees in het uitreiken naar kinderen).

Auteur: JH

Ik geloof in de Heilige Geest, ik geloof één heilige, algemene, christelijke kerk

Vandaag vieren we het Pinksterfeest. We denken eraan dat God zijn Heilige Geest aan de mensen heeft gegeven. Dat ging niet zomaar ongemerkt voorbij. Het gebeurde op een heel bijzondere manier. De meesten van jullie kennen het verhaal van het Pinksterfeest wel. We gaan er in een paar grote stappen doorheen. Omdat het verhaal voor veel van jullie bekend is, maak ik er vandaag geen mooie vertelling van. Ik probeer bijna dezelfde woorden te gebruiken, die ook in de Bijbel staan. Omdat ik denk, dat jullie die best zullen begrijpen. Het verhaal van het Pinksterfeest staat in het boek Handelingen, in hoofdstuk 2. We beginnen met het begin van dit hoofdstuk:

Op de dag van het Pinksterfeest waren alle leerlingen van Jezus bij elkaar. Opeens klonk er een geluid, alsof het hard waaide. Het klonk door heel het huis waar de leerlingen waren. En op hun hoofden kwam iets, dat leek op een soort vlammen, vuur. Ze werden allemaal vol van de Heilige Geest, en begonnen luid te praten, in vreemde talen. De woorden die ze spraken, kregen ze door van de Heilige Geest.

Dan gaat Petrus een toespraak houden voor alle mensen, die daar aanwezig zijn. We gaan verder in hoofdstuk 2, waar Petrus aan zijn toespraak begint: Israëlieten, luister naar wat ik u zeg: Jezus uit Nazaret is door God naar u toe gestuurd. Dat blijkt wel uit de wonderen die Hij in naam van God heeft gedaan, die u heeft gezien of waar u van heeft gehoord. Diezelfde Jezus hebt u uitgeleverd aan de Romeinse bezetters. U heeft Jezus door hen laten doden aan het kruis! Dit was in Gods woord al voorspeld. Maar God heeft Hem weer levend gemaakt, omdat God machtiger is dan de dood!

Petrus gaat nog even verder met zijn toespraak. Maar zijn woorden maken indruk. Luister maar, wat er gebeurt als Petrus klaar is met zijn toespraak: Toen de mensen dit hoorden, waren ze diep geraakt. Ze vroegen aan Petrus en de andere leerlingen: 'Wat moeten we doen?'. Petrus zegt: 'Laat je verkeerde leven achter je. Laat je dopen, en vraag of Jezus je fouten wil vergeven. Dan zul je ook de Heilige Geest krijgen. Want die belofte van God geldt voor iedereen, die God tot zich roept.' Petrus getuigde nog meer van God, en riep alle luisteraars op om zich te laten redden door Jezus.

Dat is heel in het kort het verhaal van het Pinksterfeest. Maar weet je dat we eigenlijk elke zondag aan het Pinksterfeest denken? Let maar eens op, als in de kerk de geloofsbelijdenis wordt voorgelezen of opgezegd of gezongen. Je weet wel, die bekende woorden die beginnen met: 'Ik geloof in God de Vader, de Almachtige, Schepper van de hemel en de aarde.'

Als je goed oplet, goed luistert, hoor je bijna aan het einde deze zin: 'Ik geloof in de Heilige Geest, ik geloof één heilige, algemene, christelijke kerk.' Dát gaat natuurlijk over het Pinksterfeest. En niet alleen omdat de Heilige Geest erin wordt genoemd. Natuurlijk, dat óók, want we hebben net gelezen dat op het Pinksterfeest de Heilige Geest kwam. De mensen merkten dat door het geluid van de wind, en het soort van vuur. Door die Heilige Geest waren de leerlingen ineens niet bang meer om over Jezus te praten. Ze konden het zelfs in allerlei verschillende talen tegen de mensen in Jeruzalem vertellen.

Maar er is méér in dat zinnetje uit de geloofsbelijdenis. We geloven één heilige, algemene, christelijke kerk. Dat heeft ook alles met het Pinksterfeest te maken. Ik zal het uitleggen.

Eén christelijke kerk: we horen bij elkaar. Zoals we vorige week al hoorden. Jezus heeft voor ons gebeden, dat wij, als mensen die in Hem geloven, één zijn. Jezus is gekomen voor ons allemaal. De belofte van Jezus is ook voor ons allemaal, zoals Petrus ook in zijn toespraak zegt. Gods kinderen, samen één, één christelijke kerk.

Valt je iets op in dat zinnetje: 'We geloven één heilige, algemene, christelijke kerk'. Er staat niet: 'we geloven in de kerk. Als je in de kerk zou geloven, zou je misschien al snel teleurgesteld zijn. De kerk bestaat uit allemaal mensen. Mensen die bij God willen horen, maar die toch nog keer op keer fouten maken. We geloven de heilige kerk, die gevormd wordt door de Heilige Geest. God zelf heeft ons uitgekozen, door Hem mogen we bij zijn kerk horen.

En dan staat er nog een woordje tussen. Er staat dat we een heilige kerk geloven. Heilig, door de Heilige Geest. We geloven een christelijke kerk, door God uitgekozen. Maar we geloven ook een algemene kerk. Algemeen, iedereen mag erbij horen. Petrus zei het al. Het is voor iedereen, als je je oude leven los wilt laten, en met God wil leven. De belofte van God is voor iedereen, die zich door Jezus wil laten redden. Het maakt niet uit hoe je heet, hoe rijk je bent, hoe slim, in welk land je woont, wat je huidskleur is... één algemene kerk, wereldwijd! Christenen over de hele wereld, we horen allemaal bij elkaar. Door één en dezelfde God. Door de Heilige Geest bij die éne, heilige, algemene, christelijke kerk gebracht.

Dat houdt niet op. Wij kunnen soms denken, dat we nog maar met weinig christenen zijn. Misschien lijkt dat zo, in jouw buurt of in jouw stad. Maar het gaat om héél de wereld. Het gaat ook over christenen in Rusland, in Amerika, in China, in Indonesië, waar dan ook! Lees maar, wat er aan het einde van de bijbel staat over Gods toekomst (Openbaring 7:9-12):

lees verder op de volgende bladzijde

Johannes zag een onafzienbare mensenmenigte, niet te tellen, uit alle landen, voor de troon van God. Al die mensen weten: de redding komt van onze God! Samen met de engelen aanbidden ze God. Ze zeggen: Amen! Lof, majesteit, en wijsheid, dank en eer en macht en kracht komen onze God toe, tot in eeuwigheid. Amen.

Een onafzienbare mensenmenigte... Wat begon op het Pinksterfeest, eindigt met een onafzienbare mensenmenigte. Eén heilige, algemene, christelijke kerk, bij elkaar gebracht door de Heilige Geest.

Auteur: MvdB

Roep het uit, geef het door

Tijd voor actie

Jezus' vrienden komen niet voor de gezelligheid bij elkaar in Jeruzalem. Ze voldoen aan een opdracht van Jezus: 'Ga niet weg uit Jeruzalem, maar blijf daar wachten tot de belofte in vervulling zal gaan'. Er staat nog iets te gebeuren. God is nog maar net begonnen met het vervullen van zijn beloften. Er is al een geweldige belofte ingelost: bevrijding van zonden door de dood en opstanding van zijn Zoon. Wat kan er nog meer komen? De vrienden weten van de belofte van de Heilige Geest, maar het is de vraag of ze zich er iets bij voor kunnen stellen. Eigenlijk hebben ze geen idee waarop ze wachten. Misschien zijn hun verwachtingen niet al te hoog. Jezus was tenslotte in eerste instantie ook niet de soort bevrijder die ze in gedachten hadden. Zouden wel al helemaal begrijpen wie Jezus voor hen is? Bevrijder van alles wat mensen verdrietig, ongelukkig of schuldig maakt? Vatten ze het wel? Dan vervult God hen met ongekende kracht met zijn **Heilige Geest**. Gods Geest als leermeester, uitlegger van alles dat ze niet begrijpen. De komst van de Heilige Geest blijft niet onopgemerkt en de uitwerking ook niet. De discipelen hebben onder elkaar veel gesproken over alles wat ze hebben gezien en meegemaakt. Nu begrijpen ze en is het tijd om die boodschap de wereld in te brengen. Het gezamenlijk in de kleine kring bidden en spreken, wachten en overdenken is goed geweest. God kiest nu het juiste moment om de kring open te breken en deze mannen en vrouwen naar buiten te drijven, de wereld in. Met de boodschap van nieuw leven voor iedereen. De deuren worden opengegooid. De woorden komen vanzelf. In alle talen, voor iedereen hoorbaar, verstaanbaar en te begrijpen. Op die Pinksterdag lang geleden kwamen 3000 mannen en vrouwen tot geloof! Wat een rijke oogst voor God en zijn gemeente.

Aangevuurd verder.

Petrus roept het uit: 'Beste mensen, luister goed naar mijn woorden. Ik zal vertellen wat dit allemaal betekent.' Hij vertelt over de opstanding van Jezus. Dat zijn sterfen van betekenis is voor alle mensen en Zijn leven een nieuw leven geeft voor iedereen die in Hem gelooft.

Dat roepen op luide toon is niet zo moeilijk. Daar kunnen we allemaal wat van. Op luide toon heb je misschien al meerdere keren aangegeven dat je het helemaal niks vind in de kerk. Bijbellezen aan tafel is saai en kost tijd die je wel anders kunt besteden. Bidden tegen lucht en ruimte zegt je ook niet veel. Op die luide toon zitten God en je medemensen niet te wachten. Luid, maar met de verkeerde boodschap. Als je de Bijbel en het stuk van vandaag goed leest weet je het ook. God vervult mensen met de Heilige Geest om zijn boodschap te verkondigen. God wil ook jou vervullen met zijn Geest, zodat ook jij dat nieuwe leven zult ontdekken en ervaren. Je zult veranderen en worden vernieuwd en aangevuurd om als nieuwe mens de wereld in te gaan. Het is goed om je plaats in te nemen in de kring van de gemeente en te spreken, bidden en zingen. Tegelijk vuurt de Heilige Geest je aan om zijn boodschap door te geven. Gooi de deuren open en ga naar buiten. Als jij je laat aansturen door de Heilige Geest spreek je de juiste woorden en doe je de juiste dingen op de juiste manier en tijd. Gods manier en Gods tijd. Dan werkt de kracht van de Heilige Geest door in jouw leven en dat van anderen. Laat die werking maar zien binnen en buiten de kerk en gemeente waar je bij hoort. Je mag, zo jong als je bent, daarmee ook voorbeeld zijn. Getuig er maar van: Gods woord is niet alleen voor onszelf. We moeten de wereld in. Het oogstfeest is nog maar net begonnen. Gods schuren moeten vol. Daarmee wil en kan de Heilige Geest je helpen. Hij zal je helpen de taal te spreken die de ander verstaat en begrijpt. Dat hoeft niet alleen in woorden te zijn, dat kan ook in daden of een gebaar. Laat de Heilige Geest maar werken in je gewone leven. Je zult het merken: je moet spreken. Het nieuwe leven dat God geeft gun je aan iedereen. Dat evangelie hou je niet voor jezelf of voor een select groepje. Daar moet de hele wereld van weten. De Heilige Geest is daarbij een vurig en krachtig helper. Denk niet dat jouw geloof niet groot genoeg is of jouw woorden niet sterk. Jij hoort bij de 'eerstelingen' van de oogst, het beste. God ontvangt jou graag en kan niet wachten tot hij met zijn Geest ook in jou en door jou kan werken. Gezegend Pinksteren!

Kerntekst

Petrus verwijst in zijn toespraak naar een uitspraak van David (Handelingen 2:8)

'U hebt mij de weg naar het leven getoond, uw nabijheid zal mij vervullen met vreugde.'

Om over door te praten

- Waarin ervaar jij de nabijheid van God?
- Wat heb je nodig om te getuigen van het evangelie van Jezus Christus?
- Wanneer is een gemeente ook getuigende gemeente?
- Wat kan daarin jouw rol zijn?
- Durf je van jouw geloof te vertellen aan mensen die niet geloven? Hoe dan?

Auteur JW-M

God sluit zijn verbond met Israël

Exodus 24:1-8

Thema: Vergeet dit nooit!

Doel

De kinderen leren dat de HEER Israël steeds wil herinneren aan zijn liefde en zijn geboden

Toelichting

De HEER heeft de Tien Geboden via Mozes doorgegeven aan zijn volk. Daarna volgt een bijzonder offerfeest aan de voet van de berg. Gedenkstenen worden opgericht, vredeoffers worden gebracht, bloed wordt over de mensen gesprengd. Een bijzonder moment dat ze niet snel zullen vergeten. Daarbij geeft de HEER zijn wetten en geboden op twee stenen tafels. Die kunnen ze onderweg naar het beloofde land meenemen en steeds weer lezen wat de HEER heeft gezegd.

Titel van het ONDERBOUW-verhaal: God schrijft zijn woorden op

Richtlijnen: Vertel een inleidend verhaaltje over een kind dat iets moet zeggen tegen de juf. Wat kan er helpen om dat niet te vergeten? (Nog eens zeggen bij het wegbrengen, een briefje in de schoeltas).

Het volk Israël mag de Tien Geboden niet vergeten. Daarom komen ze allemaal bij elkaar, zetten grote stenen overeind en praten samen over Gods woorden. Als de Israëlieten de hoop stenen zien, denken ze aan de HEER. Maar God schrijft de Tien Geboden ook nog op twee stenen. Dan kunnen ze altijd nakijken hoe de HEER graag wil dat zij zullen leven.

Titel van het MIDDENBOUW-verhaal: Een herinnering aan Gods wet

Richtlijnen: Hebben de kinderen wel eens een herinneringsvaantje of -medaille gekregen (schoolvoetbal, jubileum van de school, avondvierdaagse)? Of een beker bij een kampioenschap? Waarom is dat zo leuk? Een andere mogelijkheid is te vragen hoe belangrijke gebeurtenissen worden vastgelegd (foto, film), zodat je ze later nog eens kunt zien en ervan kunt genieten.

Vertel/lees daarna welke monumenten er voor Gods wet worden gemaakt (gedenkstenen, stenen tafels) en hoe daarbij een herdenking voor heel het volk wordt georganiseerd. Dat allemaal om Gods woorden dat Hij hun verlossende God is en zij zijn trouwe volk, niet zullen vergeten. Een blijvende herinnering.

Titel van het BOVENBOUW-verhaal: Een monument voor Gods wet

Richtlijnen: Misschien is er in de woonplaats van de jongeren een monument; anders kun je een bekend gedenkteken laten zien (bijv. Verwoeste stad-Rotterdam, Monument op de Dam-Amsterdam, Mallardmonument-Nieuw- en St Joosland, Steen van Grutte Pier- Mirns). Waarom zijn deze monumenten gemaakt? Herinnering aan Tweede Wereldoorlog of ander stukje geschiedenis. Regelmatig worden herdenkingen daarbij georganiseerd

Vertel/lees daarna welke monumenten er voor Gods wet worden gemaakt (gedenkstenen, stenen tafels) en hoe daarbij een herdenking voor heel het volk wordt georganiseerd. Dat allemaal om Gods woorden dat Hij hun verlossende God is en zij zijn trouwe volk, niet zullen vergeten. Een monument voor Gods wet.

Hebben wij monumenten voor Gods woorden? Hoe ga jij met het herdenken daarvan om?

Extra bijbelgedeelte: Genesis 28:16-22

(Jakob zet de steen waarop hij in Betel sliep overeind en maakt er met olie een monument van. Hij belooft God te danken als Die hem veilig terugbrengt in zijn vaderland)

Auteur: DW

Achtergrondinformatie

Bij het bijbelgedeelte

Als wij over de Here God nadenken en spreken, dan doen we in termen van superlatieven; groot – groter – grootst. In zoverre dat voortkomt uit eerbied is het goed. Anders ligt het wanneer we 'opbieden' en deze supergodheid aan onze kant stellen met een bepaalde vanzelfsprekendheid. God is van ons. In de geschiedenis van de mensen, maar evengoed in de gezinnen thuis, in de kleine geschiedenis van alledag, is het helaas niet zo moeilijk om te laten zien hoe die manier van kijken verkeerd heeft uitgewerkt, vooral ook in de omgang van mensen en volken onderling. Wat steeds opvalt wanneer we de hoofdstukken over Gods openbaring op de berg Sinaï aan het volk Israël lezen, is dat de Here God zich juist ook met zeer kleine details inlaat. Zoals de kinderen wel zingen: Hij woont wel hoger dan de blauwe luchten en de sterretjes van goud, maar Hij is Vader en houdt van alle kinderen. Zo staat het ook in Psalm 113. De hoogverheven God acht zichzelf niet te gering om zich naar mensen toe te buigen. Dat doet Hij in Christus uit liefde.

vers voor vers

- vs. 1v Stelt u zich de berg voor. Het volk staat onderaan de berg en mag niet dichterbij komen dan daar. Halverwege staat Aäron, als broer van Mozes, met zeventig oudsten van Israël. Helemaal alleen staat Mozes aan de top. Eenmaal boven gekomen – zou je kunnen zeggen – toont of schetst de Here God aan Mozes hoe de tabernakel eruit moet komen te zien. Tot in de kleinste details; geen ringetje kan worden gemist. Ook daar vinden we dezelfde driedeling. Het volk kan in de voorhof komen, de priesters in het Heilige, om daar ook bepaalde offers te doen. Het is alleen de hogepriester die slechts éénmaal per jaar in het Heilige der Heiligen mag komen om vóór de ark te bidden om verzoening op de grote verzoendag voor heel het volk. Die opbouw is vergelijkbaar (volk – priesters – hogepriester) met de berg Sinaï en hoe Mozes daar alleen moet staan.
- Vs. 3v Mozes geeft alle woorden die de Here God had gesproken door. Dat doet hij met de grootst mogelijke zorgvuldigheid, waardoor het Gods Woord blijft. Zo mogen we de Bijbel beschouwen. Wie het kinderspel kent over hoe een zinnetje totaal veranderd kan zijn, nadat het in een kring van de een naar de ander is door gezuisterd, kan niet anders dan diep respect hebben voor de wijze waarop het volk Israël de woorden van God heeft bewaard en overgeleverd. Wie nu gaat graven en een eeuwenoude tekst in Jeruzalem zou vinden komt tot de verbazingwekkende conclusie, dat die tekst maar nauwelijks verschilt met de Hebreeuwse tekst zoals we die in onze gedrukte edities kennen. Vergelijk dat nogmaals met het eerste zinnetje en wat er uiteindelijk van over is, nadat het mondeling in een kring is doorgegeven. Het verbond heeft altijd twee kanten. God is de Gever, zijn volk de ontvanger. Zeker, spreken zij ver boven zichzelf uit in het aanvaarden. Dat doet iemand die belijdenis van het geloof doet ook. Toch mag en wil God dat Zijn Woord zo wordt aanvaard. Zo alleen kan een mens beseffen geroepen te zijn als beeld-drager, geschapen naar Gods beeld en gelijkenis, geroepen rentmeester over deze gebroken schepping; geroepen tot hoeder van de naast, de broeder.
- Vs. 5vv Dat verbond moet worden bezegeld. Het bloed – als drager en teken van de ziel en van het leven – is daarvan het uiterlijke teken. Hier wordt dus eigenlijk de Thora gegeven, de aanwijzing van God in de richting van het leven. De Here God neemt daarbij het volk als partner volkomen serieus, in de vaste hoop en overtuiging dat het volk op zijn beurt de Here God volkomen serieus neemt en geen andere 'partners' gaat zoeken of verlangen. De woorden die we in laatste vers horen 'rijmen' op wat de Here Jezus aan het Avondmaal zegt tegen de zijnen. Een vernieuwing van dit verbond. God vergeet niet; Hij gedenkt steeds zijn Woord en zijn beloften en komt daar telkens en telkens op terug. In de Hebreeënbrief wordt de Here Jezus aan ons leven verkondigd als de Hogepriester bij uitstek. Hij gaat door het heilgdom dat de Here God aan Mozes heeft getoond. De tekst van de Hebreeënbrief loopt uit op de verkondiging dat Jezus Christus gisteren, vandaag en tot in eeuwigheid dezelfde is. Hij is het Woord van God dat niet voorbijgaat, niet verslapt of smakeloos wordt.

Auteur: GJK

Liederen

Psalm 105: 1–4

Lied 655

(=Gezang 225 LvdK)

Lied 656

We are marching

Youth for Christ bundel 187 (Evangelische liedbundel 506)

Weet je 't wel, je bent een tempel

Timotheüs kinderliedjes 2: 280

King of kings

Hemelhoog 606

Vlammetjes

Hemelhoog 237

Zeg het voort

Opwekking voor kinderen 10

Dit is mijn gebod

Opwekking 51

Vul mij met uw Geest

Opwekking voor kinderen 98

Lees je Bijbel, bid elke dag

Hemelhoog 382

Auteur: PZ

God schrijft zijn woorden op

Inleiding

Bart is op school. Hij zit in de kring. Vandaag gaat hij ook iets vertellen als ze in de kring zitten. Hij heeft namelijk iets meegenomen van thuis, dat hij gaat laten zien. Hij zit met zijn vinger opgestoken, zodat de juf weet dat hij ook iets wil vertellen.

'Eens kijken', zegt de juf, 'Bart jij bent nu aan de beurt, wat wil jij vertellen?'. 'Dit heb ik meegenomen', zegt Bart, en hij houdt een groen voorwerp omhoog. 'Wat is het?', vraagt de juf? 'Het is een verrekijker', zegt Bart. 'Mijn vader is boswachter en met deze verrekijker kan hij een dier goed bekijken, ook al is dat ver weg'.

Nou, dat willen de andere kinderen ook wel eens proberen. Om de beurt mogen ze even door de verrekijker kijken. 'Maar juf', zegt Bart, 'ik moet de verrekijker straks wel weer meenemen naar huis'. 'Mijn vader heeft gezegd dat ik dat niet mag vergeten, want de verrekijker is heel erg belangrijk voor zijn werk'. 'Goed dat je het zegt Bart', zegt de juf. 'Als je de verrekijker straks gelijk in je tas stopt, kun je hem niet vergeten'.

Bart knikt tevreden. Dat is een goed idee.

Vertelling

In de tijd dat Mozes het Joodse volk uit Egypte leidde, gebeurde er op een dag iets heel bijzonders.

God zegt tegen Mozes, dat hij op een hoge berg moet klimmen. De mensen van het volk moeten dan beneden wachten. Mozes gehoorzaamt God en klimt helemaal tot de top. Daar ontmoet hij de Here God. De Here vertelt Mozes belangrijke regels voor het hele volk.

Mozes moet ze gaan vertellen aan het volk, als hij weer beneden is. Niemand mag de regels vergeten, want God heeft gezegd dat ze heel belangrijk zijn. Als iedereen zich aan deze regels van God houdt, blijven ze gezond en gelukkig. Dat is wat God graag wil voor het zijn volk. Om deze regels niet te kunnen vergeten, heeft God ze voor Mozes en het volk opgeschreven. Niet op een papier, maar op platte stenen platen. Als Mozes weer beneden komt, vertelt hij alles wat hij heeft gehoord aan het volk. En om de woorden van de Here niet te vergeten, zetten ze twaalf grote stenen overeind. Als een herinnering. Steeds als de mensen naar de stenen kijken, denken ze weer aan de woorden van God. Zo kunnen ze de belangrijke woorden van de Here God niet vergeten.

Vragen

- Kan iemand een voorbeeld noemen van een regel van God?
- Hoe kunnen wij er met elkaar voor zorgen dat we de woorden van God niet vergeten?

Auteur: SvK

Een herinnering aan Gods wet

Inleiding

Laat een medaille, beker, oorkonde of een foto aan de kinderen zien waar een herinnering voor u/jou aan vast zit. Vertel wat die herinnering oproept. Wanneer en waarmee is de medaille gewonnen. Of waarom is die ene foto zo belangrijk voor u/jou.

Vraag of de kinderen thuis ook zoiets hebben. Een medaille van een sportdag, een beker die gewonnen is, omdat ze voetbalkampioen werden of een foto van toen ze voor het eerst naar school gingen, of van toen ze net waren geboren. Waarom is het belangrijk om die tastbare herinneringen te hebben aan dat moment?

Bijbelverhaal

Het volk van Israël reist door de woestijn. God heeft hen bevrijdt uit Egypte, waar ze als slaven moesten leven. Nu zijn ze onderweg naar het door God beloofde land. De reis door de woestijn is niet eenvoudig. In de woestijn is het droog, warm en gevaar ligt overal op de loer. Het volk mag weten dat God bij hen is en voor hen zorgt. Zij zijn het volk van zijn hart. Hij zal hen niet in de steek laten. God wil graag dat de Israëlieten hem ook vertrouwen en niet zullen verlaten. Dat ze zullen doen wat Hij hen opdraagt. Daarom heeft God het volk de Tien Geboden gegeven. Tien regels waar ze zich dankbaar aan moeten houden. Tien regels die vertellen hoe God wil dat het volk van Israël leeft. Ook vandaag mogen wij, als christenen, nog leven volgens deze regels.

Nu wil God een verbond sluiten met de Israëlieten. God heeft hun de wet, de Tien Geboden, gegeven. Hij wil weten of ze ook van plan zijn om zich aan die regels te houden.

God geeft Mozes een opdracht: 'Kom naar mij toe op de berg Sinaï. Samen met je broer Aäron en de 70 oudsten van het volk mag jij de berg opklimmen.

De rest van het volk moet onderaan de berg blijven wachten. Zij mogen de berg niet opgaan. Loop met Aäron en de 70 oudsten tot halverwege de berg op. Daar laat je ook hen achter. Zij mogen niet verdergaan. Klim dan alleen verder naar de top. Alleen jij mag in mijn nabijheid komen'

Mozes roept het volk bijeen bij de berg. Hij vertelt hun nog een keer alle geboden en regels die God aan hen heeft gegeven. Alle Israëlieten beloven dat ze zich aan Gods regels zullen houden. Mozes schrijft dan alles wat de HEER heeft gezegd op in een boek. De volgende morgen komt het volk weer bij elkaar aan de voet van de berg. Mozes heeft daar een altaar voor de HEER laten oprichten. Ook laat hij twaalf gedenksteden overeind zetten. Voor iedere stam van het volk één. Hij laat stieren slachten en een aantal mannen brengen brandoffers op het altaar. Mozes neemt dan de helft van het bloed van de stieren die geslacht zijn en schenkt dat in schalen. De andere helft wordt op het altaar gegoten.

Mozes leest voor uit het boek met regels. De mensen zeggen daarop 'Alles wat de HEER heeft geboden zullen wij doen' Dan sprenkelt Mozes het bloed uit de schaal over het volk heen. Hij zegt: 'Met dit bloed wordt het verbond met de HEER gesloten. Jullie beloven dat jullie je aan de geboden van God zullen houden. God belooft jullie dat Hij jullie niet zal verlaten. Hij zal jullie altijd ter zijde staan'

Daarna klimmen Mozes, Aäron en de zeventig oudsten de berg op zoals God als opdracht heeft gegeven. Op de berg mogen zij de HEER zien.

Later mag Mozes met Jozua de berg opgaan om de stenen tafelen te gaan halen, waar de Tien Geboden van God opstaan. Aäron en de zeventig oudsten blijven achter bij het volk. 'Als er een probleem is moet je naar Aäron gaan. Hij weet wat jullie moeten doen'

De mensen staan aan de voet van de berg te kijken wanneer Mozes de berg opklimt. De berg Sinaï wordt bedekt door een wolk. Mozes loopt de berg op, naar God toe. Zes dagen lang blijft de wolk boven de berg hangen. Op de zevende dag roept God Mozes naar zich toe vanuit de wolk. De mensen beneden zien Gods majesteit als een laaiend vuur op de top van de berg. Ze zien Mozes de wolk binnen lopen naar de top. Veertig dagen en veertig nachten blijft Mozes op de berg.

Afsluiting

God sluit een verbond met het volk van Israël. Mozes laat 12 stenen recht op zetten om hier altijd weer aan te kunnen denken. De 12 stenen staan daar aan de voet van de berg als herinnering aan de wet van God. Steeds als de mensen ernaar kijken zullen ze zich het verbond met God weer herinneren en eraan terugdenken wat ze op die dag aan God hebben beloofd.

Auteur: MMe

Een monument voor Gods wet

Inleiding

Soms hoor of zie je iets wat je erg mooi vindt. Of je wilt iets herinneren, omdat je het belangrijk vindt. Wat doe jij dan? Maak je een foto, schrijf je spiekbriefjes? En wat voor dingen zijn het dan die je wilt onthouden?

Monumenten zijn een soort reusachtige spiekbriefjes. Ze worden vaak gemaakt na belangrijke gebeurtenissen. Het kan een aandenken zijn aan een belangrijke persoon of een herinnering aan een oorlog. Zo worden die nooit vergeten. (Misschien staat er in jullie plaats wel een monument. Waarom is dat gemaakt?)

Het verhaal van vandaag gaat over God, die de Israëlieten een monument geeft.

Bijbelverhaal

Aäron stapt Mozes' tent binnen. Vijf minuten geleden is er een klein jongetje naar hem toegekomen, die hem heeft verteld dat Mozes, zijn broer, hem wil zien.

'Wat is er?', vraagt Aäron.

Mozes zit aan een tafel met zijn pen in zijn hand. Hij schrijft geconcentreerd zijn zin af voor hij opkijkt en antwoord geeft. 'God heeft tegen me gesproken.'

Aäron voelt heel even een vonk van jaloezie, maar voelt zich daar meteen schuldig over. 'Had hij een opdracht voor mij?'

'Ja. We gaan morgen de berg op, samen met zeventig van de oudsten.'

Hij glimlacht verbaasd. De Israëlieten kamperen vlak bij de hoge berg Sinaï. Vlak nadat ze hier waren aangekomen, was God op de berg neergedaald. De berg is nu heilig en niemand van het volk mag er ook maar een voet op zetten. Mozes was al wel een keer naar boven geweest, nadat God hem dat had gezegd. Nu mag hij dus ook gaan.

Dan bedenkt hij iets. 'Dan laten we het volk wel weer alleen,' zegt hij. 'Straks zondigen ze, terwijl wij weg zijn.'

Mozes wijst naar de perkamentrol waarin hij aan het schrijven was toen Aäron binnenkwam. 'God heeft me zonet veel regels verteld. Ik schrijf alles op. Zo kunnen ze altijd lezen wat God wil, ook al zijn wij er niet. Nu we het er toch over hebben: morgen, voor we de berg opgaan, moeten eerst alle Israëlieten bijeengebracht worden. God wil dat we de regels aan hen vertellen.'

De volgende dag is alles klaargemaakt voor een offerfeest. Het is namelijk een erg belangrijke gebeurtenis, omdat God zijn regels aan de Israëlieten vertelt. God sluit daarmee een verbond met het volk: Hij geeft hun regels en zij zullen die opvolgen.

Mozes had samen met anderen een altaar gebouwd, aan de voet van de berg. Daar omheen staan twaalf grote stenen: gedenkstenen. Elke steen staat voor een van de twaalf stammen van Israël. Dat alleen al laat zien dat het geen gewoon offerfeest is, denkt Aäron. Jaren later zullen deze twaalf stenen hier nog staan, als een herinnering aan wat er hier vandaag gebeurd is. Hij stelt zich een jong meisje en haar moeder voor, over tien jaar.

'Mama, waarom staan die stenen daar?', zal het meisje vragen.

En de moeder zal over dit offerfeest vertellen.

Een aantal jonge Israëlieten slachten dieren voor het offer. Ze brengen Mozes het bloed. Het bloed is een erg belangrijk symbool: het staat voor het leven. Hij doet de helft ervan in schalen, de andere helft goot hij tegen het altaar aan. Dan leest hij voor wat hij gisteravond heeft opgeschreven: het boek van het verbond, waarin de regels staan die God aan hem verteld heeft. Als hij klaar is, zegt het volk: 'We zullen ons aan deze regels houden.' Dan pakt Mozes het bloed dat hij in schalen had gedaan en besprenkelt het volk hiermee. Zowel het altaar als de mensen hebben nu bloed op zich, ze zijn er als het ware door verbonden. Ze hebben een verbond gesloten. Na het offerfeest gaan Mozes, Aäron en zeventig van Israëls oudsten naar boven, de berg op.

Slot

Wij zijn niet meer gewend aan offers, dus voor ons klinkt het vreemd dat iedereen met bloed besprenkeld wordt. In de tijd van Mozes was dit anders: toen het altaar en de mensen met bloed besprenkeld werden, had iedereen door dat er een verbond gesloten werd tussen God en de Israëlieten. Het was iets heel bijzonders en daarom werden ook de twaalf stenen neergezet, als een monument voor wat er gebeurd was.

Ook kregen de Israëlieten het boek van het verbond, waarin Gods regels staan, onder andere de Tien Gebooden. Het is eigenlijk heel bijzonder dat we die na al die tijd nog hebben. Als we even niet meer weten wat de Tien Geboden zijn, kunnen we in de Bijbel lezen, als een soort spiekbriefje, en dan weten we het weer.

Lees jij wel eens in de Bijbel als je iets niet zeker weet? Waarom heeft God ons de Bijbel gegeven?

Auteur: RvR

Mystery Guest

Op Youtube staat een filmpje van een familie die een spelletje doet: Mystery Guest. <https://www.youtube.com/watch?v=JFDoCBUztGA>. De kinderen moeten raden wie de vader 'is' door vragen te stellen. Voor de liefhebbers: speel dit spel eens samen als een inleiding op dit onderwerp. Je zult merken dat de Mystery Guest wel te raden is, behalve als je van de persoon in kwestie nog nooit gehoord hebt. Dan kun je vragen wat je wilt, de naam van degene die bedoeld wordt raadt je nooit.

Onzichtbaar

Je kunt God niet zien, niet op de manier zoals je degene die nu naast je zit kunt zien of zelfs aanraken. Deze onzichtbare God gaat in [Exodus 24:1-8](#) een verbond aan met het volk Israël. God geeft wetten via Mozes. Hij is ook de God die er voor gezorgd heeft dat de mensen niet meer als slaven in Egypte wonen en de God die heeft beloofd dat ze een eigen, mooi land zouden krijgen. Het volk is nu in de woestijn en ze lopen maar, op weg naar een beter leven dat hen is beloofd. Soms verliezen ze de moed. Ze lopen een wolk achterna. God zelf, of een beeld van Hem hebben ze nog nooit gezien. Toch laat God zich wel kennen. Hij zorgt voor zijn volk en geeft ze te eten. Als er oorlog komt strijdt Hij aan hun kant. Net als de kinderen in het filmpje kunnen raden wie hun vader in gedachten heeft, hebben de Israëlieten een idee van wie God is. Hij is geen grote onbekende van wie ze nog niets afweten. De Israëlieten leren God in deze tekst ook kennen in de regels die hij geeft. In dit bijbelgedeelte beloven ze eensgezind de geboden 'ter harte te nemen', te luisteren naar een God die ze niet kunnen zien.

Zichtbaar

De Israëlieten wisten, als ze opletten, wie God was en is. Wij kunnen dat ook weten. We hebben de bijbel, met daarin de geschiedenis van Israël en het verbond van God met dit volk. Maar we kennen ook de Here Jezus en weten wat hij heeft gedaan. We kunnen lezen over Paulus en nog veel meer apostelen en profeten. We kunnen Psalmen en Spreuken herkauwen en nadenken over alles dat in Openbaring staat. In de bijbel staat veel wat ons leert over wie onze God is. Maar na Openbaring gaat het boek niet dicht. In diezelfde Bijbel laat God zich kennen als een God die van de wereld en de mensen die er op wonen houdt. Hij wil van betekenis zijn in levens van mensen, ook in jouw leven. Alle woorden die in de wet en in de Bijbel staan kun je lezen, maar als je het alleen met je hoofd doet, wéét je misschien een heleboel, maar dan hoeft je het nog niet te geloven. Je mag je kennis over God ter harte nemen. Dan wordt God zichtbaar voor een mens.

Kerntekst:

'Alles wat de Heer gezegd heeft zullen we ter harte nemen.' (Exodus 24:7b)

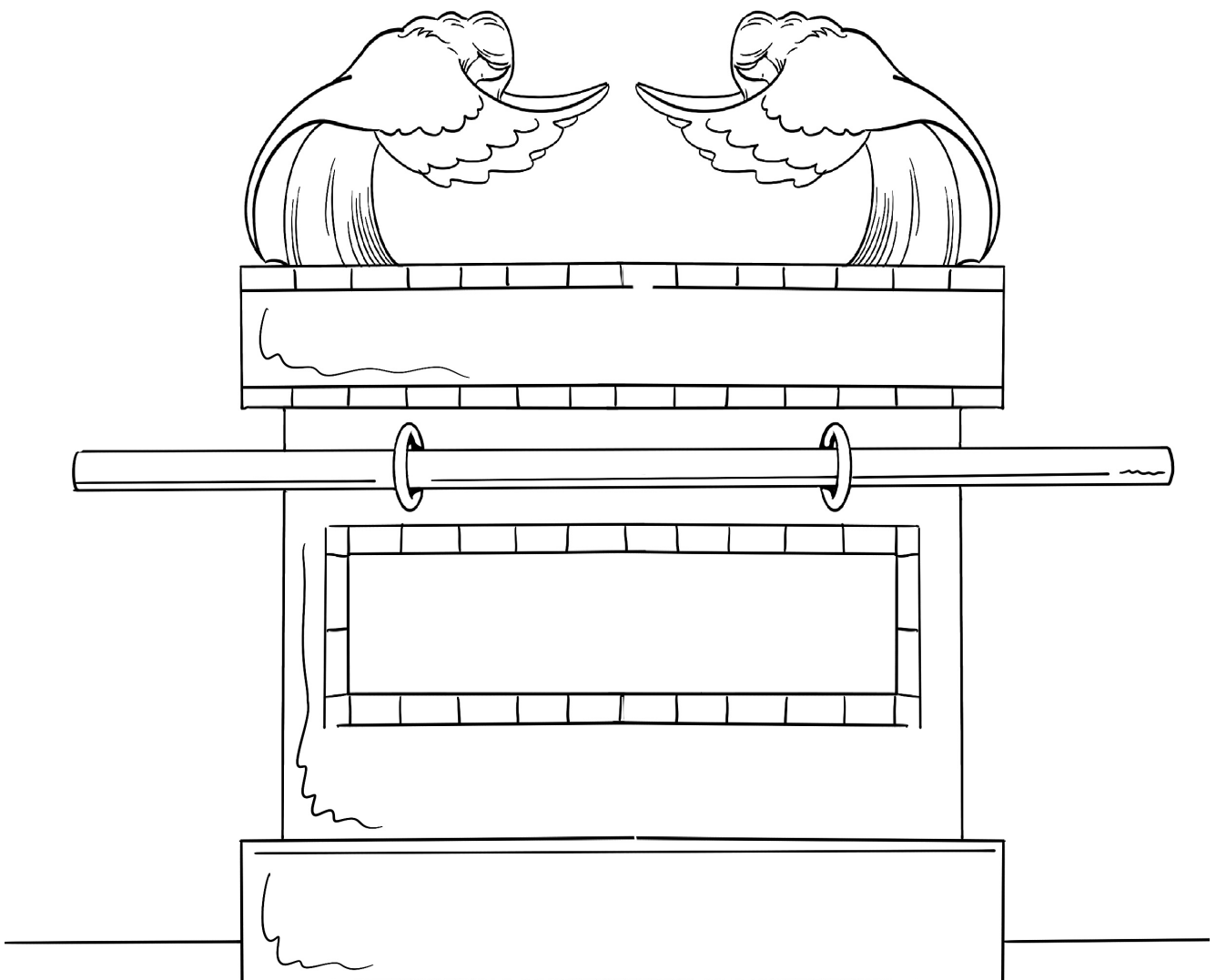
Vertel!

- Welke eigenschappen van God kun je noemen.
- Wat zegt dat over zijn relatie met ons, met jou?
- Wat vind je van het citaat in de afbeelding: 'Wie God niet overal ziet, vindt hem nergens.'?
- Waar(in) zie jij God?
- Kun je de Bijbel lezen met je hart? Wat wel en wat niet?
Leg uit, bijvoorbeeld:
 - De wet die gegeven wordt
 - Psalmen
 - De geschiedenis van het volk Israël
 - Oorlogen
 - De brieven van Paulus
 - Het werk van Jezus op aarde
- ...
- Wat vindt jij het mooiste gedeelte of vers uit de Bijbel? Deel het met elkaar.
- Kan God zichtbaar worden in mensen? Hoe dan?

Auteur: MZ

De Ark in het Heilige der Heiligen

Exodus 25:10-22 en 26:31-37

Thema: God woont hier

Doel

De kinderen ontdekken dat het dienen van de HEER heel nauwkeurig en eerbiedig moet gebeuren.

Toelichting

De HEER geeft gedetailleerde aanwijzingen hoe de Ark, maar ook de tabernakel waarin die staat gemaakt moeten worden. De afmetingen, de houtsoort, de gouden bekleding en verzoenplaat van de Ark worden vermeld. Maar ook het voorhangsel rond het allerheiligste deel van de tabernakel wordt beschreven. De beste en kostbaarste materialen. De Ark in het heilige der heiligen maakt duidelijk dat mensen niet 'zomaar' bij God binnen kunnen lopen. Behalve de hogepriester één keer per jaar mag niemand daar komen. Het is een wonder, een teken van grote liefde dat de heilige God tussen ons wil wonen en ons zijn woorden doorgeeft. Daarom moeten we Hem eerbiedig en met grote inzet dienen.

Wij gebruiken niet de naam 'allerheiligste', maar 'Heilige der Heiligen', zoals in HSV en NBG'51-vertaling.

Titel van het ONDERBOUW-verhaal: De kamer van God

Richtlijnen: Vertel de jongste kinderen eenvoudig dat de HEER graag wil dat er een mooie kist wordt gemaakt, waarin de stenen platen met Gods wet worden bewaard. Hij is van duur hout en bekleed met goud. Er staan ook twee gouden engelen op. De kist heet de Ark. Het beste is een afbeelding te laten zien.

Voor de Ark moet een aparte kamer worden gemaakt in Gods tent, de tabernakel. Dat is een soort kerk. In die kamer met schitterende gordijnen woont God. Niemand mag daar binnenkomen. In de rest van de tabernakel mogen de priesters komen en de gewone mensen mogen tot op het plein komen. Het Heilige der Heiligen is de kamer van God alleen.

Titel van het MIDDENBOUW-verhaal: Eerst kloppen

Richtlijnen: Als inleiding kun je vragen of de kinderen op school de kamer van de directeur in mogen lopen. En of iedereen die in het gemeentehuis werkt zomaar de kamer van de burgemeester mag binnenlopen. Natuurlijk niet, misschien heeft de directeur belangrijk bezoek, misschien zit de burgemeester te vergaderen en kan hij niet gestoord worden. Bij de directeur klopt je eerst op de deur en wacht totdat hij open doet. En bij de burgemeester moet je eerst een afspraak maken met de man of vrouw die zijn agenda bijhoudt.

Vandaag lezen we in de Bijbel over de Ark. Dat is een mooie grote houten kist met goud bekleed en versierd met engelen. God zegt: bij die Ark woon Ik tussen de Israëlieten. Voor God wordt een huis op aarde gebouwd, de tabernakel. In een kamer met schitterende gordijnen staat de Ark. Die kamer heet het Heilige der Heiligen. Laat een afbeelding zien. Niemand mag daar komen, zelfs de priesters niet. Eén keer per jaar mag de hoogste priester één keer naar binnen. Zo groot is de Here God. De Israëlieten mag wel met God praten, ook al komen ze niet bij de Ark. De HEER hoort hen ook en geeft via Mozes en de priesters antwoord. Een bezoek bij God moet nooit iets gewoons worden, maar heel bijzonder en eerbiedig blijven.

Titel van het BOVENBOUW-verhaal: God woont in ons midden

Richtlijnen: Vraag aan de jongeren of je God als een vriend kunt zien. Waarom wel? Waarom niet? Vermoedelijk wordt dan al duidelijk dat je met God niet zo kunt omgaan als je met de vrienden doet. Je kunt vertrouwelijk met Hem spreken, maar er blijft een afstand.

Datzelfde zien we in dit bijbelgedeelte. God kiest een woonplaats tussen de mensen. Toch wordt Hij niet een van hen. Hij geeft opdracht een kist te maken, met goud te overtrekken en daaraan de stenen platen met de verbondstekst te leggen. Het is een voorrecht dat er een plek is waar God die in de hemel woont, op aarde wil zijn. Maar die plek is wel afgeschermd en alleen toegankelijk voor de hogepriester één keer in het jaar. Israël moet Hem met eerbied en grote inzet dienen. Het mag nooit vanzelfsprekend worden dat God bij je is; het blijft een wonder, iedere dag opnieuw.

Hoe gaan de jongeren met Gods nabijheid en heiligheid om? Bepaalt dat de woorden van hun gebed? Bepaalt dat hun houding en kleding in de kerk? Bepaalt dat hun gedrag: een christen kan het niet maken om?

Extra bijbelgedeelte: Openbaring 21:3-4

(Op de nieuwe aarde woont God onder de mensen, zoals eens in het paradijs. God lijkt daar nabijger dan nu. De reden daarvoor is dat de zonde niet meer bestaat.)

Auteur: DW

Achtergrondinformatie

Bij het Bijbelgedeelte

Zoals vorige week al aangegeven, geeft de Here God aanwijzingen tot in de kleinste details van ons leven. Wij denken dat we wel even de dingen naar onze hand kunnen zetten, een leugentje om bestwil, of een klein beetje minder geven, dat is allemaal zo klein, dat doet niet ter zake, denken we dan. Wij vinden dat we ons moeten richten op de grote lijnen. Maar juist met het oog op de grote lijn – de bevrijding van zijn volk en het geleiden daarvan naar het door Hem beloofde land – juist daarom heeft de Here God oog voor het kleinste detail. Hij wil niet dat iets of iemand verloren zal gaan. Daarom moet je niet rommelen met gewichten of het afrekenen. Doe je dat wel, dan laat je daarmee zien dat je God als Schepper maar half serieus neemt en dus eigenlijk helemaal niet, want een beetje is niet alles.

In hoofdstuk 25, na het in het oog van het volk verterende vuur van God te zijn binnengegaan, hoort Mozes hoe hij goud, zilver en koper moet inzamelen. Ieder moet – als gold het de actie Kerkbalans! – een vaste weliswaar vrijwillige bijdrage geven, om de eredienst mogelijk te maken. Dat is jezelf wijden aan God als een levend offer, heilig en voor God welbehaaglijk. Dat is je redelijke eredienst, stelt de apostel Paulus.

vers voor vers

- 25:10vv De Ark is een houten kist, die aan alle kanten met goud is bedekt; het lijkt haast een kist in een kist. Zie de inleiding voor oog voor het detail. Opvallend ook dat het geheel statisch lijkt te zijn. Toch is het dat niet. Daar zijn de draagbalken de garantie voor. De Ark staat voortdurend gereed om te vertrekken. De Bewaarder van Israël sluimert, noch slaapt.
- 25:16 In die ark komt het getuigenis te liggen. Dat zijn de Woorden van God – bij ons bekend als de Tien Geboden, maar hier in de Bijbel worden zij steeds 'de Woorden' of het getuigenis genoemd. Het zijn twee tafels, twee getuigen dus. Elk met vijf geboden. De eerste vijf waardoor je antwoord kunt geven op Gods vraag 'Waar zijt gij?' (anders gezegd; waar ben je ten opzichte van de Here God, in welke verhouding sta je tot Hem?) De laatste vijf waardoor je antwoord kunt geven op Gods vraag 'Waar is uw broeder?' (anders gezegd; waar ben je ten opzichte van je naaste, de mens waarmee je leeft hier op aarde, in welke verhouding sta je ten opzichte van hem/haar?) Later komen er nog de staf van Aäron, die amandelbloesem had gegeven en een kommetje manna in de Ark te staan; verder is hij totaal leeg.
- 25:18vv De twee Cherubs zijn gestalten die lijken op engelen en een leeuw met arendsvleugels. Let hier goed op! Zij beelden God de Here niet uit! Zij zijn hoogstens de dragers van zijn troon, waar de woorden van het getuigenis het fundament, de basis van zijn. Bedenk opnieuw dat het wel statisch lijkt, maar niet is. De Cherubs hebben een gezicht, zoals u en ik. Zij kijken naar het verzoendeksel en zo eigenlijk ook naar elkaar. Daar waar hun blikken elkaar raken, zonder dat zij elkaar fysiek raken, daar in die oogopslag en de ontmoeting van de beide ogenparen. Vandaar spreekt de Here God. Hoe zal ik U ontvangen, hoe wilt Gij zijn ontmoet? Zo zingt het Adventslied, maar het past uitstekend bij deze ontmoeting. De ark, die kist, is geen doodskist, maar een kist van het leven, op weg en in de richting van het land dat de Here God in Zijn Woord heeft toegezegd, dat het ook voor jou zal zijn.
- 26,31vv Het voorhangsel en de wijze waarop het is beschreven, onderstreept het uiterst heilige van Gods Ark. Op z'n hebreuws gezegd: het Heilige der Heiligen. Het is zo totaal anders – zo heilig – en kan daarom nauwelijks in woorden worden gevat. Dat maakt deze tekst zo bijzonder, het wordt toch benoemd, terwijl het eigenlijk niet benoemd kan worden, zo anders; zo totaal anders dan hoe wij denken en ons de zaken in ons leven voorstellen. God maakt zichzelf bekend als degene die verzoening wil en verzoening geeft. Alle verhoudingen nieuw. Geen toeval dat in de Hebreeënbrief, de ark en het verzoendeksel – van puur goud! – zo nauw op Christus' liefde, die alle bidden en beseffen te boven gaat, betreft. En alles doet mee, niet allen goud en zilver, maar ook het koper, dat mogelijk gesmolten is van giften van minder rijk bedeelde gevers. Ook die ringen hebben een plaats aan het voorhangsel. Wanneer de Here Jezus aan het kruis sterft op het negende uur, het moment waarop in de tempel het laatste offer van die dag is gebracht onder het uitroepen van de priesters 'Het is volbracht!'. Zoals de priesters het roepen roept ook de Here Jezus dat woord aan het kruis, waarmee aan ons wordt verkondigd hoe Hij priester is, ja Hogepriester. Want wanneer Hij dan sterft, dan scheurt het voorhangsel al op grote verzoendag en de weg naar Gods verzoening ligt open. Het scheurt van boven naar beneden, dus door toedoen van de Here God zelf en niet door de priesterhand op de aarde. Christus als Hogepriester voor altijd.

Auteur: GJK

Liederen

Psalm 134

Lied 405

(=Gezang 457 LvdK)

Lied 169

Gezang 464 LvdK

Vlammetjes

Hemelhoog 237

We are marching

Youth for Christ bundel 187 (Evangelische liedbundel 506)

Weet je 't wel, je bent een tempel

Timotheüs kinderliedjes 2: 280

King of kings

Hemelhoog 606

Zoals klei in de hand van de pottenbakker

Hemelhoog 77

Van A tot Z

Hemelhoog 621

Vul mij met uw Geest

Opwekking voor kinderen 98

Lees je Bijbel, bid elke dag

Hemelhoog 382

Liefde, blijdschap, vrede

Hemelhoog 116

Auteur: PZ

De kamer van God

Inleiding

Vorige week hebben we gehoord over Mozes die bij God op de berg mocht komen.

En dat hij daar twee stenen platen kreeg, waar de regels van God op waren geschreven.

Zo konden de mensen die niet vergeten.

Vertelling

Nu gaan we verder in dit verhaal.

De Here God vertelt aan Mozes, dat er een mooie kist gemaakt moet worden. Een heel mooie kist, van duur hout. En over dat hout, moet goud komen.

Op het deksel van de kist moeten prachtige engelen van goud gemaakt worden.

Weet je waar deze mooie kist voor is? Voor die belangrijke stenen platen met regels.

Die worden hier in bewaard. In de Ark, want zo heet deze kist.

Dan is het nog niet klaar.

God zegt dat er ook nog een kamer voor de kist gemaakt moet worden.

Daarom wordt er een grote tent gemaakt: die heet de Tabernakel. Deze Tabernakel is een soort kerk.

En in deze kerk zijn een paar kamers.

Één kamer is voor de Here God, daar woont Hij. Het is een kamer met prachtige gekleurde gordijnen.

In deze kamer mag niemand komen. Die kamer is echt alleen voor God.

De kamer heet: het Heilige der Heiligen.

Dat klinkt belangrijk, en dat is het ook!

In deze kamer staat de Ark.

Het is daar altijd stil, zonder mensen. Heel eerbiedig.

Naast deze kamer voor God en de Ark, is er nog een kamer.

Deze heet: het Heilige. Daar mogen alleen de priesters komen.

Dan is er nog een plein, dat het: het Voorhof. Daar mogen alle mensen komen.

Ze komen er bijvoorbeeld, als ze iets slechts hebben gedaan.

Dan vraagt de priester voor zo iemand vergeving aan God.

Ook in het Heilige en de Voorhof zijn mensen heel eerbiedig.

Want ze zijn in het huis waar God woont.

Vragen

- In het verhaal van Mozes woont God in de Tabernakel. Waar woont God nu?
- Hoe laat jij zien dat je eerbiedig bent voor de Here God?

Auteur: SvK

Eerst kloppen

Inleiding

Wanneer de directeur van jouw school in zijn of haar kantoor zit met de deur dicht, mag jij dan zomaar binnen komen lopen zonder te kloppen?

Nee, natuurlijk niet. Misschien is de directeur wel net in gesprek met iemand of is hij of zij aan het telefoneren. Wanneer je de directeur over iets wil spreken, klop je eerst op de deur. Je wacht daarna tot er 'binnen' wordt geroepen, of 'kom maar'.

Zomaar het kantoor binnenrennen is erg onbeleefd. De directeur zal het niet fljn vinden, wanneer je dat doet. De Israëlieten hebben een opdracht gekregen van God om een plek te maken waar Hij kan wonen midden tussen zijn volk. Maar zij krijgen ook de waarschuwing om niet zomaar die plek binnen te komen lopen. De plek waar God woont is heilig. Vandaag horen en zien we hoe die plek, de Tabernakel eruitzag.

Laat de volgende filmpjes zien op You tube :

1. [Tabernacle of Moses- Messages of Christ](#) 3:51 min
2. [The Jewish Priestly garments - Messages of Christ](#) 7:14 min

In het eerste filmpje is te zien hoe de Tabernakel er heeft uitgezien. In de Bijbel staat een nauwkeurige beschrijving die God geeft aan de Israëlieten. Hoe groot en lang de tent moet zijn en hoe de inrichting ervan moet uitzien. In het tweede filmpje is de priesterkleding te zien.

Bijbelverhaal

'Levi, kom je?' De moeder van Levi staat met haar handen in haar zij te wachten tot Levi komt aanrennen. 'Ah mama, mag ik nog even kijken hoe de mannen de tabernakel aan het opbouwen zijn?' Zijn moeder frons haar wenkbrauwen. 'Als je maar belooft dat je niet in de weg loopt' 'Ik belooft het', roept Levi. Levi draait zich om en slentert in de richting van de grote omheining. De doeken die eraan opgehangen moeten worden zijn nog niet klaar. Levi kan dus zo het terrein op kijken.

Verschillende ambachtslieden zijn er aan het werk. Een timmerman is draagbomen aan het maken van acacia-hout. Een smid is bezig met het smelten van goud. Er wordt hard gewerkt. De mannen werken volgens de precieze beschrijving die God heeft gegeven aan Mozes. God heeft Mozes tot in details, tot in de kleinste puntjes, vertelt hoe de Tabernakel eruit moet komen te zien.

Een paar weken geleden had Mozes het volk bij elkaar geroepen. Ook Levi was erbij geweest. Hij had samen met de andere mensen geluisterd naar de woorden van God, die Hij door Mozes aan het volk doorgaf. Mozes vertelde de mensen dat ze de HEER geschenken moesten geven. Er werd het volk gevraagd om goud en zilver, edelstenen en koper in te leveren. Verschillende mooie kleuren wol en fljn linnen. En ook acaciahout en lampolie. Dit waren allemaal kostbare spullen die nodig waren om de tabernakel te kunnen bouwen. De mensen waren begonnen om de spullen te verzamelen. Ook Levi was spul-

len bij Mozes en zijn helpers wezen brengen namens zijn familie. Een aantal gouden armbanden, een lap mooie witte linnen stof en een kruik lampolie. Zo brachten alle families hun geschenken voor de HEER. Allemaal hielpen ze mee om de Tabernakel mooi en groots te maken. Een waardige woning voor de HEER.

Levi weet dat hij straks als de tabernakel klaar is niet meer binnen zal mogen komen of naar binnen mag kijken. De gewone mensen moeten buiten de tabernakel blijven. Alleen de priesters en de hogepriester mogen de tabernakel binnen gaan. Aäron, de broer van Mozes mag de eerste hogepriester zijn. Zijn zonen mogen priester worden. Zij werken voor God in de tempel. Zij brengen offers en verzorgen de Tabernakel zoals dat hoort. Ook zijn er nog Leviëten. Dat zijn mannen die de priester helpen bij het werk dat moet gebeuren. Alle mensen die in de tempel komen werken krijgen speciale kleding te dragen.

De Tabernakel bestaat uit een voorhof met het brandofferaltaar en een wasbekken. Dan staat er in het Heilige, het eerste stuk van de tent een zeven-armige kandelaar, een tafel met twaalf toonbroden, lampen en een wierookaltaar. In deze ruimten mogen alleen de priesters komen. Daarnaast is er nog een kamer in de tent, waar niemand mag komen. Daar woont de HEER. Deze kamer heet het Heilige der Heiligen. Voor de kamer hangt een zwaar en mooi geborduurd kleed. In deze ruimte mag alleen de hogepriester binnengaan en ook maar één keer per jaar op Grote Verzoendag. Dat is de dag dat de hogepriester het bloed van een geitenbok op het deksel van de Ark sprenkelt als teken van vergeving voor de zonden van het hele volk. Heel eerbiedig.

De Ark is een kist die met goud is overtrokken. Op het deksel staan twee beelden van een engel. Die raken elkaar met hun vleugels. In de kist liggen de stenen tafelen met daarop de Tien Geboden die God aan het volk heeft gegeven.

Levi gaat iedere dag even kijken of de Tabernakel al klaar is. Want als de Tabernakel klaar is zal er een inwijdingsfeest worden gehouden. God zal midden tussen zijn volk komen wonen. Levi kan niet wachten. Wat zal dat een mooie dag zijn!

Afsluiting

Zo bouwen de Israëlieten een huis voor de HEER. De HEER kiest een woonplaats tussen zijn volk, dichtbij hen. Maar God is niet één van hen. Hij is zo groot en machtig. De gewone mensen van het volk moeten op eerbiedige afstand blijven.

Toch wil de HEER ook in jouw hart komen wonen, dichtbij. Hij is groot en machtig, maar Hij wil dicht bij jou zijn. Zet je hart maar voor Hem open en vraag of Hij er zijn woning wil maken.

Auteur: MMe

God woont in ons midden

Inleiding

Je bidt vast wel eens. Hoe doe je dat? Praat je dan tegen God alsof hij je vriendje of vriendinnetje is? Of ben je juist heel eerbiedig?

God is aan de ene kant de Vader, je kunt alles tegen Hem zeggen. Toch is hij nog steeds God, de heerser van de wereld. Het is misschien een beetje vreemd dat dat al-lebei tegelijk kan.

Vandaag gaat het verhaal hierover.

Verhaal en bijbelgedeelte

Karlijn draagt drie boeken onder haar linkerarm, houdt een glas dat ze nog naar beneden moest brengen in haar linkerhand, heeft een beker met warme chocolademelk in haar rechterhand en klemt ook nog eens een koekje vast tussen haar tanden. Ze had misschien moeten weten dat dat iets te veel was. Maar het zou anders zo veel tijd kosten...

Haar vader zit aan de keukentafel en leest een boek. Hij kijkt even op en vraagt: 'Lukt het?'

'Hm-hmm,' zegt Karlijn, terwijl ze probeert om het koekje niet op de grond te laten vallen. Ze is bezig het vuile glas op tafel te zetten zonder de boeken onder haar arm uit te laten glippen. Dat is nog lastiger dan het al klinkt. Ah, gelukt!

Maar nu wil ze eigenlijk de boeken onder haar arm anders vastbakken. En dat koekje uit haar mond halen, dat zou ook wel fijn zijn. Ze draait zich om naar de keukentafel om de beker neer te zetten, maar ze struikelt, ze bijt op het koekje, het halve koekje valt op de grond en ze kiepert de beker met chocolademelk om. De plas chocolademelk verspreidt zich gauw over de hele keukentafel. 'Hé! Pas op!', roept haar vader en hij grist de bijbel gauw van tafel.

Oeps... denkt Karlijn. *Ik had bijna de bijbel verdrongen in chocolademelk.*

'Het is ook gewoon geen goed idee om zoveel tegelijkertijd vast te pakken,' moppert haar vader.

'Sorry,' zegt Karlijn, met haar mond vol koekje.

Haar vader schudt zijn hoofd. 'Pak even een doekje en ruim het op.'

Karlijn doet dat. Ze wil zijn aandacht van haar blunder afhalen, dus vraagt ze: 'Wat was je eigenlijk aan het lezen?'

'Over hoe de Tabernakel gemaakt moest worden. Dat is de tent waar God in woonde in de tijd van Mozes,' zegt hij, als hij de vraagtekens op haar gezicht ziet.

'Een tent? Waarom zou God nou in een tent willen wonen?' In Karlijns ervaring zijn tenten plekken waar allemaal irritante beestjes en vliegen in rondkruipen, rondvliegen en rondzoemen.

'Een tent is praktisch,' antwoordt hij. 'Israël was nog op weg naar het beloofde land en reisde veel. Een tent kun je makkelijk meenemen. Snel opgebouwd en nog sneller afgebroken. Het was niet zomaar een tent. Er werden allerlei kostbare dingen voor gebruikt: zilver, verguld hout, gekleurde doeken en nog veel meer. En dat werd allemaal heel nauwkeurig uitgewerkt, precies zoals God had verteld.'

Karlijn wringt het doorweekte doekje uit boven de gootsteen. Wie had kunnen weten dat er zoveel chocolademelk in één beker past?

'Stond er nog iets bijzonders in die Tabernakel?'

Haar vader knikt. 'Ja, iets heel bijzonders. Helemaal achterin de tent, achter een prachtig doek, was het Heilige der Heiligen. Dat was de heiligste plek van de hele wereld. Normale mensen mochten er dan ook niet komen, alleen de hogepriester mocht één keer per jaar naar binnen. Daar woonde niet alleen God, daar stond ook de Ark.'

'En dat is?' vraagt Karlijn nieuwsgierig.

'Het is een soort kist, gemaakt van duur hout en helemaal verguld. Erbovenop ligt een deksel van zuiver goud, waarop twee cherubs staan, een soort engelen. En erin... erin liggen de twee stenen tafelen, stenen platen waarin de Tien Geboden zijn gebeiteld.'

Karlijn knikt. De Tien Geboden kent ze wel. 'Dat is cool.' Haar vader kent haar goed genoeg om te weten dat ze nog iets wil weten. 'Maar...?' vroeg hij.

'Maar die Tabernakel bestaat al heel lang niet meer. Waarom lees je dan hoe die is opgebouwd? Wat heeft dat voor nut?'

Haar vader glimlacht. 'Slimme vraag. God praat veertig dagen lang tegen Mozes. Hij zegt heel veel over hoe de Tabernakel moet worden gebouwd, hoe de Ark eruit moet zien en wat de priesters allemaal moeten doen. De Tabernakel is er nu inderdaad niet meer. Maar we kunnen er wel van leren dat God eerbiedig behandeld moet worden. Hij is je Vader, je kunt Hem alles vertellen, maar het is ook bijzonder dat Hij bij ons is, dat Hij bij ons wil zijn. Door de Tabernakel en alle regels die erbij hoorden, vergaten de Israëlieten niet hoe onvoorstelbaar groot God was. Hij is heilig, anders dan wie of wat dan ook. We kunnen daarvan leren dat we ook nu eerbiedig voor God moeten zijn en dat we daar best wat moeite voor mogen doen.'

Hij werpt een blik op de druppels chocolademelk die nog op de tafel liggen. 'We moeten dankbaar zijn voor wat Hij ons geeft. Geen chocolademelk op bijbels morsen, bijvoorbeeld.'

Karlijn lacht.

Slot

De Israëlieten behandelden God met heel veel eerbied. Ze bouwden een ontzettend kostbare tabernakel voor hem.

Hoe ga jij om met de heiligheid van God?

En hoe moet dat als Hij tegelijkertijd zo dicht bij jou is dat je Hem alles mag vertellen?

Auteur: RvR

God wil bij mensen wonen

Eerder (Exodus 19) hebben we gelezen dat God een heilige God is, de totaal Andere. Hij maakte zich bekend aan Mozes en aan het volk op een berg in een heftig onweer. Het volk beefde van ontzag en Mozes trad op als een 'schakel' tussen God en het volk Israël.

Deze ontzagwekkende God wil bij zijn mensen wonen. Daartoe geeft God nauwgezette instructies aan Mozes over zijn woonplek. Die instructies betreffen de bouw van de tabernakel en alles wat daarin moet staan, onder andere de ark.

De tabernakel was een rijk versierde tent en bestond uit twee gedeelten, het Heilige en het Heilige der Heiligen. Deze twee ruimten waren van elkaar gescheiden door een zwaar gordijn, het voorhangsel. Later, wanneer de Israëlieten in het land Kanaän wonen, zou koning Salomo opnieuw een woonplaats voor God maken, de Tempel. De Tabernakel leek veel op de Tempel, maar kon vervoerd worden. Het volk was immers op reis naar het beloofde land.

De Ark van het verbond was het enige voorwerp in het Heilige der Heiligen. Het was een houten kist van 1,25 meter lang en 75 cm hoog en breed. Die was volledig overtrokken met goud. In de Ark lagen de twee stenen tafelen met de Tien Geboden. In het Nieuwe Testament, in Hebreeë 9 vers 4, lezen we dat ook 'de gouden kruik met het manna en de staf van Aäron, die gebloeid had' zich in de Ark bevonden. De Ark was afgesloten met een verzoendeksel van zuiver goud. Op deze deksel staan twee cherubs, een soort engelen. Ook weer van zuiver goud.

De Ark was heilig en mocht nooit door mensenhanden aangeraakt worden. Daarom had de Ark aan beide kanten twee gouden ringen waar met goud overtrokken houten draagbomen in staken. God gaf aan dat Hij vanuit het midden, tussen de cherubs, Mozes wil ontmoeten en daar met hem wil spreken.

Opvallend is hoe nauwkeurig de instructies van God zijn. Hij heeft oog voor elk detail. Daar waar Hij wil wonen moet orde en rust zijn. Geen chaos. Het is namelijk niet vanzelfsprekend dat God bij mensen komt wonen. Immers, Hij is de heilige God, de totaal Andere. Toch kiest God er bewust voor om bij mensen zijn woonplaats te maken. Hij zoekt mensen op. Toen, in de woestijn en nu nog steeds. Ook nu heeft God nog steeds oog voor detail, want Hij wil de Heer over heel je leven zijn. Niet alleen over een klein gedeelte van leven of je tijd, bijvoorbeeld alleen op zondag in de kerk en dan door de week nog een keer op de catechisatie of de club. Nee, het is alles of niets.

Een christen mag weten dat hij helemaal en altijd gedragen wordt door God. In mooie tijden, maar ook in moeilijke tijden. Op school, de sport, thuis en in de kerk, God wil er bij zijn. Net zoals bij Jezus. Jezus' leven was geheel gericht op God. Er was geen moment in zijn leven waarop Hij dat niet was. Zelfs toen Hij gekruisigd werd riep Hij nog 'Mijn God, mijn God, waarom hebt U Mij verlaten.' Ja, God had Hem op dat moment, op het ultieme moment waarop Jezus de straf die wij verdiend hadden op zijn schouders droeg, verlaten. God zij dank kon Jezus die straf dragen en kon Hij het ook uitschreeuwen aan het kruis: 'Het is volbracht.' Door dit offer kunnen wij erop vertrouwen dat God ons nooit wil verlaten.

God heeft met Pinksteren zijn Heilige Geest gegeven aan allen die in Hem geloven. God is nu niet meer woonachtig in een ark of tabernakel. Nee, Hij is veel dichterbij. Want de Heilige Geest wil in je hart wonen. En je hart, je leven, ziet er ongetwijfeld niet zo netjes, geordend en heilig uit als de ark en de tabernakel. Dat is niet erg. God is juist op zoek naar mensen die weten dat hun leven soms een puinhoop is. Hij wil niets liever dan de leiding nemen over je leven, je rust geven en je zorgen op zich nemen. Hoe Hij dat doet? Eigenlijk op dezelfde wijze als bij Mozes, Hij wil je ontmoeten en Hij wil met je praten:

God wil je ontmoeten, bijvoorbeeld via andere mensen die je over zijn liefde willen vertellen.

Hij wil met je praten, vouw je handen maar eens in de stilte.

Hij wil je laten zien hoe je je leven zo kunt inrichten dat je steeds dichterbij Hem gaat leven, ga zijn Woord, de Bijbel, maar eens lezen.

Kortom, door bezig te gaan met de dingen die God belangrijk vindt: omgang met andere christenen (denk aan je kerk), bidden en bijbellezen, wil God orde en rust in je leven brengen, zodat je steeds meer naar Hem toe kunt groeien. Een fantastisch leven, toch?

Auteur: GW

Kerntekst: Exodus 25 vers 22

'Daar zal ik je ontmoeten, en vanaf die plaats, boven de verzoeningsplaat, tussen de twee cherubs op de ark met de verbondstekst, zal ik met je spreken en je alles zeggen wat ik van de Israëlieten verlang.'

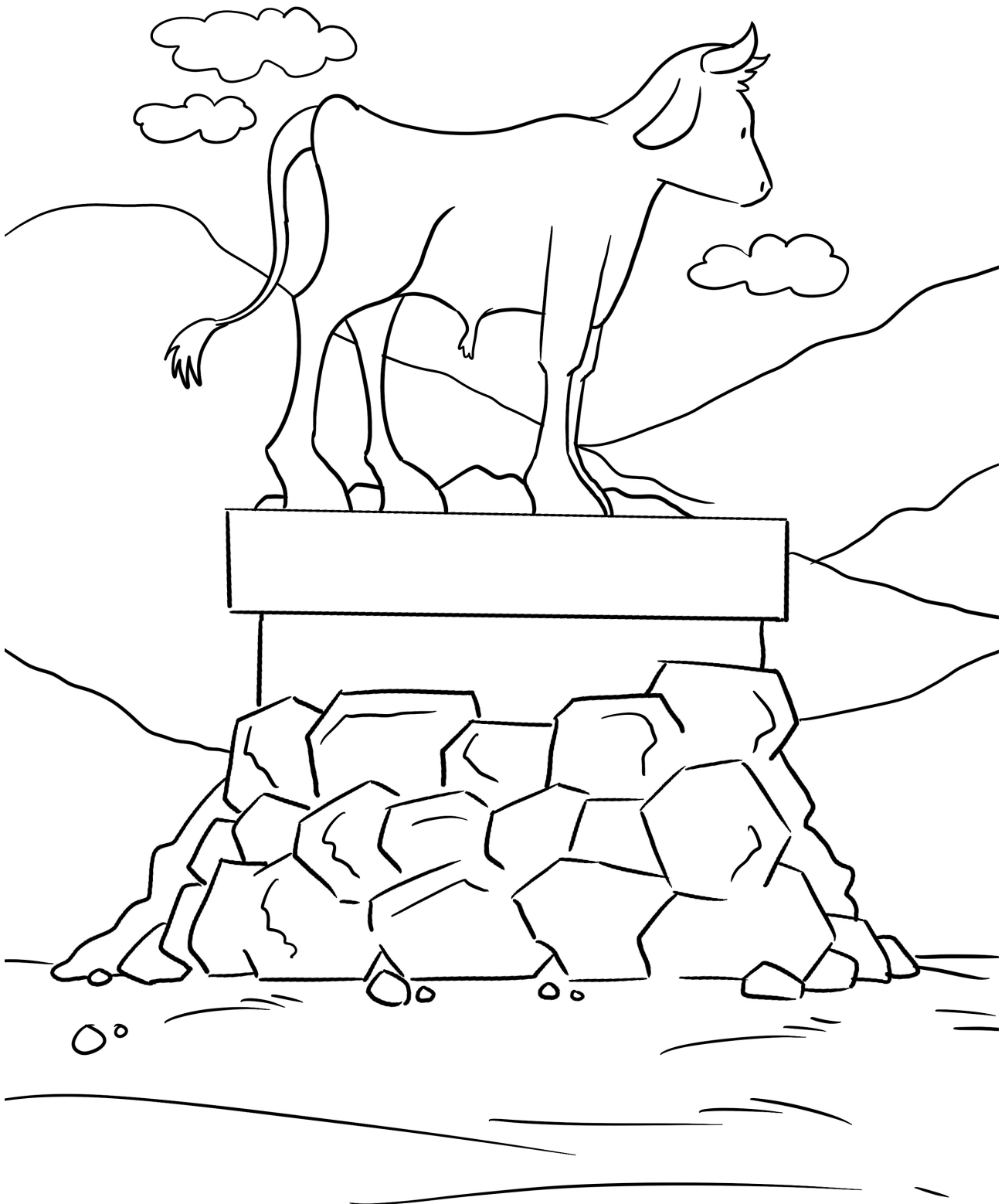
Vragen:

- Kun je God als een vriend zien. Waarom wel? Waarom niet?
- God is Heilig. Hoe kan het dan dat Hij bij mensen wil wonen?
- Wat kun jij doen om God te ontmoeten?

21 juni 2020

Israël maakt een gouden kalf

Exodus 32

Thema: Een beeld van God

Doel

De kinderen leren dat je God niet kunt vastleggen in een godenbeeld.

Toelichting

De Israëlieten wilden geen andere god dan de HEER. Als ze het gouden kalf gebouwd hebben brengen ze brand- en vredeoffers aan de HEER. Ze willen wel een God die je kunt aanraken, die zichtbaar is. Daar hebben ze veel voor over. Mozes op de berg die Gods woorden krijgt en bovendien weken wegblijft is hen te ongrijpbaar, te vaag.

Israël wil zijn als andere volken, maar het beseft niet dat zij het volk zijn van de God die anders is, die in de hemel (waar is dat?) woont. God is die Hij is, de Getrouwe, d.w.z. Hij is er altijd. Hem kennen vraagt geloof, vertrouwen dat Hij ons het goede geeft en gehoorzaamheid aan zijn woorden. Dan komt het goed. Het is dan ook niet vreemd dat Mozes de twee stenen platen en het gouden kalf vernietigt. Tien Geboden en een godenbeeld gaan niet samen.

Titel van het ONDERBOUW-verhaal: Israël maakt een gouden beeld

Richtlijnen: Vertel de jongste kinderen gewoon de geschiedenis. Vertel dat Israël niet gelooft dat Mozes nog terugkomt van de berg. Daarom willen ze een beeld waar ze achter aan kunnen lopen. Dat beeld is hun God en wijst hen de weg. Dan komt Mozes terug en is heel kwaad. De HEER is geen beeld dat mensen kunnen maken. Mozes maakt het gouden kalf kapot en de stenen platen met Gods geboden. Voor straf.

Titel van het MIDDENBOUW-verhaal: Ik ben geen beeld

Richtlijnen: Vertel nauwkeurig de geschiedenis. Daaruit wordt duidelijk hoe erg het is dat Israël de HEER zichtbaar wil maken in een gouden beeld. Hoe kun je God anders zien? En Mozes, hun leider, die namens hen met God spreekt, blijft ook zo lang weg... God is zo boos dat Hij een einde wil maken aan zijn volk en opnieuw wil beginnen met Mozes. Vertel vooral ook dat Mozes God oproept om dat niet te doen. Waarom? Omdat het God een slechte naam bezorgd als Hij Israël eerst bevrijdt en daarna weg te vagen. Zowel de stenen platen als het gouden kalf sneuvelen; er volgt een zware straf voor Israël, maar God laat het niet vallen.

Titel van het BOVENBOUW-verhaal: Geen beelden maken van God

Richtlijnen: De Israëlieten wilden geen andere god dan de HEER. Als ze het gouden kalf gebouwd hebben brengen ze brand- en vredeoffers aan de HEER. Ze willen wel een God die je kunt aanraken, die zichtbaar is. Zeker nu ze verwachten dat Mozes niet van de berg zal terugkeren. Vraag aan de jongeren of zij zich de houding van de Israëlieten kunnen voorstellen.

Trouwens, leggen wij in onze tijd God ook wel eens vast in 'een beeld'. Godenbeeldjes hebben we waarschijnlijk niet, maar ... Als je zegt dat God je geluk geeft (in je bezit en een goed gevoel), dan is dat waar. Alles dat je ontvangt komt van Hem; je kunt Hem bedanken. Maar dat is niet de hele waarheid: God is er ook in jouw ongeluk en als jij je ellendig voelt, als Degene die troost, die je door een dal heen verder helpt. God is liefde, maar God is ook degene die jouw geweten laat spreken de gevolgen van verkeerd gedrag laat ondervinden.

Eigenlijk kun je God nooit helemaal omschrijven. Hij is altijd groter dan jij denkt. Als je dat vergeet, zoals Israël, dan vertekenen je God. Dan maak je een beeld (een karikatuur) van God. Denk samen eens na hoe je dat voorkomt.

Extra bijbelgedeelte: Handelingen 17: 24-29

(Paulus legt aan de mannen van Athene uit: God heeft de wereld met alles daarop geschapen. Je kunt Hem niet vastleggen in door mensen gemaakt beeld. Door Jezus kun je God leren kennen)

Auteur: DW

Achtergrondinformatie

Bij het Bijbelgedeelte

Mozes is samen met Jozua de berg op gegaan. veertig dagen en veertig nachten verbleef hij daar. Deze tijd vond het volk Israël lang duren. De Israëlieten hadden blijkbaar toch houvast nodig of anders gezegd: een god. We zien dat het een afgod wordt. Ze eisten van Aäron dat hij zo'n god maakte, lezen we.

Dit alles staat in schril contrast met de voorgaande verzen uit hoofdstuk 31, waarin staat dat de HEER de twee stenen platen van het verbond aan Mozes geeft. Bovenop de berg de Verbondssluiting van de HEER met zijn volk, onderaan de berg de verwerping van de HEER door zijn volk.

In dit hoofdstuk blijkt dat het volk Israël heel snel een afgod zoekt, wanneer de leider van het volk er even niet is. Het volk kan blijkbaar niet zonder leider en Aäron blijkt geen goede vervanger, zo komt hier naar voren. Op zijn vraag om gouden oorringen af te doen, worden deze zonder aarzelen afgedaan en aan Aäron gegeven, zodat hij ze kan omsmelten tot een gouden stierkalf. Hierin komt ook naar voren dat afgoderij duur is. Aäron gaat wel heel snel mee in de wens van het volk. Hij grijpt niet in en zegt geen nee tegen het volk. Hij beseft best wel wat er gebeurde en daarom bouwde hij een altaar voor het beeld en zegt dat er een feest voor de HEER moet komen. Hoe dan ook, het is toch wel een vreemde combinatie. Het klopt dan ook niet, want ze knielen voor het beeld, brengen er offers aan en zeggen: Israël, dit is je god, die je uit Egypte heeft geleid. Kortom, zeer verwerpelijk wat hier gebeurt.

De HEER zegt op de berg tegen Mozes, wat daar onderaan de berg gebeurt. De HEER is woedend. Begrijpelijk. Tegelijk zien we hier in de antwoorden van Mozes, dat hij een (be)middelaar is tussen God en zijn volk. De HEER ziet er namelijk vanaf zijn volk te treffen met het onheil, waarmee Hij gedreigd had.

Mozes gaat de berg af met de twee platen van de verbondstekst. Dan horen Jozua en Mozes het gejoel van het volk en zien het dansen rondom het gouden stierkalf. Mozes smijt daarop woedend de twee platen van het verbond aan stukken.

Vervolgens grijpt hij het gouden stierkalf, gooit het in het vuur en verpulvert het. De as wordt dan op het water gestrooid. Mozes laat de Israëlieten dit water met de as erin drinken. Hierdoor hoopt Mozes dat de Israëlieten de nietigheid van deze goden zien. Er volgt daarna een discussie tussen Mozes en Aäron. In de verzen 21–24 kunnen we dat lezen.

Mozes begrijpt dat het volk zich heeft laten gaan, omdat Aäron niet ingegrepen heeft. Mozes gaat dan bij de ingang van het kamp staan en zegt: 'Wie voor de HEER kiest, moet hier komen.' Alle nakomelingen van Levi komen bij hem staan. Hij zegt dan tegen hen, dat zij het hele kamp moeten doorkruisen en iedereen, die ze tegenkomen moeten doden. Dat zijn ongeveer drieduizend mensen. Waarschijnlijk alleen mannen en velen zullen ook niet gedood zijn. Hoe we dit precies moeten verklaren, is niet helemaal duidelijk. Verschillenden komen er mogelijk niet zo duidelijk en snel voor uit als de nakomelingen van Levi, maar als het erop aankomt, kiezen deze mensen ook voor de HEER. De Levieten hebben in ieder geval de zegen van de HEER verworven.

De dag daarop gaat Mozes weer de berg op om de HEER te vragen om de zonden van het volk Israël niet aan te rekenen. We zagen in Mozes al een (be)middelaar. Hier zien we Mozes min of meer als een verzoener tussen het volk en God optreden.

Mozes vraagt de HEER 'het volk vergeving te schenken voor die zonde'. Hij gaat dan verder: 'wilt U dat niet, schrap mij dan maar uit het boek dat U geschreven hebt.' Het antwoord van de HEER is: 'Alleen wie tegen Mij gezondigd heeft, schrap Ik uit mijn boek.' Hoe we dit precies moeten verstaan, komt niet echt uit de verf, want iedereen heeft gezondigd tegen de HEER.' En we weten, dat zonden, hoe groot ook, wanneer er oprecht om vergeving gevraagd wordt, vergeven worden, om Jezus' wil. Want Mozes mag dan een (be)middelaar en verzoener zijn, zoals Jezus kon hij niet zijn. Jezus heeft namelijk door zijn kruisdood en bloedstorting de zondestraf volledig betaald en zo voor vergeving gezorgd. Hij blijkt juist daarin de volmaakte (Be)Middelaar.

Het volk Israël ging toentertijd weer verder op weg naar het beloofde land. Mozes moest twee stenen platen uithakken gelijke aan de vorige en daarop schreef de HEER opnieuw de woorden, zoals die op de eerste stonden.

Het gouden kalf

Soms hoor ik ook op de televisie spreken over het gouden kalf als de grote prijs van het Nederlands Filmfestival.

Op zich denk ik, heeft het niets te maken met het gouden kalf van het volk Israël, maar toch.....?

Als ik dan ook hoor dat er elk jaar een groot gouden kalf geplaatst wordt op het grasveld voor de Stadsschouwburg in Utrecht, dan komt deze filmprijs voor mijn gevoel toch steeds dichterbij het gouden kalf, waarvan hier sprake is in Exodus 32.

Wat zou het verband kunnen zijn? Zien jullie verbanden of niet?

Goed om hier eens over door te praten, lijkt me.

Enkele vragen

- Bij die afgodendienst van het gouden kalf komt naar voren, dat mensen houvast nodig hebben. Het lijkt erop dat mensen, als ze niet kiezen voor God, afgoden gaan dienen. Hebben jullie dat idee ook?
Wat zouden wij kunnen doen om deze mensen toch de ware God (onze Vader, onze Here Jezus en de Heilige Geest) te laten aanbidden en Hem te volgen?
- Begrijpen jullie dat mensen, zoals het volk Israël, na veertig dagen en nachten, zo massaal een afgod gaan dienen, knielen en buigen voor een gouden kalf?
- Wat stond er op die twee platen, die Mozes meenam?
- Zien jullie overeenkomsten tussen Mozes en de Here Jezus?

Auteur: DR

Liederen

Psalm 135: 1, 2, 3, 9 en 10

Lied 675

Lied 841

Liefde, blijdschap, vrede,

Door de kracht

Weet je 't wel, je bent een tempel

Kom heel dicht bij mij

Ik heb de vreugde

Heer, U kent mij als geen ander

Welzalig de man die niet wandelt

(=Gezang 477 LvdK)

(=Gezang 252 LvdK)

Hemelhoog 116

Hemelhoog 222

Timotheüs kinderliedjes 2: 280

Opwekking voor kinderen 6

Opwekking voor kinderen 52

Hemelhoog 50

Hemelhoog 2

Auteur: PZ

Israël maakt een gouden beeld

Van dit verhaal is een schetsbordverhaal gemaakt
Dit is tekenen of schilderen terwijl je vertelt.
Dit kan heel eenvoudig aan de hand van de volgende
aanwijzingen.
De kinderen vinden het prachtig!
Natuurlijk kunt u het ook gewoon vertellen.

Benodigdheden:

Een stuk behangpapier, verschillende kleuren waterverf
uit een tubetje/tes, penselen.
óf een tekenbord en verschillende kleuren krijtjes.

Van te voren een gedeelte van de tekening maken (zie
voorbeeld 1)

Op voorbeeld 2 zie je wat je er bij tekent terwijl je ver-
telt; dit wordt in het verhaal aangegeven met de cursief
gedrukte gedeelten tussen haakjes.

Je kunt zelf kijken welke kleuren je gebruikt. Zorg dat al-
les van te voren klaar ligt,
dat je er goed bij kan en de kinderen het goed kunnen
zien.

Sta er niet voor als je tekent, maar probeer wat aan de
zijkant te staan.

De tekeningen zijn eenvoudig, het is immers een schets-
bord verhaal.

Let erop dat je éérs het stukje erbij tekent en dán pas
vertelt wat het is.

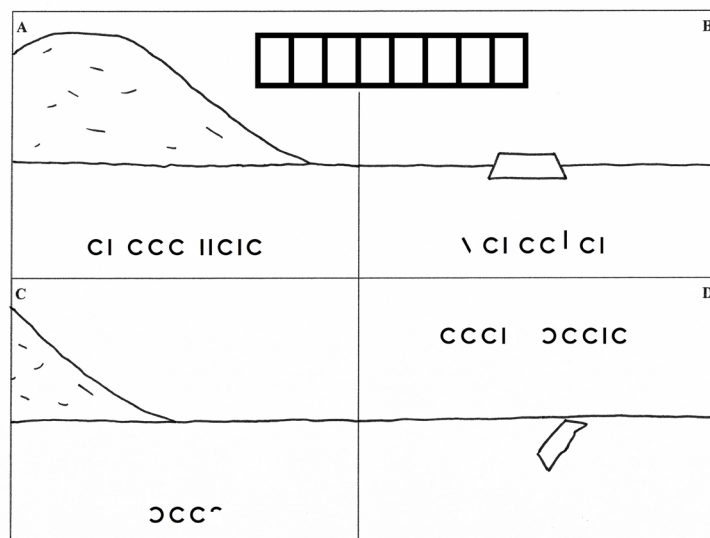
Vaak reageren de kinderen er al op als ze zien wat het
wordt.

Je krijgt dan leuke interactie.

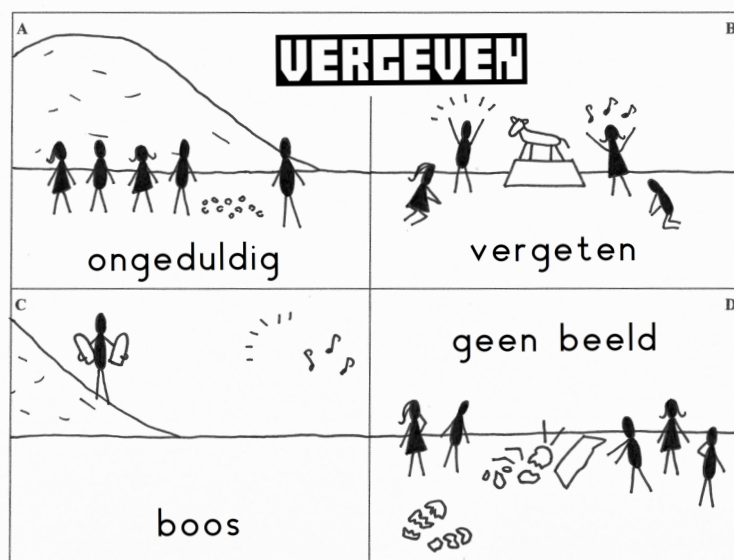
Het woord 'vergeven' is gemaakt van zgn. 'ladderletters'.
Van te voren schilder/teken je een gele balk met daarin,
met rode verf/krijt, de lijnen van de vakken. De ladderlet-
ters maak je tijdens het verhaal af met rode verf/krijt.
Eventueel kun je met dunne potloodlijntjes van te voren
aangeven waar de strepen van de letters moeten komen.

Gebruik 3 verschillende kleuren voor de personen uit dit
verhaal.

Eén voor: de mensen, Aäron, Mozes.

voorbeeld 1

voorbeeld 2

→
lees verder op de volgende bladzijde

Inleiding

Het volk Israël is bij de berg Sinaï gekomen. De wolk van God die hen de weg wijst hield hier stil.

De mensen zetten hun tenten op. Ze zullen hier een poosje blijven. Hier kunnen ze uitrusten.

De Here God heeft hier met Mozes en de mensen gepraat.

Mozes is nu op de berg geklommen, helemaal naar boven.

Daar praat God verder met hem. God geeft Mozes de Tien Woorden. Deze Woorden heeft God zelf op twee platte stenen geschreven. De Woorden die de mensen leren dat God van hen houdt en dat zij ook van God mogen houden. Als de mensen doen wat de Tien Woorden van God zeggen zijn ze altijd dichtbij God. Dan krijgen ze een blij leven in het land waar ze samen zullen wonen.

Verhaal

A

(Teken de mensen terwijl je verder vertelt) Tjonge, jonge, wat duurt het lang voordat Mozes weer terugkomt, de berg af naar beneden.

De mensen hebben al 1 week gewacht, 2 weken, 3 weken, 4 weken...

Mozes is nog niet teruggekomen.

Als de mensen naar boven kijken, naar de top van de berg, kunnen ze Mozes niet zien.

God kunnen ze ook niet zien.

Waar blijft Mozes nu?

Er zal toch niets gebeurd zijn met hem? Misschien is Mozes wel van een rots gevallen, of misschien heeft hij wel een ongeluk gehad! De mensen worden (maak het woord 'ongeduldig' af) ongeduldig.

Dit duurt allemaal veel te lang. Mozes kunnen ze niet zien en God ook niet.

De mensen gaan naar (teken Aäron) Aäron.

'Aäron, luister', zeggen ze tegen hem. 'Mozes is de man die ons uit Egypte heeft weggehaald. Maar we weten niet wat er met hem gebeurd is. Maak daarom een god voor ons die wij kunnen zien. Een god waar we achteraan kunnen lopen en die ons de wegwijst naar het beloofde land.' 'Dat is goed', zegt Aäron, 'Geef me al jullie gouden oorbellen maar.'

En dat doen de mensen. Ze geven Aäron hun (teken de oorbellen) gouden oorbellen, gouden oorringen.

B

Aäron neemt alle oorbellen, smelt ze op het vuur en maakt van het goud een beeld.

(Teken het beeld terwijl je verder vertelt) Het beeld lijkt op een jonge stier, een kalf. Het beeld is helemaal van goud gemaakt en blinkt in de zon.

(Teken de mensen terwijl je verder vertelt) De mensen gaan er omheen staan. Wat zijn ze blij.

Ze roepen: 'Ja, dit is nu onze god. Een god die we kunnen zien! Deze god heeft ons uit Egypte bevrijdt!'

Ze (teken de streepjes) juichen en (teken de muzieknoten) zingen.

De mensen knielen voor het beeld en bidden voor het beeld.

De mensen zijn de Here God helemaal (maak het woord 'vergeten' af) vergeten.

C

Maar kijk, daar komt (teken Mozes) Mozes de berg af naar beneden.

In zijn handen draagt hij de (teken de twee stenen) twee stenen met de Tien Woorden van God.

Hij hoort de mensen (teken de streepjes) juichen en (teken de muzieknoten) zingen.

Hij ziet ze bidden voor het beeld.

Mozes wordt zó (maak het woord 'boos' af) boos!

D

(Teken de mensen als je verder vertelt) De mensen schrikken er van.

Mozes is weer terug en wat is hij boos! Zo boos hebben ze Mozes nog nooit gezien.

Mozes gooit de (teken de stenen) twee stenen van God op de grond. Boem, krak! Ze breken kapot.

(Teken het beeld als je verder vertelt) Hij pakt het gouden beeld en gooit het op de grond.

Hij slaat het kapot, helemaal.

Wat is (teken Mozes) Mozes boos!

De Heer is (maak de woorden 'geen beeld' af) geen beeld dat de mensen kunnen maken!

De Here God is ook erg boos en verdrietig. Ze verdienen straf. Mozes weet dat.

Hij zegt tegen de mensen: 'Ik ga terug de berg op. Ik ga vragen aan de Here God of Hij jullie wil vergeven.'

Mozes gaat terug de berg op. Hij blijft weer heel lang weg. Maar nu worden de mensen niet meer ongeduldig.

Ze wachten totdat Mozes weer terugkomt.

God geeft Mozes twee nieuwe platte stenen met de Tien Woorden erop geschreven.

God heeft zijn volk (maak het ladderwoord 'vergeven' af) vergeven.

Auteur: EZD

Ik ben geen beeld

De HEER heeft gezegd dat Israël Gods eigen volk is. De Heer heeft het volk ook de Tien Geboden gegeven. In die tien regels kunnen ze zien hoe je gelukkig wordt. Dichtbij God moet je zijn, goed naar Hem luisteren in alles. Mozes is de berg op gegaan om namens Israël met God te spreken.

Dagen gaan voorbij en Mozes is nog niet terug. Weken gaan voorbij en nog steeds is Mozes niet te zien. De Israëlieten beginnen onrustig te worden. 'Zou Mozes nog wel terugkomen? Zou hij niet zijn gestorven, anders was hij al lang terug geweest. Misschien heeft hij een ongeluk gehad, uitgegleden op een bergpad en in het ravijn gevallen. Ze gaan met hun twijfels naar Aäron. Mozes heeft hem aangewezen als zijn plaatsvervanger. Hij zal hen helpen met hun problemen.

'Aäron, hoe moet het nu verder. Mozes is de man die namens ons met God praat. Wij zien een rokende berg met donkere wolken en bliksemschichten. Meer niet, de HEER hebben we nog nooit gezien. Wij willen gewoon net als de andere volken een god hebben die we kunnen zien en aanraken. Jij moet voor ons een beeld maken, waarin we de HEER kunnen aanbidden'.

Aäron denkt na. Mozes heeft hem verteld hoe hij ooit in de woestijn werd geroepen om zijn volk te gaan bevrijden uit Egypte. Hij zag een wonderlijke brandende braamstruik. Daarin sprak God tot hem. Op weg door de woestijn had de HEER zich ook niet laten zien. Hij was er in een wolk, die het volk de weg wees. En 's nachts was die wolk fel verlicht, zodat ze goed konden zien waar ze liepen. Ook hier op de Sinaï hadden ze God niet gezien. Hij was er wel, maar Hij zag er niet uit als een mens of een dier. Blijkbaar wil de HEER zo niet zijn. Hij is anders dan zichzelf: veel groter, machtiger en heiliger. In zijn geboden staat ook, dat Israël geen beeld van Hem mag maken. Dat is niet zomaar.

Maar ja, het volk wil het graag. En is het nu zo verkeerd? 'Oké, als jullie het per se willen, breng dan de gouden oorringen van jullie vrouwen en dochters hier. Daarvan zal ik een gouden stierkalf maken. Dan kunnen jullie God zien. Als het beeld af is komt iedereen kijken. Ze juichen en zingen: 'Israël, dit is je god die je uit Egypte heeft geleid'. Wat verschrikkelijk, ze doen net of de HEER een beeld is, dat zij kunnen aanraken en neerzetten. Wat oneerbiedig. God is veel groter...

Er wordt een groot feest gevierd. De Israëlieten brengen brandoffers aan de HEER bij zijn beeld. Ze eten en drinken samen en vieren feest voor hun God.

Mozes is nog steeds bij de HEER op de berg. God heeft gezien wat er beneden gebeurt. Hij is boos en verdrietig. 'Mozes, ga terug naar de Israëlieten, want nu jij weg bent doen ze verschrikkelijke dingen. Ik heb ze net gezegd dat er maar één God is, Ik, de HEER. Zonder Mij waren ze nooit aan de farao van Egypte ontsnapt. Ik heb hen bevrijd door tien plagen, Ik heb hen veilig over het pad op de bodem van Schelfzee gebracht naar de overkant. Ik heb hun in de woestijn water gegeven, Ik heb manna gegeven, ieder dag weer. Ik heb hen beschermd tegen de Amalekieten; door mijn kracht hebben ze hen verslagen. Ik heb Israël laten zien dat Ik groter ben dan de bergen; de Sinaï rookt en siddert, als Ik daarop neerdaal. Ik heb hun verboden een beeld van Mij te maken, omdat ik de Schepper ben van hemel en aarde. Het volk heeft gezegd dat ze Mij willen gehoorzamen. En nu al luisteren ze niet en gaat het mis. Ik ben toch geen beeld?'

'U hebt gelijk, HEER, het is erg. Ik zal het gaan zeggen beneden'. 'Mozes, Ik doe het anders. Ik vernietig Israël en Ik ga met jou verder. Uit jou zal ik een nieuw volk laten ontstaan, dat wel naar Mij luistert.

'HEER, ik begrijp dat U woedend bent, maar dat moet U niet doen. Dan is alles voor niets geweest. Dan heeft U Israël voor niets bevrijd en hierheen gebracht. Dan zullen de volken zeggen: De HEER heeft Abraham, Isaak en Jakob tot een volk gemaakt. Hij heeft dat volk bevrijd en nu laat Hij het opkomen, voordat het in het beloofde land woont. De HEER doet niet wat Hij heeft beloofd. Dat kan toch niet. Dan krijgt u toch een slechte naam. Dan zal iedereen in de wereld over U lachen en de spot met U drijven'.

'Mozes, Ik blijf heel boos, maar Ik zal doen wat je Mij vraagt. Ik zal Israël niet vernietigen. Ga nu naar Israël toen en vertel hun de waarheid'.

Mozes pakt de twee stenen platen met de verbondstekst. De HEER heeft de letters er zelf in gekerfd. Het is in zijn eigen handschrift. Onderweg naar beneden ontmoet Mozes Jozua. Die zat nog steeds halverwege de berg op Mozes te wachten. Ze horen na een poosje het lawaai uit het legerkamp van Israël. Ze lopen nog een stuk verder en zien dan het gouden stierkalf. Mozes voelt zich woedend worden. Hij tilt de stenen platen van Gods verbond hoog boven zijn hoofd en gooit ze onderaan de berg in stukken. Daarna loopt hij naar het gouden beeld en gooit het in het vuur dat de Israëlieten voor het feest hebben aangestoken. Niets blijft er van over dan alleen as en goudpoeder. Dat strooit hij op het water. Want ook bij de berg had de HEER voor drinkwater gezorgd. 'En nu kunnen jullie je eigen god opdrinken'.

Aäron schrikt: 'Je bleef zo lang weg, Mozes, het volk geloofde niet meer dat je terugkwam. En ze wilden zo graag de HEER zien. Ze bleven maar vragen om een beeld en toen heb ik ze hun zin gegeven. Ik dacht nog: ik vraag al hun goud, dan zeggen ze wel: doe toch maar niet. Maar ze kwamen meteen met hun gouden oorringen. Toen kon ik niet meer terug, toen moest ik wel'.

'Je bent een slappeling, Aäron, je hebt gezondigd tegen de HEER'.

De Israëlieten zijn geschrokken van de woede van Mozes. Mozes laat Gods boosheid ook in woorden merken aan het volk. Hij spreekt hen toe. 'Wie voor de HEER kiest moet hier komen'. Dan komen de Levieten naar Mozes toe. 'Dit zegt de HEER, de God van Israël', roept Mozes naar hen. Het klinkt dreigend... En dat is het ook, want Mozes weet dat de HEER heel boos is, dat Israël Hem zo voor gek heeft gezet.

'Levieten, pak je zwaard, allemaal, ga door heel het legerkamp langs alle tenten. Iedereen die niet voor de HEER kiest moet je doden. Wie het ook is. Want Israëlieten die niet op de HEER vertrouwen na alles dat ze hebben meegemaakt, kunnen niet bij Gods volk horen. Die kunnen niet mee naar het land dat God heeft beloofd. Alleen zij die geloven in de heilige God mogen verder. En zo gebeurt het: ongeveer drieduizend mensen sterven die dag. Verschrikkelijk!

De volgende dag gaat Mozes de berg weer op, terug naar de HEER. Met knikkende knieën en angst in zijn hart. Zou de Here God nog verder willen met Israël? Is zijn kwaadheid nu minder?

'HEER, het volk heeft zwaar gezondigd. U hebt gelijk dat ze nooit een god van goud mochten maken. U bent oneindig veel groter dan een beeld. Maar wilt U alstublieft uw verbond trouw blijven? Wilt U Israël brengen naar het land dat U Abraham beloofd hebt? Ik smeeik het U eerbiedig, HEER... En wilt U dat niet, schrap mij dan maar uit het boek dat U geschreven hebt. Dan blijf ik hier op de berg om te sterven. Maar laat uw volk niet in de steek!' Dan klinkt de stem van de HEER: Nee, Mozes, dat nooit. Jij hebt niet gezondigd, jij hebt geen gouden beeld gemaakt. Jou blijf ik trouw. Ik doe wat Ik je gisteren heb beloofd, voordat je naar beneden ging. Ik zal Israël sparen. Verzamel de Israëlieten en ga verder... Ik zal hen straffen, maar niet verlaten. Ik ben de HEER, die hen uit Egypte heeft geleid. En dat blijf Ik.

Auteur: PB

Geen beelden maken van God

Inleiding

Vandaag de dag zien we de hele dag en soms ook 's nachts beelden. Wij zien veel meer beelden per dag dan vijftig jaar geleden, veel meer dan bijvoorbeeld in de Middeleeuwen. Als we willen weten hoe iets eruit ziet, kijken we naar de t.v. of op internet. Bedenk met elkaar maar eens wat voorbeelden over alles wat je ziet of er te zien is. Toch is niet alles zichtbaar. Veel mensen geloven niet in de God van de Bijbel, omdat ze Hem niet zien. Veel mensen stellen hun vertrouwen op dingen die ze kunnen zien. Er zijn voorbeelden van godsdiensten met beelden, zoals ook de Egyptenaren dit in hun land hebben. Ook vandaag de dag zijn er veel dingen die je kunt zien belangrijk, bijna een beeld van een afgod.

Daarom richten mensen zich vandaag de dag als het om wijsheid gaat, ook wel eens naar het oosten, waar ze die beelden hebben, maar ook geuren en andere dingen die je 'in hogere sferen brengen'. Maar dat kan Gods bedoeling toch niet zijn?

Dit is het grote verschil tussen de Joodse godsdienst en andere godsdiensten, de God van Israël is zo anders, je kunt Hem niet uittekenen of afbeelden, Hij is zoveel groter dan dat.

Bijbelgedeelte

Het volk Israël had in Egypte een uitzichtloos leven. Wie weet er nog iets over, toen ze nog slaven waren van het volk Egypte? Daarom heeft God met behulp van de tien plagen en wonderen uit dit land kunnen wegleiden, naar de vrijheid. Maar het leven in de woestijn valt het volk zwaar en ze vragen zich af waartoe het allemaal leidt. Er is veel gemopper over het gebrek aan van alles, terwijl God ze toch constant in alles voorziet. Het enige waaraan het ontbreekt bij de Israëlieten is vertrouwen en geloof. Mozes is door God naar de top van de berg geroepen, als bevestiging van het verbond met het hele volk. Mozes is degene die de Tien Geboden krijgt van God. Hij heeft ze zelf gekerfd in twee stenen platen. Als het geschreven zou worden op papier kan het worden uitgewist, maar door iets in steen te kerven blijft het voor altijd bestaan. Maar het volk heeft geen geduld, ook daaraan is gebrek. Mozes is weg, veertig dagen en veertig nachten, zijn broer Aäron zal hem vervangen, maar helaas, dat doet hij niet zo goed. Het volk besluit zelf het heft in handen te nemen. Ze gaan zelf aan de slag en willen een beeld maken van God. Een beeld van het beste materiaal, van goud, alle sieraden moeten worden afgestaan, dan zie je maar hoe duur afgoderij is. Aäron grijpt niet in, hij toont geen leiderschap, feitelijk komt het er op neer dat hij een slappeling is. Hij durft niet tegen het volk in te gaan. Al het goud is afgenomen en omgesmolten, tot een soort kalf.

Gek genoeg gaan de Israëlieten dit beeld aanbidden, om te danken voor hun bevrijding uit Egypte. Maar dat kalf heeft daarvoor toch niet gezorgd?

Hoewel Mozes op de berg is, weet God wat er gebeurt daar in het dal in de woestijn, Hij is woedend! De Here God vertelt dit zelf aan Mozes, die eveneens kwaad wordt. Van woede gooit Mozes de twee stenen met de Tien Geboden kapot. Het kalf wordt eveneens door Mozes vernietigd, hij gooit het in het vuur, waardoor het kalf natuurlijk verbrandt. Er blijft alleen as over. Deze as strooit Mozes in het water, de mensen moeten dit opdrinken! Een stevige straf dus, die krijg je als je verkeerde dingen hebt gedaan. Doordat Mozes weer terug is, heeft hij de leiding weer in handen, gelukkig. Nu wordt het volk voor een stevige keuze gesteld: wie op God wil vertrouwen, die hen uit Egypte heeft geleid, die niet wil dat er andere goden worden gediend, kan bij Mozes komen. Zij moeten duidelijk uitkomen voor hun keuze.

Gelukkig nemen veel mensen het juiste besluit. Degenen die dit niet willen, moeten helaas worden gedood, zo'n drieduizend mensen. Zo duidelijk is het dus, zwart-wit, God dienen of andere goden, die keuze moet gemaakt worden. Deze keuze heeft ook gevolgen.

Dan doet Mozes nog iets heel bijzonders, iets wat eigenlijk vooruit wijst naar de toekomst. Hij gaat de berg weer op, om iets aan God te vragen, namelijk vergeving van zonden. Het hele volk heeft gezondigd, dat is duidelijk, daarom wil Mozes een beroep doen op de liefde, de trouw en de genade van God, die je niet kunt zien, maar die er absoluut wel is.

Mozes wijst al vooruit naar de komst van Jezus. Als iemand het goed wil maken tussen twee partijen, dan wordt diegene een 'bemiddelaar' genoemd. Dat is wat Mozes nu doet tussen God en het volk Israël, een werk dat later door Jezus voltooid wordt.

Zo leren we dat de Tien Geboden en een afgodsbeeld niet samen gaan. De God van Israël is een bevrijder, genadig en liefdevol. Om dat te zien hebben we geen beeld nodig. Zijn daden spreken voor Hem.

Auteur: EvD

God zien

Het zou soms heel fijn zijn als ik God wat meer kon zien. Ik weet met mijn hoofd wel dat Hij er is, maar het is niet tastbaar. Als ik in een tuincentrum een boeddha beeld zie, dan denk ik soms wel eens, boeddhisten kunnen hun god tenminste zien. Er zijn veel mooie voorbeelden, God is als de wind, je voelt hem, maar je ziet hem niet. Of als verliefdheid, je bent verliefd, maar verliefdheid is niet iets tastbaars...

Mozes is met Jozua de berg op gegaan. Ze zijn al veertig dagen en nachten weg. Dat is echt heel lang, langer dan een maand. Zouden ze terugkomen? Maken ze het goed? Niemand van het volk onderaan de berg weet het. Ze moeten wachten.

In Egypte hadden de Egyptenaren godenbeelden, die kon je zien, aanraken, het was duidelijk en concreet tot wie je moest bidden. Nu had het volk niets. Een leider, die weg was en verder niets.

Het volk wist niet wat er op de berg gebeurd was, het wist niet dat God zijn wil in de twee stenen tafelen gebeiteld had. Het wist alleen dat God een verbond wilde met zijn volk en de regels die daarbij horen. Mozes had ze voorgelezen. Daarna was hij vertrokken, de berg op.

Het volk eist van Aäron een beeld, iets duidelijk, iets concreets, iets dat ze kunnen vereren als god. Iedereen levert zijn/haar gouden sierraden in. Het goud wordt omgesmolten tot kalf. Een krachtig dier! Afgoderij is niet gratis, het volk moet er wel voor betalen.

Aäron doet wat het volk vraagt, hij laat het beeld maken en combineert het met een feest voor de HEER. Hij lijkt het wachten op Mozes ook opgegeven te hebben.

Bovenop de berg vertelt God aan Mozes wat er beneden gebeurd. Hij weet en ziet alles en is woedend. Mozes bemiddelt tussen God en het volk. Je ziet hier Mozes als voorbeeld van Jezus. Mozes doet zijn werk niet voor niets, God ziet er van af om het volk met onheil te treffen. Mozes komt naar beneden met de wet in zijn handen. Bijna beneden zien en horen Jozua en Mozes wat het volk aan het doen is. Mozes wordt zo woedend dat hij de twee platen kapot gooit. Daarna pakt hij het gouden kalf en gooit het in het vuur. De as wordt in het water gegooit, afgoden zijn nietig, niets waard.

Het volk moet gaan kiezen, voor of tegen God. De nakomelingen van Levi, kiezen voor God. Zij moeten op bevel van God het kamp doorlopen en iedereen die ze tegenkomen doden. 3000 Israëlieten komen om. God laat niet toe dat je afgoden dient. Zijn volk moet ook Hem alleen dienen.

De dag erna spreekt Mozes tot het volk: Jullie hebben zwaar gezondigd, maar ik zal opnieuw naar God gaan en voor jullie pleiten. Mozes gaat vergeving vragen voor de zonden van het volk. Mozes hoeft nog niet met zijn leven te betalen zoals Jezus dat later wel zou doen. Het volk gaat daarna verder op weg naar het beloofde land. Mozes moet twee nieuwe stenen platen uithakken, gelijk als de vorige. Daarna schreef God opnieuw zijn wet voor de mensen op.

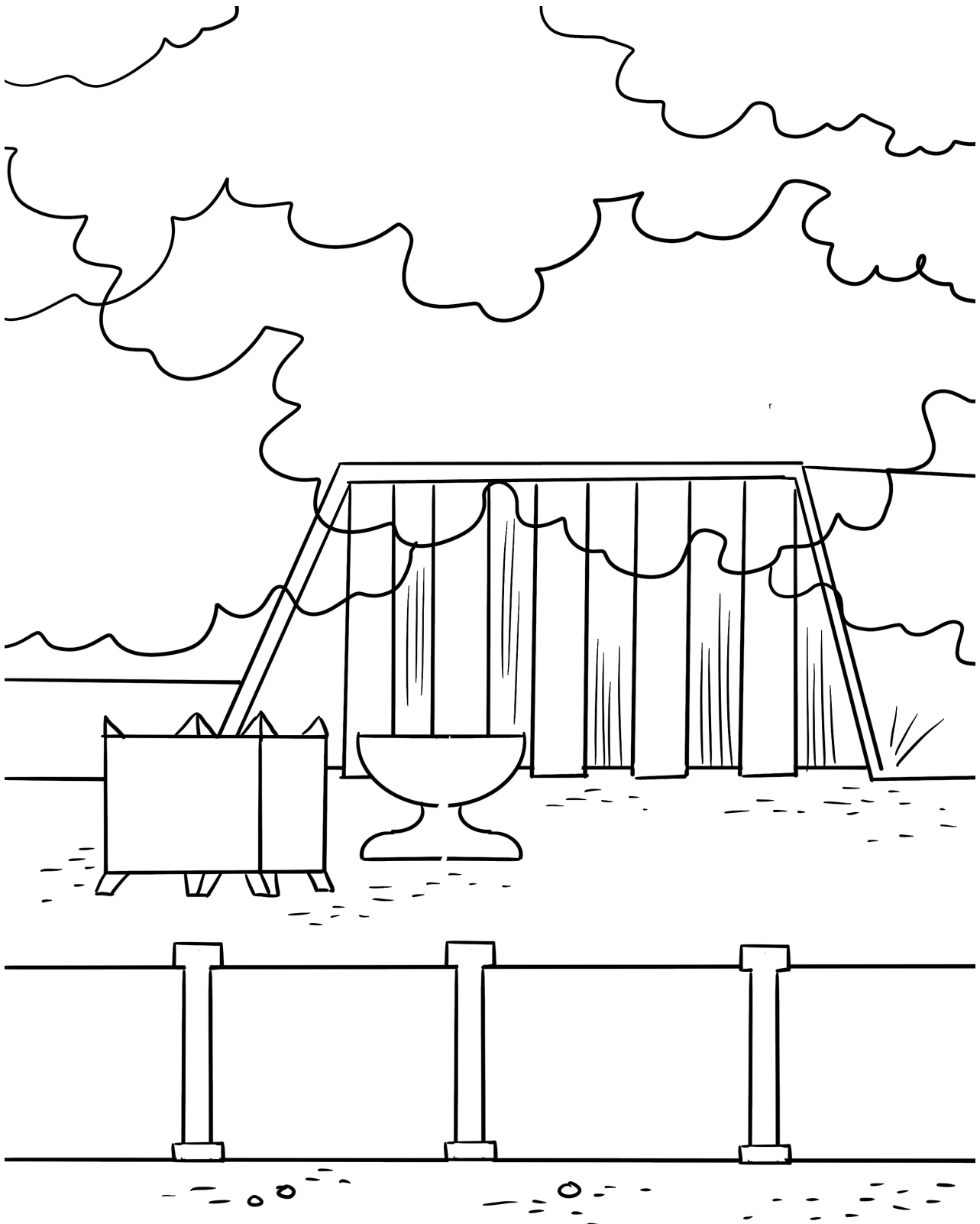
Vragen:

- Heb jij wel eens het idee dat het fijn zou zijn als je een beeld van God zou hebben?
- Wat denk jij/voel jij als je beeldjes van andere goden ziet?
- Waarom zou een van de 10 geboden zijn: je mag geen beeld van God maken?
- De Israëlieten leverden hun sierraden in om het beeld van te maken. Ook in 2020 noemen we dingen wel eens afgoden, kosten de huidige afgoden ook iets?
- Ken je nog meer voorbeelden van mensen uit de Bijbel die door hun gedrag al lijken op Jezus?

Auteur: CdG

Mozes en Israël zien de HEER

Exodus 33:12-23 en 40:34-38

Thema: Ik zie Gods majesteit

Doel

De kinderen laten weten dat je God niet kunt zien, maar wel kunt herkennen in wat je van Hem merkt.

Toelichting

Mozes vindt het moeilijk te geloven dat hij door God uitgekozen is om het volk te leiden. Het is zwaar, omdat het volk soms zo ondankbaar, zonder vertrouwen en zonder respect voor de HEER leeft. Het is zwaar omdat Gods prachtige beloften zo onzeker lijken. Als hij Gods majesteit zou mogen zien, zou Mozes weten dat de HEER er is. De HEER komt hem tegemoet. Gods gezicht kan Mozes niet zien. Door de heiligheid ervan zou hij sterven. Mozes mag wel zijn Heer van achteren zien. Niet veel later wordt de tabernakel ingewijd. Dan zien Mozes en de rest van het volk Gods majesteit. Een wolk vult de tempel. Mozes kan niet meer daarin binnengaan. Er is geen ruimte meer. De HEER is daar en dan is het vol.

Titel van het ONDERBOUW-verhaal: Mozes mag God zien

Richtlijnen: Vertel dat Mozes zijn werk moeilijk vindt. De reis duurt lang en is zwaar. Zullen ze ooit in het beloofde land komen? Als hij nu maar zeker wist dat de HEER bij hen is... Mozes hoort God tegen hem praten, maar heeft de HEER nog nooit gezien. Mag dat één keer?, vraagt hij. Mijn gezicht kun je niet zien, dat geeft nog meer licht dan de zon. Dan laat God Mozes naar een rotsholte gaan en gaat voorbij. Daarna mag Mozes kijken. Hij ziet God van achteren. En zelfs dan is het licht dat God uitstraalt nog heel fel. Nu weet Mozes het zeker: God is bij hem.

Titel van het MIDDENBOUW-verhaal: Gods licht is feller dan de zon

Richtlijnen: Waarom zetten mensen een zonnebril op? Dan is het licht minder fel. Het is gevaarlijk om recht tegen de zon in te kijken. Dan gaan je ogen zeer doen en als dat lang doet kunnen ze beschadigd raken. Je kunt blind worden. Mozes wil graag zeker weten dat de gevaarlijke reis naar het beloofde land goed zal aflopen. Daar twijfelt hij aan: het is zo ver en het volk Israël vertrouwt God niet en moppert. God heeft tegen Mozes gepraat, vroeger toen God hem riep, later in Egypte en nu op de berg. Maar Mozes heeft God nog nooit gezien. Hij vraagt aan God: Mag ik één keer u zien? God zegt eerlijk: dat kan niet Mozes, mijn gezicht geeft nog meer licht dan de zon. Dan stuurt God Mozes naar een rotsholte. Dan gaat God voorbij. God houdt zijn hand voor de opening, zodat het licht wat minder fel is. Als God zijn hand weghaalt, kan Mozes God van achteren zien. En zelfs dan moet hij nog knipperen met zijn ogen. Wat is God groot!

Titel van het BOVENBOUW-verhaal: God is te groot voor ons

Richtlijnen: Mozes vindt het moeilijk te geloven dat hij door God uitgekozen is om het volk te leiden. Het is zwaar, omdat het volk soms zo ondankbaar, zonder vertrouwen en zonder respect voor de HEER leeft. Het is zwaar omdat Gods prachtige beloften zo onzeker lijken. Als hij Gods majesteit zou mogen zien, zou Mozes weten dat de HEER er is. De HEER komt hem tegemoet. Gods gezicht kan Mozes niet zien. Door de heiligheid ervan zou hij sterven. Mozes mag wel zijn Heer van achteren zien. Niet veel later wordt de tabernakel ingewijd. Dan zien Mozes en de rest van het volk Gods majesteit. Een wolk vult de tempel. Mozes kan niet meer daarin binnengaan. Geen ruimte meer. De HEER is daar en dan is het vol. Gods majesteit is te groot voor ons; wij kunnen Gods heilig licht niet verdragen. Toch kunnen mensen God wel herkennen. Jezus zegt dat je in Hem God de Vader kunt zien. Je herkent zijn liefde, zijn trouw en zijn vergeving in wat Jezus zegt en doet. En in onze tijd? Hoe herkennen wij God? Wie in Jezus gelooft ziet regelmatig bewijzen om zich heen dat God nog steeds aan het werk is, dat Hij ons leven bestuurt en beschermt. Kunnen de jongeren voorbeelden noemen?

Extra bijbelgedeelte: Johannes 1:18

(Niemand heeft ooit God gezien. Maar door Jezus herkennen wij Hem.)

Auteur: DW

Achtergrondinformatie

Algemene inleiding

Omdat het volk gedanst heeft rondom het gouden kalf, besluit God dat hij niet langer kan optrekken met dit volk. Het volk heeft immers een zonde begaan en deze zonde kan niet samen gaan met de heiligheid van God. Wel wil hij nog een engel meesturen. Het volk kan dus nog steeds op reis gaan naar het beloofde land. Maar God gaat niet langer met hen mee. Mozes echter heeft nog steeds genade gevonden in de ogen van God. Vandaar dat wij hier, in dit gedeelte, Mozes aantreffen, terwijl hij in de tabernakel is. Hij is daar om tot God te bidden. Hij bidt voor het volk: dat de Heer zijn volk niet zal vergeten, sterker nog: dat de heilige God van Mozes toch ook de heilige God van Israël zal blijven door voor het volk uit te blijven trekken op weg naar het beloofde land. God doet dus wat Mozes hem dringend vraagt. Zo groeit Mozes hier uit tot de mid-delaargestalte van het Oude Testament en komt hij tot de centrale bede: Als u niet zelf meegaat, laat ons dan niet verder trekken, vers 15.

Er is echter ook een grens aan wat Hij God mag vragen. Want als Mozes de majesteit van de HEER wil zien, dan krijgt hij van God als antwoord, dat hij de luister van God slechts van achteren kan zien. De HEER zal dicht bij Mozes komen. Maar Mozes moet op dat moment wel in een kloof schuilen, beschermd door de hand van God. Geen mens zal immers God zien en leven. Daarvoor is de afstand tussen ons als onheilige mensen en de Heer als de heilige God te groot. Onoverbrugbaar groot zelfs. Alleen God kan deze afstand overbruggen en Hij zal dat doen in zijn Zoon, Jezus Christus. Tijdens de Exodus is de HEER echter nabij in alle verborgenheid. De signalen zijn aanwezig. De tekenen helder: In de wolk daalt hij af in de tabernakel en trekt het volk pas weer verder, als de wolk zich van de tabernakel verheft. In het vuur waakte de HEER over zijn volk, zodat de nacht werd als de dag en de duisternis als het licht. Israël mag voor en na het gouden kalf weten, dat de HEER nabij is, dat wij Hem mogen volgen, maar dat wij hem ook vaak pas ontdekken in ons leven als wij achterom kijken.

Vers voor vers

Exodus 33

Vs.12 Mozes zei tegen de HEER...

Het is zo vanzelfsprekend om dit te lezen. Maar in feite is het een wonder wat hier gebeurt. De hoge, heilige God laat zich aanspreken in het gebed. Hier bidt Mozes tot God en hij doet dat vanuit de tabernakel, waar de HEER persoonlijk spreekt met Mozes, zoals een mens dat doet met een ander mens (vers 11)

Mozes vraagt: wie stuurt U mee? Dit heeft alles te maken met de verzekering van God, dat hij niet langer zal optrekken met dit onhandelbare volk, (vers 1-3). Mozes wijst God ondertussen op de persoonlijke relatie, die God heeft met Mozes: jou ben Ik goedgezind.

Vs. 13 Mozes vraagt naar de plannen van God en pleit voor Israël: vergeet toch niet dat deze mensen uw volk zijn.

Vs.. 14v Centrale verzen uit dit hoofdstuk. De vraag van God en het antwoord van Mozes zijn bepalend voor het verbond, dat God met Israël heeft gesloten en de wijze, waarop God zijn trouw betoont. Uiteindelijk blijkt de heiligheid van God voor God geen belemmering meer te zijn, als Mozes hier bidt en pleit voor Israël als volk van God. Mozes toont hier zijn trouw aan de Heer.

Vs.17 De HEER gaat in op het gebed van Mozes en laat zich verbidden. Wij hebben een God die hoort!

Vs. 18vv Tweede vraag van Mozes. Mozes wil het gezicht van God zien. Maar geen mens mag God zien en leven. Opnieuw hebben we hier te maken met de heiligheid van God.

Vs. 19 De HEER komt ongelooflijk dichtbij. Zo dicht als Hij kan. Maar Hij wijst ook een grens aan: Ik schenk genade aan wie Ik genade wil schenken. Mozes bepaalt niet alles. En God wil wel zijn gebed verhoren, maar er blijft toch ook altijd de ruimte voor een eigen weg en een eigen besluit van God.

Vs. 22 In een kloof verscholen, met de hand van God daarover heen. In zo'n kloof is het donker. Klinkt hier misschien ook de gedachte dat God juist het meest nabij is, als het donker is in ons leven?

Vs.23 Wij mogen God van achteren zien... en Hem volgen. Wij mogen ook naar achteren kijken om te zien waar Hij met ons is geweest op de weg die wij al hebben afgelegd in ons leven.

Exodus 40

Vs. 34vv In de tekenen van de wolk en het vuur is de HEER nabij. Zijn heiligheid vult de tabernakel. En het volk weet precies wanneer het kan rusten en wanneer het verder kan trekken. Zo is de Heer onzegbaar aanwezig en openbaart hij zich in de verborgenheid, als de gids, die het volk de weg wijst en de wachter in de nacht.

Vragen

- Als jij tot God bidt, bid je dan voor jezelf of ook wel voor een ander?
- Heb jij het idee dat God naar jou luistert?
- De HEER is heilig... vind jij dat de afstand tussen jou en God groot is, of klein? Waarom denk jij dat?

Auteur: GD

Liederen

Psalm 136

Lied 868

Lied 906

Weet je 't wel, je bent een tempel

Kom heel dicht bij mij

Omdat U groot bent

Elke morgen

Als je gelooft in de Here Jezus

Ben je bang?

De vogels zingen luid

Machtig God, sterke Rots

(=Gezang 434)

(=Gezang 323)

Timotheüs kinderliedjes 2: 280

Opwekking voor kinderen 6

Liedjes voot kinderen 2 – Elly en Rikkert

Liedjes voor kinderen 2 Elly en Rikkert

Op Toonhoogte 476

Op Toonhoogte 477

Op Toonhoogte 486

Hemelhoog 609

Auteur: PZ

Mozes mag God zien

Inleiding

Hoe kun je geloven dat iemand er is terwijl je hem niet kunt zien? Hoe kun je hem vertrouwen?

We gaan een spel spelen.

De kinderen staan in een kleine kring. In het midden van de kring staat een geblinddoekte speler. Iedereen gaat dichtbij de middenspeler staan. Op het signaal 'vallen' laat de geblinddoekte speler zich achterover vallen. De groep zorgt ervoor dat hij of zij opgevangen wordt en de grond niet raakt. Er mag steeds een ander kind in het midden staan. Alleen als je het echt wil doe je mee. Wanneer je het nog spannend vindt, doe je het eerst zonder blinddoek met je ogen open.

Bijbelvertelling

Weet je wie het ook moeilijk vindt om in iemand te geloven die je niet kan zien? Dat is Mozes. Mozes is de leider van het volk Israël. Het volk dat lang geleden uit Egypte mocht vertrekken en op reis ging. Op weg naar het beloofde land. Een land dat God zelf aan de mensen zal geven. Mozes gaat al heel veel jaren met dit volk op reis. En dat is niet altijd even makkelijk. Vaak gaat het goed, iedereen helpt elkaar met het opbouwen van de tenten, met eten klaarmaken en het voeren van de dieren. Zo ziet Mozes het graag.

Maar het gaat ook vaak mis. De mensen worden ongeduldig. 'Zijn we er nu nog steeds niet? Hoe lang duurt het nog? We kunnen toch niet ons hele leven blijven reizen?', roepen ze. Met die vragen komen de mensen bij Mozes. 'God zorgt voor ons', zegt Mozes, 'we moeten vertrouwen hebben in Hem, het zal goedkomen. Op een dag komen we echt in het beloofde land en dan zullen jullie allemaal blij zijn dat je er mag wonen. Er is genoeg plek voor iedereen. Ook voor alle dieren.'

Maar Mozes vindt het zelf ook niet altijd makkelijk. Hij heeft God vaak horen praten, dat is fijn. Dan gelooft Mozes weer dat het allemaal goed zal komen. Maar de mensen mopperen, ze zijn ontevreden en soms ook boos, omdat het allemaal zo lang duurt. Dat vindt Mozes naar om te horen, maar hij begrijpt het wel. Hij wil er graag met God over praten. Eigenlijk wil hij God graag zien. 'God', vraagt Mozes, 'mag ik U zien? Mag dat één keer? Dan weet ik zeker dat U bij mij bent.' Mijn gezicht kun je niet zien, dat geeft nog meer licht dan de zon', zegt God. 'Kom maar mee naar die rotsen daar.' God wijst Mozes een rots waar hij op mag gaan staan. Als God voorbij komt gaat Mozes in een holte van de rots zitten. Daar wacht hij. En dan mag Mozes kijken. God is voorbij gekomen en Mozes ziet Hem van achteren. En zelfs dan is het licht dat God uitstraalt nog heel fel. Nu weet Mozes het zeker: God is bij hem! Hij mag er op vertrouwen dat God het volk Israël naar het beloofde land zal brengen.

Gebed

God, U houdt van ons. U helpt ons altijd. En toch vinden we het soms moeilijk om in U te geloven. We willen U graag zien maar dat kan niet.

Maar door al het moois dat U ons geeft: onze familie, ons eten en drinken, de mooie bloemen en de dieren, door dit alles zien wij U. Zo mogen we op U vertrouwen.

Amen

Auteur: IFF

Gods licht is feller dan de zon

Inleiding

Hebben jullie een zonnebril? Wanneer zet je die op? Natuurlijk als de zon schijnt, want dan is het licht fel aan je ogen. Je moet ze helemaal dichtknijpen. De donkere glazen van een zonnebril maken het licht wat minder, wat zachter aan je ogen. Dat voelt veel lekkerder. (Je kunt het natuurlijk ook uitproberen, als de mogelijkheid er is). Een aantal jaar terug was er in Nederland een zonsverduistering. Het was een paar minuten donkerder dan normaal. Toch werd er van tevoren gewaarschuwd absoluut niet recht in de zon te kijken, omdat dat heel gevaarlijk was. Zelfs verduisterd is het zonlicht nog zo fel dat je ogen zouden kunnen beschadigen. In het bijbelverhaal van vandaag horen we over een licht dat nog feller is dan de zon. Als je daarin kijkt, overleef je het niet.

Bijbelverhaal

‘Verzamel de Israëlieten en ga verder... Ik zal hen straffen, maar niet verlaten. Ik ben de HEER, die hen uit Egypte heeft geleid. En dat blijf ik.’

Dat zei de Here God toen Mozes het gouden kalf had vernietigd en bij Hem terugkwam op de berg om nieuwe stenen met de Tien Geboden te krijgen. Ook in het verhaal van vandaag is Mozes bij de HEER. In de ontmoetingstent die buiten het legerkamp van Israël staat. Steeds als God met Mozes spreekt, staat de wolk van de HEER boven deze tent.

De HEER zegt op een dag: ‘Mozes, Ik heb beloofd dat Israël naar het beloofde land mag gaan, omdat jij me daarom gevraagd heb. Dat zal ook gebeuren, beloofd is beloofd. Jij, Mozes, moet ze daar brengen. Maar Ik ga zelf niet mee, want Israël heeft nu al zo vaak tegen Mij gezondigd, er komt een dag dat het weer gebeurt. Misschien word Ik dan zo kwaad dat Ik ze allemaal in één keer voor straf zal doden. Ik ben de heilige God, Ik kan de zonde niet verdragen.’

‘HEER, Ik ben blij dat U mij zo vertrouwt, dat Ik het volk verder mag leiden naar het beloofde land. Dankuwel daarvoor. Maar ik ben ook maar een mens, ik doe ook verkeerde dingen. Ik heb uw hulp nodig; ik moet zeker weten dat U bij uw volk bent’, antwoordt Mozes.

‘Ben je alleen maar gerust als Ik zelf meega?’

‘Ja, HEER, als U zelf niet met ons meegaat, dan durf ik niet verder te gaan. Als U zelf meegaat, dan kan iedereen zien dat Israël uw volk is. Alle volken op aarde zullen dat dan weten’.

‘Ik beloof je, Mozes, dat Ik zal doen wat je Mij gevraagd hebt. Jij hebt een bijzondere plek in mijn hart’.

‘HEER, ik heb nog één verzoek. Mag ik één keer U zien zoals U bent’.

‘Ik begrijp dat je meer van Mij wilt zien dan alleen de wolk aan de spits van het volk. Meer dan de bliksemflitsen en het sidderen van de aardse bij de berg van het Verbond. Ik zal bij je komen en je mijn grootheid laten zien. Maar mijn gezicht kun je niet zien. Ik ben God en jij bent een mens. Ik ben heilig, Schepper van hemel en aarde, de God van Israël en jij zegt zelf dat je ook dingen verkeerd doet. Geen mens kan mijn gezicht zien, zelfs jij niet. Mijn gezicht straalt feller dan de zon. Naar de zon kun je al kijken zonder blind te worden. Mijn gezicht is zo heilig en heerlijk, dat je meteen zou sterven. Toch wil Ik iets voor je doen, zodat jouw geloof in Mij nog groter wordt. Jij gaat daar op die rots staan. Dan ben je heel dichtbij Mij. Dan gaat mijn majesteit voor jou langs. Als dat gebeurt ga jij in een rotsspleet staan, Ik zal mijn hand over die spleet leggen, zodat je beschermd bent tegen mijn felle heiligheid. Als Ik weer voorbij ben, dan haal Ik mijn hand weg en kun je Mij van achteren zien. Dan weet je zeker, Mozes dat Ik hier was’

Zonnebril

Gods hand is voor Mozes als een soort zonnebril. Gods aanwezigheid is zo overweldigend, zo groot, dat Mozes het niet had kunnen verdragen. Hij zou direct gestorven zijn. Maar God begrijpt dat Mozes niet twijfelt aan God, maar alleen zeker wil weten dat de HEER bij hem is in zijn vreselijk moeilijke werk als leider van Israël. Dat gebeurt op een veilige plaats, beschermd door God zelf. Mozes ziet niet dat God er is, dat is te gevaarlijk, te groot voor een mens.

Mozes ziet wel dat God bij hem was, dat geeft hem moed en kracht.

Weet je wat ik denk? Zo gaat het nu nog steeds. Wij zien God niet in onze straat, in ons dorp staan of lopen of zitten. Dat kan niet: God woont in de hemel en wij op aarde. Hij is heilig, volmaakt; wij niet.

Maar God laat ons ook zien dat Hij bij ons was. Als jij bidt voor een zieke en de dokters in het ziekenhuis helpen hem om te genezen, dan kun God bedanken dat je hebt gemerkt dat Hij bij die zieke was.

Als jij iets heel moeilijks moet doen en je vraagt of God je wil helpen, dan zie je niet de Here God naast je lopen. Maar als het is gelukt, kun je God wel bedanken dat je zeker weet dat Hij je niet alleen heeft gelaten.

We zien niet Gods gezicht, maar wel wie Hij voor ons is en wat Hij voor ons doet. We zien God niet in zijn gezicht (dat zouden we niet overleven), maar door de zonnebril van wat Hij op aarde doet. Dat is al supergroot en supermooi.

De Tabernakel

Het volk gaat dus verder vanaf de Sinai. En de HEER gaat met Israël mee. Ondertussen wordt er gewerkt aan de Tabernakel, de plaats waar de HEER wil wonen. De grote Ontmoetingstent met het Heilige en het Heilige der Heiligen waar de Ark van het verbond zal staan met de

stenen platen met de Tien geboden. Weet je nog dat in het Heilige der Heiligen niemand mocht komen? Omdat God heilig is, te groot voor een mens.

Als de Tabernakel klaar is, hangt Mozes zelf het laatste gordijn op, dat de tempel afsluit. Eigenlijk zijn die gordijnen een soort zonnebril. God wil bij zijn volk wonen, heel dichtbij zijn, maar Je kunt Hem niet zien. Het Heilige der Heiligen is de plaats waar Hij alleen is.

Dat maakt God duidelijk bij de ingebruikname van de Tabernakel. Dan komt de wolk van God naar de Tabernakel en gaat daar naar binnen. Heel de tabernakel is vol van Gods wolk. Hoe dat er uit heeft gezien, vertelt de Bijbel niet. We lezen wel iets anders: 'Mozes kon de Ontmoetingstent niet meer binnengaan, want de wolk rustte daarop en de majesteit van de HEER vulde de Tabernakel'. Zie je: Als de HEER zijn heilige gezicht laat zien, moet Mozes naar buiten. Hij kan niet binnen blijven. Maar Hij weet wel zeker dat God in de Tabernakel woont. Hij ziet het in wat God doet.

En dat was precies wat God bedoelde met de Tabernakel. Israël mag de HEER zien, maar in een wolk. Hijzelf is onzichtbaar achter de gordijnen. Maar Hij is er wel in wat Hij zegt en in wat Hij doet. En dat is al supermooi en supergroot.

Auteur: PB

God is te groot voor ons

Geloven, is dat makkelijk of moeilijk? Misschien is het wel allebei nu en dan, soms moeilijk, soms gemakkelijk. Wie kan daar iets over zeggen? Als er moeilijke tijden zijn, als het donker is om je heen, is het misschien wel moeilijk. Toch hoeft dat niet zo te zijn, bidden kan juist helpen als het leven moeilijk is, hierover zullen we leren in dit verhaal. Nog iets anders, we kunnen God niet zien. We weten over het leven van Jezus, die laat zien wie God is. Toch zijn er misschien momenten in ons leven of dat van iemand anders dat daden van God te zien zijn. Wie kan daar een voorbeeld van noemen?

Bijbelgedeelte

Als er één door God geroepen leider is, is het Mozes wel. Mozes mag in de speciale ruimte komen, de Tabernakel, waar de twee stenen met de Tien Geboden opgeborgen zijn. Daar spreekt hij met de HEER. Toch is Mozes' leven verre van gemakkelijk, juist vanwege die opdracht. Het volk moppert veel, heeft een gebrek aan geloof en vertrouwen en reageert zich vaak op Mozes af. Vaak beseffen de Israëlieten niet dat God hun enige steun en troost is, dat Hij het leven juist gemakkelijker maakt in plaats van moeilijker, daarom is het ook helemaal verkeerd gegaan. Het is helemaal fout gegaan met het volk, toen Mozes op de berg was, het volk ging dansen om het gouden kalf. Daarom heeft God gezegd dat het volk wel verder kan trekken naar het beloofde land, dat een engel hen gezelschap kan houden, maar dat Hij niet meer meegaat. Gelukkig heeft God Mozes belooft om toch mee te gaan, omdat Mozes dat dringend heeft gevraagd. Juist als de HEER zelf meegaat, wordt duidelijk dat Israël een bijzonder volk is en de HEER de heilige God.

In de klas, bij je leraar en thuis, bij je ouders, moet je natuurlijk naar hen luisteren en gehoorzaam zijn. Dat geldt zeker ook voor Mozes bij God, Mozes moet naar God luisteren, God is immers de meerdere. Toch durft Mozes iets te doen; hij gaat met God in discussie en pleit voor het uitverkoren volk, om de zonde te vergeven en weer met hen op weg te gaan. Mozes geeft niet op met zijn geloof en vertrouwen in God, hij blijft het verbond noemen dat God is aangegaan met Israël. Het begon met de aartsvaders, met de Abraham en Mozes wil dat God het niet opgeeft met het volk, maar hen nog een kans geeft. En zijn gebed wordt verhoord! De liefdevolle en genadige God geeft toe en zal zich aan het verbond houden. God is trouwer dan Israël zelf, het komt dan ook allemaal van zijn kant. Gelukkig is dat genoeg voor het volk Israël, God gaat weer met hen mee!

Dan gaat Mozes zelfs nog een stap verder, hij vraagt aan God om Hem zelf te mogen zien. Maar God is zo groot en heilig, dat Hij eigenlijk onzichtbaar en onbeschrijfelijk is, daarom mag Mozes alleen de achterkant van God zien, niet zijn heilige gezicht.

Als God zelf in de tabernakel is, kan Mozes er niet meer bij, omdat God alle ruimte inneemt. Waar de HEER is in al zijn glorie, kan een mens niet zijn.

God is boven in de hemel, maar juist in deze geschiedenis blijkt hoe God nabij is, bij het volk, in de tent, op de aarde. Hij leidt de mensen naar de plaats wie Hij voor hen in gedachten heeft.

Geloven is soms moeilijk, soms gemakkelijk. Wat geloven juist gemakkelijk kan maken is het feit dat we tegen God zelf mogen praten in gebed, dat we Hem mogen vragen om ons te leiden, om ons leven goed te maken en niet te vergeten, ook bidden voor anderen!

Als je bidt, bid je dan voor jezelf of ook voor anderen? En merk je dat het helpt?

Voor de Israëlieten wordt het nu ook duidelijker. Als ze terug kijken zien ze zeker de leiding van God, dat God er voor hen was en is. Gek genoeg lijkt het soms alleen als je terug kijkt, dan zie je dat God er inderdaad altijd voor je is geweest en er nu ook is.

Deze geschiedenis is uit het boek Exodus, het Oude Testament. Het Evangelie van Johannes, uit het Nieuwe Testament, begint met de onzichtbaarheid van God, niemand heeft God ooit gezien, zelfs Mozes heeft God niet helemaal gezien.

Toch zijn alle eigenschappen van God, de liefde, de kracht, de genade en nog veel meer wel zichtbaar geworden in de Here Jezus. Zo weten we toch wie God is, Hij is niet alleen boven ons, maar ook naast ons, voor ons en achter ons, zoals wij Hem nodig hebben. Laten we dat nooit vergeten, juist als het donker is in ons leven, dan is God ons licht. In Jezus Christus laat God zien dat Hij groter is dan welk mens ook, maar tegelijk dat Hij in ons midden wil zijn.

Auteur: EvD

Alternatief voor deze jongerenpagina

Je kunt in plaats van het bovenbouwverhaal met de jongeren ook het middenbouwverhaal lezen en hen daarop laten reageren.

Vragen die je kunt stellen als verwerking is:

- Hebben jullie wel eens het gevoel dat God te groot voor je is? Dat je Hem niet kunt zien, terwijl je er wel naar verlangt om het zekerder te weten dat Hij er is?
- Hebben jullie wel eens God van achteren mogen zien? Dat er iets gebeurde, dat je iets meemaakte en dat je dacht: God is hier aanwezig? Hij is hier zelf aan het werk.
- Heeft die gebeurtenis jou geholpen om gelovig met God verder te gaan?

Auteur: DW